

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

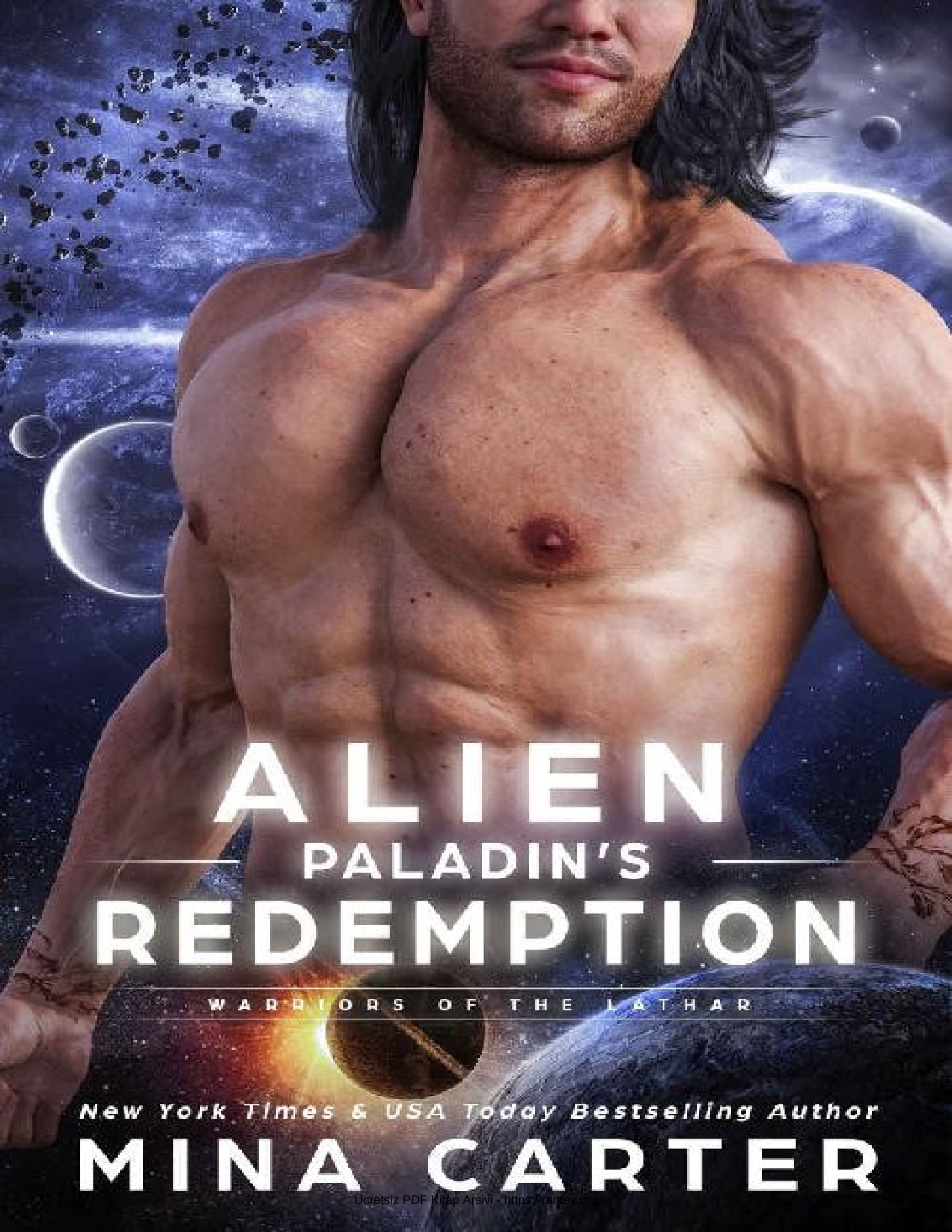
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN PALADIN'S REDEMPTION

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLI ŐOVALYENİN KEFARETİ

LATHAR SAVAŞÇILARI

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Copyright© 2020 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Sonsöz</u>

Also by Mina Carter
Yazar Hakkında

Tonunki tam bir *saçmalıktı*.

Nyek S'Vaana, bir sürü beceriksiz aptalla dolu eğitim salonuna iç çekti.

Bir *s'tovik* kılıcının bir ucunu diğerinden ayırt edebilirdi. O bir imparatorluk savaşçısıydı, *draanthic* bir bebek bakıcısı değil, yine de öyle . Bir an için başını arkaya yatırdı, yüz ifadesini gizledi ve ensesindeki gerginliği gidermek için omuzlarını yuvarladı. Belki de Leydi Liaanas ona acır ve birlikte çalışabileceği gerçek savaşçılar verirdi.

Ama hayır... tekrar arkasına dönüp baktığında, uyumsuz deriler içindeki aynı beceriksiz savaşçı grubu hâlâ önündeki salonu dolduruyordu. *Tev'tolath* bir saldırıya uğrarsa Tanrı yardımcısı olsun. Yarısı gerçek bir savaşta hayatta kalamayacak kadar beceriksiz, diğerleri ise korkmaları gerektiğini bile bilmeyecek kadar acemiydi. Bunun yerine, ilk gerçek görevlerinde olmanın ve mezun oldukları geri kalmış gezegen eğitim salonunun en iyisi olmanın verdiği aşırı özgüvenle doluydular.

Kendisine en yakın çemberdeki eğitim çifti çarpışırken yüzünü buruşturdu. İkisi de gençti, saçları örülmemişti ama Dokuz Çorak Ülke'nin kahramanlarıymış gibi bağırıp birbirlerine saldırıyorlardı. İkisinin de diğerine vurma tehlikesi yoktu. Asıl hedef olan rakiplerinin gövdesine değil, birbirlerinin kılıçlarına nişan alıyorlardı.

Bir intikam meleği gibi içeri daldı, *s'tovik* bir kalp atışında ellerindeydi. Sert bir omuz darbesiyle birini çemberin dışına itti ve neredeyse doğru kaymasını sağladı. Kılıcı

kalan savaşçı darbeyi çekemeden. Bir saniye sonra savaşçı da kık üstü yere yığıldı. İki de iri gözlerle Nyek'e baktı.

"Hangi ahmak silah ustası siz iki bebeğin eğitim salonlarından izin verdi?" diye homurdanarak ikisini de ayağa kaldırdı. İmparatorluk gemilerindeki yüksek tonozlu salonların aksine alçak tavanlı salonda sesi yankılanmıyordu. Asıl amacından ne kadar uzaklaştığına dair bir başka hatırlatma.

"Gerçek bir savaşta böyle bir *draantik* numarayı denerseniz, kılıçlarınıza tutunmak yerine vücudunuzdan dökülen bağırsaklarınıza tutunmaya çalışırsınız."

ikisi de ayağa fırladı, önünde dururken gözleriyle buluşmayı reddettiler. Parlak renk pankartları yanaklarını süslüyordu ve odanın sessizleştğini fark etti. Diğer çemberlerdeki tüm savaşçılar eğitimlerini bırakmış, onları izliyorlardı.

Harika, sadece .

"Siz neye baktığınızı sanıyorsunuz?" diye hırladı, derin sesi eğitim salonunda yankılanıyordu. Onun öfkesi karşısında hepsi antrenmanlarına geri döndü, ama dönerken bazılarının yan bakışlarını kaçırmadı.

Onları görmezden gelerek dikkatini önündeki savaşçılara verdi - tabii az önce gördüklerinden sonra onlara savaşçı diyebilirse. Hayatı bu hale gelmişti. Sivil bir yük gemisindeki bir garnizona atanmış, beceriksizleri eğitiyordu.

Belki de hak ettiği tek şey buydu.

"Tamam," diye homurdandı, kimseyi şımartacak hali yoktu, hele ki daha iyi bilmesi gereken erkekleri. Onlarla birlikte düzene girerek kılıcını bileğinin etrafında döndürdü ve gard duruşuna geçti. "Bunu en baştan alalım. Birinci pozisyon, şimdi..."

Eğitimin son iki saatini genç savaşçılara temel kılıç kullanma pozisyonlarını öğretmekle ve öğrendiklerinden emin olana kadar sıralamaları tekrar tekrar yaptırmakla geçirdi. Eğitim seansının sonunda, formları hâlâ biraz özensizdi ama en azından boş hava yerine doğru hedeflere nişan alıyorlardı. Bu küçük bir ayrımdı ama önemliydi. Bu... belki... ölümle yaşam arasındaki farkı yaratabilirdi.

ilk gerçek savaşlarını gördüler. Çünkü kesin bir şey vardı ki, düşman kesinlikle havayı hedef almayacaktı. Korunmasız olsun olmasın, bulabildikleri her hedefe saldıracaklardı.

Duştan sonra koğuşa girdi, havlusu hâlâ omzundaydı ve saçları nemliydi. İçeri girer girmez konuşmanın kesilip bitmesine aldırmadan odanın sonundaki ranzasına yöneldi. Üstteki boştu.

Normal bir görevde savaşçılar garnizonun ikinci komutanını pohpohlamak ve etkilemek için kendilerini paralayacak olsalar da kimse onunla aynı ranzada yatmak istemiyordu. Bunun yerine, kendilerini ondan uzak tuttular, kimse ona yalakalık yaparak itibarlarını lekelemek istemedi. Bir *Veshina* bile.

Umurunda değildi. Buna alışmıştı. Eğer dışlanmasından kalan bir acı varsa bile, bu ruhunun o kadar derinlerine gömülmüştü ki artık farkına varmıyordu.

Havlusunu kuruması için ranzanın ucundan sarkıtarak yatağıyla duvar arasına kurulmuş küçük sunağa yaklaştı. Dizlerinin zerine çökerek tanrıçanın işaretini yaptı - göğsünün önünde havada bir daire çizdi ve sonra alnından kalbine doğru bir çizgi çizdi.

Dua ederken dudakları sessizce kıpırdadı, gözleri sunak örtüsünün üzerindeki küçük *Liaanas* heykeline sabitlenmişti. Bir savaşçının sunağı için alışılmadık bir şekilde, savaş tanrıçası zırhı içinde, savaş için giyinmiş değildi. Bunun yerine, bilge bir kadının sade cübbesini ve başlığını giymiş, *Nerantis* iekleri akan saçlarına bir ta şeklinde örülmüştü.

Alınan kararların öneminin anlaşıldığı savaş sonrası tanrıçayı tasvir ediyordu.

Dua ederken elleri geleneksel bir şekilde n kollarını kavradı ve parmak uçları bileklerinin i tarafındaki çatlamış ete dokundu. Oradaki deri derin yara izleriyle işaretlenmişti.

Kefaretin ritüel izleri.

Vesh'ten geçmişti, yani yargılama duruşmasından. Tanrıçanın tapınağında, geçmişteki günahları için bilekleri kemiğe kadar kesilmiş, yaşayıp yaşamayacağına *Liaanas*'ın kendisinin karar izin verilmişti. *Liaanas* bilgeliğiyle onu yaşamaya layık görmüştü ve o da kendini onun hizmetine adanmıştı.

Gözlerini açtı ve sunağın arkasındaki cilalı aynadaki yansımasını gördü. Koyu renk saçları bir gibi yüzünü sarmış, gözleri gölgelenmişti. Neden onun yaşamasına izin vermişti? Bu bir

Yıllar boyunca kendine birçok kez sorduğu soru. Tanrıça onu sadece kimseyle bağlantısı olmayan bir yarı hayata mahkûm etmek için mi kurtarmıştı? Diğerleri yara izlerini görür görmez onun ne olduğunu, bir *Veshina* olduğunu anladılar ve ona buna göre davrandılar.

Arkasındaki hareket dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktı. Ranzasının ucunda bir savaşçı duruyordu, belli ki Nyek'in duasına müdahale etmek istemiyordu. Kendisinden nefret ediliyor olabilirdi ama hiçbir savaşçı kadın tanrıçanın gazabını göze alamazdı.

"Evet?" diye sordu, arkasını dönmeden.

Teknik olarak görevde değildi ama bir garnizon komutanının, hatta ikinci bir subayın işi asla bitmezdi. Korsan saldırısı ihtimaline karşı her zaman hazır olmak zorundaydılar. *Tev'tolath*'ın taşıdığı kargo bu sektördeki birkaç koloninin hayatta kalması için kritik önem taşıyordu.

"Komutan seni görmek istiyor," diye homurdandı savaşçı, belli ki haberci olarak gönderilmekten hiç memnun değildi. "Önemli olduğunu söylüyor."

Nyek'in kaşları saç çizgisine doğru kanatlandı. Nyek garnizonun ikinci subayı olmasına rağmen, komuta Karth D'Rek normalde onun varlığını görmezden gelmeyi severdi. Erkeğin onu çağırttığına göre... işler vahim olmalı.

"Elbette, hemen ona katılacağım."

Kendini kaldırarak döndü. Mesajı ileten savaşçı çoktan gitmişti, muhtemelen kaçtığı için mutluydu. Üniformasının ceketine uzanan Nyek, onu omuzlarına yerleştirerek üzerine geçirdi. Uzun boyluydu, bazı savaşçılar kadar geniş değildi ama kırbaç gibi zayıftı ve insanların onu hafife almasına neden olacak türden kaslarla doluydu.

Örgülü saçlarını omuzlarının üzerinden geriye savurarak, amirinin ne istediğini öğrenmek için kışladan ayrıldı. Umarım bu bir saldırı, sonunda tanrıça için hayatından vazgeçebileceği ve sonsuza dek onun yanında kalabileceği görkemli bir savaş olurdu. Şansını bilse de, bu muhtemelen temizlik listeleri üzerine bir tartışma olacaktı.

"TÜM İNSAN DIŞILARI SENİN GIBI MI?"

Sözler öyle bir korku ve hayranlık karışımıyla söylenmişti ki Indra'yı gülümsetti. Saldırmakta olduğu savaşıdan ayrılarak silahını elinin tersiyle pratik bir hareketle çevirdi.

Aastan, o gün için onun bakıcısı olma şansını yakalamış olan zavallı adam, gardını tekrar alırken göz ucuyla hareketi izledi. "*S'tovik*'i bu kadar çabuk öğrenip ustalaşan birini daha önce hiç görmemiştim."

Indra bir kaşını kaldırarak elindeki uzaylı silahını tekrar çevirdi. "Bu mu? Dengesini kavradıktan sonra çok basit. Tazvarth'ın mızrak silahını denemelisin," dedi, ait olduğu çetede yaygın olan bir sokak silahının adını vererek. "Bunlara alışmak biraz zaman alıyor. Yeni başlayanların ilk kez kullandıklarında kendi ayaklarını kopardıklarını gördüm. Biraz... başlangıç diyebilirsiniz."

Sırıttı ve tekrar saldırdı. Bir haftalık hareketsizlikten sonra yeniden bir şeyler yapıyor olmak *iyi* hissettiriyordu. Dövüşmek... çalışmak... nihayet *hareket etmek*. Ve buradaki tüm yiyeceklerle birlikte kendini iyi hissediyordu. İyiden de öte. Daha önce hiç bu kadar iyi beslenmemişti - ne evde ne de hapishanede - ve bu vücudunun verdiği tepkilere de yansımıştı.

Yumuşak ve akıcı bir şekilde hareket ederek, çift kanatlı asasını bir dizi ışıltılı yay çizerek Aastan'a doğru savurdu. Sürekli hareket edip yön değiştirerek ona saldırma şansı vermedi. Tek yapabildiği, her biri bir öncekinden daha küçük ve daha hızlı olan gelen darbelere karşı savunma yapmaktı. Sırıttı, kaslarındaki gücü ve hızı hissediyordu... bu heyecan vericiydi.

Aastan'ın ifadesi gerginleşti ve havadaki değişimi hissetti. Aralarındaki ruh hali, korumalık yapmak zorunda kalan ve sorumluluğunu yerine getiren bir adamdan, hayatı için savaşan bir imparatorluk savaşçısına dönüşmüştü.

"Evet!" diye zafer çığlıkları atarak tekrar saldırmak için ayrıldı ve bu kez yere düştü. Dönerek iki bacağını birden savurdu ve adam yere düşmemek için sıçramak zorunda kalınca sıırıttı. *Kahretsin*, bu uzaylı askerler iyiydi. Hatta sokaklarda bir koruma ekibine karşı bile bahse girebilirdi... belki bir grup praetorian'a, çetenin seçkinlerine karşı değil ama lanet olsun, çoğunu ve daha fazlasını mahvederlerdi.

"Sen... sen... *draanth*... sen delisin!" diye tısladı, menzilden çıkmak için geriye doğru bir takla attı ve ona Armageddon ile hamamböceği arasında bir şeymiş gibi baktı.

Sırıttı. Artık alışık olduğu bir bakış vardı. Artık kendini evinde hissediyordu.

"Bana insan dişilerinin tatlı ve nazik olduğu söylenmişti," diye homurdandı ve onun etrafında dönerken kendi kılıcını elinin üzerinde çevirdi.

Bir kahkaha attı. "Evet... belki sivil olanlar, yakışıklı. Ama ben sokaklarda doğdum ve daha da acımasız oldum."

Hikayenin tamamı bu değildi, ama fakir doğmuştu ve Talax-Four'da bu aynı anlama geliyordu. Sokakları çeteler yönetiyordu. Ya onların kurallarına göre yaşarsınız ya da ortadan kaybolursunuz. Eğer şanslıysanız, cesedinizi arka sokaklarda bir yerde bulurlardı. Bulamazlarsa... kimse bölgenin atık ıslah birimlerini kontrol etmezdi. Kokularına bakılırsa, kimse o şeylerin *yanına* bile *yaklaşmak* istemiyordu. Dokuz milyondan biraz fazlası, bunun yarısından azı için tasarlanmış bir alana mı tıkılmıştı? Cildini ve ciğerlerinin içini kaplayan diğerlerinin kokusuyla büyümüştü.

Ama şimdiki gibi değil. Harika uzaylı teknolojisi sayesinde filtrelenmiş temiz havadan derin bir nefes aldı ve kendini tekrar rakibinin üzerine fırlattı. Homurdandı, kılıçları birbirine çarparak onu engelledi, saldırısının gücüne ve momentumuna karşı zeminini korudu.

"Bir *draanthing liiraas'tan* daha acımasızsın," diye tısladı, onu savurdu ve sol tarafındaki kılıcına iki sert darbe indirdi. Kadın ikisini de yakaladı, bloğu otomatikti.

Savaşmak onun için her zaman kolay olmuştu. Hayatta kalmanın tek yolu buydu. Kişisel mantrası "herkesten daha iyi ol" idi. Artık Dünya'da ya da kolonilerinden birinde olmayabilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hatta daha da önemli hale getiriyordu.

"Evet," diye tıslayarak karşılık verdi, "ve ben ısırırım, bunu sakın unutma!"

Bu adamların kendisine ya da gemideki insan kadınlardan herhangi birine bakışlarını özlememişti. Dış sistemdeki bir koloniden kurtarılmış birkaç kadın vardı ve uzaylı erkekler hepsine aynı şekilde bakıyordu; hayranlık, saplantı ve açlık karışımı bir duyguyla. Daha önce hiç kadın biliyordu... en azından onlar gibi görünen kadınları... ama lanet olsun, kendini bir Japon balığı gibi hissetmeye başlamıştı. Ya da atıştırmalık. Hoş bir duygu değildi.

"Seni eşim olarak istemem," diye homurdandı Aastan, bir sonraki saldırısını savuşturup yere çizilmiş dairenin diğer tarafına doğru yürüdü. Lathar yüzüklerle ya da dövüş kafesleriyle uğraşmazdı. Onlar

nerede olurlarsa olsunlar, yerde büyük bir daire çizer ve giderlerdi. İlk kanın bir anlamı yoktu. Çemberin dışına zorlanırsan kaybedersin. Şimdiye kadar, bariz hayal kırıklığına rağmen, Aastan bunu başaramamıştı.

"Aferin sana," diye dostça kabul etti. "Benden berbat bir eş olur. Yemek yapmayı bilmem ve tam bir şirretim."

"Bu gerçekten de korkunç olmalı."

"İğrenç," diye kabul etti. "Dişi, eşini seksten sonra yer... ya da onu kızdırırsa."

Ağır çizmeli ayakları altlarındaki metal güvertede sessiz bir şekilde onun etrafında dönüyordu. Onu yakından izledi, vücudunun hangi yöne saldıracağını gösteren en küçük hareketine karşı tetikteydi. Elbette bu, onun uzun boylu, ağır kaslı... *yırtık*... savaşçı vücuduna göz atması anlamına geliyordu. Tanrı aşkına, Lathar'ın *herhangi* biri çirkin miydi?

Hepsi orta sayfaya layık, iç çamaşırlarını ıslatacak kadar ve kesinlikle deriyle ilgili bir şeyleri vardı. *Izal'vias*'ta bulunduğu birkaç gün boyunca hiçbirinin başka bir şey giydiğini görmemişti. Deri pantolonlar, deri ceketler, bir tür ağır deriden yapılmış botlar. Yürürken yere değen deri pelerinler giyen birkaç adam bile görmüştü.

Aastan deri pelerinli tiplerden biri değildi ama o da diğerleri kadar ateşliydi. Madison'ın yeni kocası ya da paralı asker kaptanı gibi tehlikeli derecede ateşli değil, daha çok... sevimli derecede ateşliydi. Eğer bu uzaylı adamlar bu kadar çabuk "I dos" demeye başlamasalardı, ona bir ağaç gibi tırmanırdı. Ama... evet, bağlanmaktan hoşlanmıyordu. İnsanların yakınlaşmasına izin verirse, ölürlerd. Ya da terk ederlerdi. Sonuç aynıydı. Tek başına kalmıştı.

Aastan'ın kaşları havaya kalktı ve o hareketi yapmadan bir saniye önce fark etti; adam ona doğru hamle yapmadan önce sol göğüs kafesindeki kaslar hafifçe kasılmıştı. Aastan'ın hızlı saldırılarına karşılık verirken yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu ve neredeyse çemberin kenarına gelene kadar sert ve hızlı bir şekilde blok yapmak zorunda kaldı. Bir hırıltıyla, karmaşık bir bilek hareketiyle kılıcını kenara savurdu. Bıçak yere çarparak ulaşılamaz hale geldi.

"İyisin," diye yorumladı, bıçağı boğazının kenarını öperken çenesini kaldırdı.

Dayak yemiş olmasına rağmen üzerine derin bir sakinlik çöktü. Eğer boğazını kesmeye karar verirse, bu konuda hiçbir şey yapamazdı, bu yüzden onu dövmek için kullandığı harekete odaklandı. Bu

kesinlikle işe yaramamalıydı. Eğer deneseydi bileğini kırardı. Geriye tek bir olasılık kalıyordu... Lathar'ın garip çift eklemleri falan vardı.

Arkasından gelen yavaş alkışlar, Aastan'la girdiği bakışma yarışını bozdu ve bakışları Aastan'ın üzerinden kayarak başladı.

"Artık değerli bir savaşçı olduğunu kanıtladığına göre, Aastan, işin bitti mi? Çünkü arkadaşımın boğazını kesmemeni tercih ederdim, özellikle de öğle yemeğinden hemen önce," dedi Madison Cole kuru bir sesle.

Öksürdü, bıçağını Indra'nın boğazından çekip hızlı bir hareketle sırtındaki kınına sokarken yanaklarına renk gelmişti.

"Evet, Leydi K'Vass, elbette. Ve sizi temin ederim ki Leydi Indra hiçbir noktada tehlikede değildi," diye cevap verdi, ses tonu belli belirsiz kırgındı.

Indra gözlerini devirdi.

"Şimdi de Leydi Indra mı oldun? Kısa bir süre önce bana *liiraas* diyordun, evdeyken ne demekse artık. Şimdi de kibar ve resmi mi olmak istiyorsun?"

Dönüp bıçağını almak için çemberin dışına çıkarken oflayıp pufladı. Madison'a göz kırparak salonun kenarındaki silah rafına doğru yürüdü. *S'tovik*'ini diğerleriyle değiştirdikten sonra Aastan'a resmi bir selam vermek için döndü, bu selam güney tarafındaki Nebulae sokağındaki dojo'da uzun zaman önce aldığı eğitimden kalmaydı.

"Eğitim seansı için teşekkürler. Yarın aynı saatte mi?"

Aastan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, mühendislik güvertesini dış fırçasıyla fırçalamayı tercih ederdi ama sertçe başını salladı ve karşılığında ona küçük bir selam verdi. "Benim için onurdur, Leydi Indra."

Doğruldu ve sırtını dikleştirerek odadan çıktı. Madison onu rahatlatmak için geldiğinden beri bebek bakıcılığı görevi sona ermişti ve oradan yeterince hızlı çıkamıyor gibiydi.

Madison gülümseyerek, "Görüyorum ki arkadaş ediniyorsun," dedi. Indra sırtarak yanına geldi.

"Görüyorum ki hâlâ Latharian moda dünyasını kasıp kavuruyorsun," diyerek Madison'ın elbisesini işaret etti. Gardırobunun geri kalanı gibi bu da Latharian kumaşından yapılmıştı ama etekleri ve dökümlü hatları olan "normal" bir Latharian elbisesinin aksine, Terran güç kıyafeti gibi dikilmişti - Madison'ın Indra'nın şimdiye kadar gördüğü her tanıtım görüntüsünde giydiği türden.

Mads omuz silkti. "Sizin için neyin işe yaradığını biliyorsanız, neden tekerleği yeniden icat edesiniz ki?"

"İyi bir nokta."

Eski başkan yardımcısı, onlar dönüp salondan çıkarken Indra'nın giysilerine baktı. "Üzerini değiştirmeni sağlayabileceğimi sanmıyorum. Bugün önemli bir ziyaretçimiz var ve Danaar onu karşılamak için hazır bulunmamızı istiyor."

Indra kıyafetlerine baktı. Özel bir şey değildi, onları Mirax Ruas'ın hapisane gezegeninden kurtaran paralı asker gemisinden aldığı, beline düğümlenmiş bir gemi kıyafeti, dar kesim bir eşofman üstü yelek ve ağır botlar. Pratik. Rahat. Kendisini Madison'ınki gibi bir kıyafet giymeye zorlasalar giyeceği gibi, süslü püslü bir popinjay gibi değil, kendisi gibi hissediyordu. Arkadaşının ayaklarına bağlanmış işkence aletlerine bakarak düşündü. Böyle bir şeyin içinde yürümeye kalksa boynunu kırardı.

"Evet... hayır," diye yanıtladı Mads gözlerini devirirken eğlenerek. "Cevabı zaten biliyordun, o zaman neden sordun?"

"Çünkü umut içinde yaşıyorum, belli ki." Uzun boylu kadın koridorda ilerlerken kıkırdadı.

Indra rotayı tanıdı. Geminin komuta bölümüne doğru gidiyorlardı, bu da önemli bir konukları olacaksa mantıklı geliyordu.

Neden davet edildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Madison onu Mirax Ruas'ta yapayalnız bırakabileceği ve bırakmadığı için itiraz etmedi. Böyle bir arkadaşı olduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktı. *Gerçi* kimse arkadaş olabileceklerini düşünmezdi. Hangi gerçeklikte yüksek rütbeli bir politikacı ve bir çete üyesi böyle bir bağ kurmak şöyle dursun, tanışabilirdi ki?

"Ee, büyük adam kim?" diye sordu, bir grup savaşçı düzen içinde yürürken iki kadın kenara çekildi. Koridor, kimsenin durup bir başkasının geçmesini beklemesine gerek kalmayacak kadar genişti ve bu onu hâlâ şaşırtıyordu.

Ama bu Indra'nın sadece ikinci uzaylı uzay gemisiydi. Öldürücü kaya solucanları görmüş ve bir ölüm cezasından kurtulmuştu, yani uzaylı uzay gemileri? Büyütülecek bir şey değildi. İlk bindiği *Sprite* biraz daha insan gemilerine benziyordu, sıkışık koridorlar ve açıkta duran boru tesisatı. Ama *Izal'vias* tamamen başka bir şeydi. Daha çok pırıl pırıl bembeyaz ışıklarıyla devasa bir fütüristik katedral gibiydi.

koridorlar ve yüksek tonozlu tavanlar... eğer rahipler deri giyiyorsa ve cehennem kadar sıcaksa.

"Adı Nyek S'Vaana," diye yanıtladı Madison komuta güvertesine ulaştıklarında. Kapıdaki iki muhafız başlarıyla onayladılar ve geçmelerine izin vermek için kenara çekildiler. "Danaar'ın ikinci komutanı olacak. Ve inanın bana, kocam buna çok *kızdı*."

T *Izal'vias* bir savaş kruvazörüydü. İmparatorluk filosunun en büyüğü değildi ama sivil bir yük gemisindeki garnizondan çok daha büyüktü. Nyek'in gözleri genişledi. yaklaştı, elleri kendinden emin bir şekilde D'Rek'in bir sonraki görevine rapor vermesi için ona sunacağı tek şey olan yaşlı uçağın konsoluna tünedi.

Bu şey uzaya çıkmaya pek elverişli değildi ama eski komutanı, uçağın felaket bir sistem arızası yaşaması ve yeni gemisine giderken yolda ölmesi durumunda uykusunu kaçırmazdı. Nyek'i gemisinden uzaklaştırdığı ve başka birinin sorunu haline geldiğı için mutluydu.

Ayrıca, son konuşmalarından Nyek'in bir şey yüzünden cezalandırılmak üzere geri çağrıldığını düşündüğü belliydi. Bilekleri gerildi, oradaki yara izleri hafifçe çekiliyordu. Geçmişteki gerçek ve hayali günahlarının bedelini alenen ödemişti. *Liaanas* ona merhamet göstermiş ve yaşama hakkı tanımıştı.

Ama... burası bir imparatorluktu. Her ne sebeple olursa olsun, imparatorun kendisi artık buna layık olmadığına karar verirse, saç örgüleri elinden alınır ve onuru kırılırdı. Bu böyle bir şey miydi? *Vesh*'in davasını üstlendikten sonra bile onuru mu kırılıyordu? Nyek'e yeni emirlerini verirken D'Rek'in gözlerindeki kutsal olmayan neşe öyle olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Ya da öyle olmasını umuyordu. Muhtemelen erkeğın tek pişmanlığı bunu gerçekleştirecek kişinin kendisi olmamasıydı. Denemek istemediğı için de değildi. Nyek'in *Tev'tolath*'a atandığı iki yıl boyunca, D'Rek onun davranışlarını ve hareketlerini bir *Kinerys* şahini gibi incelemiş, onu küçük düşürebilecek herhangi bir neden aramıştı.

Nyek ona asla bir tane vermediğinden emin olmuştu. Sanki imparatorluk sarayında görev yapıyormuş gibi davranışları her zaman örnek teşkil etmişti.

Önündeki konsol gelen bir mesajla yanıp söndü. Uzun parmaklarını hızla kullanarak mesajı ve yaklaşma vektörünü onayladı ve ses sistemlerinin çalışmadığını belirten küçük bir mesaj ekledi. D'Rek'ten bir başka ayrılık hediyesi. Hiç şüphe yok ki, eğer uçağı arıza yaparsa yardım çağıramasın diye. Sorun çözüldü.

Yaklaştığı yol onu önündeki devasa, zırhlı canavarın karnının altına götürdü. O yanından geçerken, top dizileri şimdilik hareketsiz bir şekilde yuvalarında duruyordu. Omurgasına bir ürperti yayıldı. Bunlar *ketar* sınıfıydı ve başka bir büyük gemiyi parçalayabilecek kapasitedeydi. Cılız kalkanlarıyla onun küçük uçağının hiç şansı yoktu.

Izal'vias'ın altındaki yolculuk sonsuza kadar uzarken sırtından aşağı terler süzüldü. Her an dizilerin harekete geçmesini, yuvalarında dönmelerini ve kendisini hedef almalarını bekliyordu. Dünyası bir süpernovaya rakip olacak bir alevle sona erecek ve her şey bitecekti. Tanrıçanın salonlarında huzur içinde olacaktı.

Ama diziler hareket etmedi ve yeni bir günün ufkunu yaran güneş gibi geminin altındaki gölgelerden çıktı. Ani parlamaya karşı gözlerini kısarak, uçağı çevirdi ve karşılama için açık duran mekik bölmesi kapılarına doğru yöneldi.

Izal'vias yaklaştıkça büyüdü ve büyüdü, ta ki görüntü ekranındaki diğer her şeyi yutana kadar. Sonunda devasa bölme kapılarından geçerek hangarın içine girdi. Çok büyük ve kavernözdü. Kendisinininkinden çok daha gelişmiş uçaklar ve birlik mekikleri saymayı unutana kadar sıra sıra dizilmişti.

Konsol tekrar yanıp sönerken ona bir bölme numarası verdi. Dikkatle manevra yaparak uçağını iki nakliye aracının arasına nazıkçe indirdi. Her ikisi de pırıl pırıl ve yepyenydi. Uçağının kapağını açıp dışarı çıkarken kendini şehir dışından gelen fakir bir kuzen gibi hissetti.

İki yaklaştı, ona başlarını sallarken yüz ifadeleri asıktı. Ancak içlerinden biri ağzından kaçırınca profesyonellik bozuldu: "Draanth aşkına, bunu nereden buldun? Lanet olası bir hurdalıktan mı?"

Nyek, bir karşılama partisinin beklediği ana güverteye doğru ilerlerken, "Onun gibi bir şey," dedi.

Gerildi, yürürken yumruklarını iki yanına kapattı. Gemiye sağ salım varmış olabilirdi, *ketar* topları onun ve gemisinin kısa ve parlak bir yıldızını yaratmamıştı ama bu henüz tehlikeyi atlattığı anlamına gelmiyordu.

Kimsenin onun için kırmızı halı sermek isteyeceğini sanmıyordu, bu yüzden bir karşılama partisi iyi olmazdı. Yaklaşırken keskin bakışları onları inceledi. Ağır silahlı gibi görünmüyorlardı, Latharian savaşçıları için normal olandan daha fazla değillerdi ve hiçbiri henüz silahlarını çekmemişti. Bu iyiydi ama yine de niyetleri hakkında bir gösterge sayılmazdı. Onlar imparatorluk savaşçılarıydı, Tev'tolath garnizonundakilerin kalibresinin çok üstündeydiler. Muhtemelen hayatı için savaşmadan bir saniye öncesine kadar niyetlerini bilemeyecekti. Peki ya sayıları? O zaman hayatı çok ama çok kısa olurdu.

Nyek aptal değildi, kibirli de değildi. İyi olduğunu biliyordu... hayır, *mükemmel* bir savaşçıydı ama hiç kimse büyük sayılara karşı koyup hayatta kalamazdı. Aptal şansı ya da ilahi müdahale olmadan. Bir an için yaraları tekrar sızladı ama bu hissi yok saydı. Kadın tanrıçanın *Vesh* sırasında canını bağışlaması tanrılar tarafından kutsandığı anlamına gelmiyordu. Bu sadece ona öbür dünyanın nimetlerini bahşetmeden önce hayattaki hatalarını telafi etmesi gerektiğine karar verdiği anlamına gelebilirdi.

O yaklaşırken kendisini bekleyen erkeklerin hiçbiri silahlarını çekmedi. Ortadaki savaşçı, derisindeki çentiklere bakılırsa kıdemli bir savaşçıydı ve onu selamladığında neredeyse donup kalacaktı. Elbette, garnizonda alt komutan olmuştu, bu onu selamlamaları gerektiği anlamına geliyordu, ama hiçbiri bunu isteyerek yapmamıştı.

Yine de bu erkeğin ifadesi nötrdü, hatta bakışları Nyek'in saçındaki çok sayıda örgüye kayarken belki biraz saygılıydı. "*Izal'vias'a hoş geldin, Savaşçı S'Va*an," dedi, eli hâlâ kalbinin üzerinde yumruk şeklindeydi ve geleneksel selam duruşunu bozmuyordu.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Nyek. Uzun zamandır ilk kez kadar ciddiye. Umut, utangaç bir çiçeğin taç yaprakları gibi açılmaya başladı. Belki de bu, hayatında yeni bir evrenin başlangıcı olacaktı; sadece nefes aldığı için aşağılanmadığı bir görev. Varlığının bir başkasının hayatı pahasına olmadığı bir yer.

"Beni takip ederseniz, savaş komutanı sizi bekliyor," dedi savaşçı ve dönüp Nyek'in takip etmesini işaret etti.

Adım atarken neredeyse sendeleyecekti. Bir yerlerde bir alt komutana, belki de bir bölümden sorumlu bir komutana -mühendislik, operasyon ve bilim için derecelendirilmişti, bu yüzden bunlardan herhangi birine atanabilirdi- rapor vermesinin emredilmesini bekliyordu, savaş komutanının kendisine değil.

"Savaş komutanı mı? Bu gemi hangi komutanın elinde?" sordu, sesini nötr tutmaya çalışarak, sanki vardığında köprüye kadar kendisine eşlik edilmesini bekliyormuş gibi.

En azından zincirli değildi, ama bir savaş komutanının onu görmek istemesi için hiçbir neden düşünemiyordu.

"Savaş Komutanı Danaar K'Vass."

Cevap kısa ve tatlıydı ve Nyek'in omurgasından aşağı yuvarlanan bir şaşkınlığa neden oldu. K'Vasslar eski ve saygıdeğer bir klandı, imparatorluk soyuyla o kadar iç içe geçmişlerdi ki ikisini birbirinden ayırmak zordu. İmparatorun şu anki varislerinin ikisi de K'Vass'tı ve söylentilere göre K'Vass kanı taşıyan yeni bir prens de bulunmuştu. Ya da Izaean. Dedikodular ayrıntılar konusunda biraz bulanıktı.

Nyek beklediği bir habermiş gibi başını salladı. Yine de içten içe düşünceleri hızlanıyordu. Danaar K'Vass onu neden görmek istesin ki? Sormadı. Bunu yapmak cehaletini ortaya çıkarırdı ve hiçbir akıllı savaşçı bir başkasının kendisine karşı kullanabileceği bir bilgiyi başkasına vermezdi; bu dersi Tev'tolath'tan çok önce öğrenmişti.

Koridorlarda savaşçıların yanından geçtiler, hepsi selam vermek için durakladı. Hareketlerinde alaycı bir tavır yoktu. Ona eşlik eden savaşçı önemli biri olmalı, diye düşündü Nyek, dikkatinin çoğunu gemiye hayranlıkla bakmaya vermişti. Daha yeni bir *S'kei* sınıfıydı, daha önce görev yaptığı her şeyden daha yeniydi. Böyle bir gemiye komuta etmek nasıl bir şey olurdu? Ve diğer savaşçıların ona şimdi göründükleri gibi saygı duymaları? Hayal görmüyordu... Biri yaralarını görüp *Vesh* olduğunu anladığı anda, bu saygı yok olacaktı. Hep öyle olmuştur.

Köprüye ulaştıklarında, şeref muhafızlarının kalanı Nyek ve refakatçisinin çift kapıdan geçerek komuta güvertesine refakatsiz çıkmalarına izin vermek için soyundu.

Nyek bir an için şaşkına döndü. Daha önce bu büyüklükte bir geminin komuta güvertesinde hiç bulunmamıştı, sadece hayalini kurmuştu. Bir an için bakışlarının geniş güverteyi taramasına izin verdi,

Konsollarından gelen hayalet parıltısıyla yüzleri aydınlanan savaşçıları istasyonlarında fark etti. Başlarını kaldırıp bakmadılar, görevlerine odaklanmışlardı. Görüntü ekranı büyüktü, güvertenin ön duvarının tamamını dolduruyordu ve şu anda dışarıdaki sistemi gösteriyordu. *Olistaas*'üçlü güneşinin tüm ihtişamı önüne serilmişti, aradaki boşlukta pembe ve mor gaz girdaplarının izini süren gaz devleri arasındaki hassas etkileşim. Büyüleyici bir gösteriydi, imparatorluğun harikalarından biriydi... ama Nyek'in dikkatini uzun süre çekmedi. Dönerek, toplanmış subaylara doğru baktı.

Komutan koltuğu.

Güvertenin ortasında görkemli bir yalnızlık içinde tek başına oturuyor, keskin hatları ve sadeliğiyle heybetli duruyordu. Bir Krynassis kraliçesinin tahtının ya da Navarrın gösterişli süslemelerinin aksine, Lathar aşırı gösterişe gerek görmüyordu. İmparatorluk tacı bile mücevherler ya da diğer süslerle bezenmemiş sade bir şeritten ibaretti.

O anda sandalye boştu ve küçük bir grup insan kenarda duruyordu. Onları görünce Nyek yüz hatlarından akan şaşkınlığa engel olamadı. Uzun boylu bir savaşçı vardı, kısa saçları savaş komutanı olduğunu belli ediyordu, her ne kadar tavırları ve duruşu bunu belli etse de. Ancak Nyek'in dikkatini komutan değil, onun iki yanında duran iki varlık çekti.

Nyek daha önce de dişiler görmüştü elbette. Bir imparatorluk savaşçısı olarak, diğer türlerle temas ettiği pek çok gemide görevlendirilmişti, bu yüzden kıvrımlı formlar yeni bir şey değildi. Nadir Krynassis dişileri görmüştü -Oonat, Covashian ve Lerexta- ama hepsi inkar edilemez derecede dişi ve kendi tarzlarında güzel olsalar da, hiçbiri onu önündeki dişiler gibi sırkla baltalamamıştı.

Gördüğü diğer tüm dişiler onun gibi değildi. Bir şey onları öteki olarak tanımlıyordu; pullar, çatallı bir dilin ipucu, ellerinden daha fazla göğüs ya da sadece ağır bir ormancının çekici bulabileceği bir yapı. Bir şeyler onları Lathar'a benzemeyenler olarak işaretlemişti ve onlara olan ilgisi hiçbir zaman akademik olmaktan öteye geçmemişti.

Ama bu dişilerde bunların hiçbiri yoktu. Pullardan arınmış bir derileri vardı ve boynuzları ya da görebildiği diğer Lathar olmayan özellikleri yoktu. Ve görmesine de gerek yoktu... sahip olduğu tüm içgüdüler ona kalbinin ve ruhunun anında bildiği şeyi söylüyordu. İnanılmaz bir şekilde, bir şekilde, onlar Lathar'dı. Nadir ve değerli dişilerle aynı havayı soluyordu.

"Nyek S'Vaana?" diye konuştu savaş komutanı, derin sesi Nyek'in tüm dikkatini çekiyordu. Başını salladı, bakışlarını istemeyerek de olsa iki kadından ayırdı.

"Gerçekten de öyleyim. Sizinle tanışmak bir onurdur, Savaş Komutanı K'Vass," dedi ve onlara ulaştığında sıkılı yumruğunu göğsünün ortasına vurdu.

Danaar K'Vass daha yüksek rütbeli olsaydı, küçük bir selam eklerdi. S'Vaana her zaman çok daha düşük rütbeli bir klan olmuştu, babasının sürekli gurur kaynağı J'Vaana'dan S'Vaana'a yükselmesi idi, ama o bile bir kez bile K'Vaana olma hırsına kapılmamıştı. Bunu yapmak için imparatorun kendisinden bir onur almak ya da ana hat S'Vaana'nın imparatorluk soyundan bir eş edinmesi gerekiyordu.

"Aynı şekilde." Danaar'ın ifadesi Nyek'e değerlendirici bir bakış atarken de değişmedi. O tek bakışta, cüssesinin rahatlıkla iki katı olan iri savaş komutanının, iyi yıpranmış derilerinden aynı derecede iyi yıpranmış silahlarına kadar onunla ilgili her şeyi anladığını biliyordu.

"Eski yöntemlere bağlı bir savaşçı görmek güzel," dedi Danaar, Nyek'in kalçalarında kınında duran kılıçlara doğru başını sallayarak.

"S'Vaana her zaman gelenekçi olmuştur," diye yanıtladı.

Silahlarının eski olduğunu, en az bir asırdır görölmemiş bir tarzda dövöldüğünü söylemenin kibar bir yoluydu bu. Bunlar büyükbabasının kılıçlarıydı ve o yetişkinliğe ulaştığında babası tarafından isteksizce hediye edilmişti. Hiçbir Lathar klanı oğlunu dünyaya silahsız gönderemezdi ama Ravel S'Vaana bakmaya kıyamadığı bir oğul için senaryo harcamaya hazır değildi, bu yüzden eski silahlardı.

"Eşim Leydi Madison K'Vass'ı takdim edebilir miyim?" Danaar uzun boylu dişiye hafifçe döndü.

Nyek'in daha önce hiç görmediği bir şekilde giyinmişti; bacaklarını açıkta bırakan ama omuzlarını örten, vücuda oturan bir kılıf giymişti. Muhteşem koyu altın sarısı saçları omuzlarına dökölüyordu. Parlak mavi gözleri bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Leydim," diye mırıldandı ve bu kez başıyla selam verdi. Ona göre, doğum koşulları veya hangi doğmuş olurlarsa olsunlar, tüm dişiler yüksek rütbeliydi. "Beni bağışlayın ama köken klanınızı tanımıyorum ve bu nedenle doğru selamlamayı yapamıyorum."

Doğruldu ve Danaar'a baktı. "Herhangi bir dişinin bulunduğunu bilmiyordum. Onları hangi klan barındırıyordu?"

İkinci kadından gelen bir kahkaha güvertede çınladı. "Bizi Lathar sanıyor. Tatlım, hangi taşın altında saklanıyordun?"

İkinci dişiye odaklanırken bakışlarını daralttı. Görünüşü ve gülümsemesi çelik gibi olmasına rağmen misafirperver ve nazik olan ilkinin aksine, bu dişi tamamen sivri uçlu ve saldırgandı.

İlki kadar uzun boylu değildi, onun yanında minyon görünürdü. Saçları bir savaş komutanınıninkinden daha çok kafa derisine yakın kesilmişti, tepedeki uzun koyu bukleler kıskanç bir aşık gibi ona yapışıyordu. Gözleri neredeyse onunki kadar karaydı ve eğlence zekâyla parlıyordu. Bakışları onu süzdü. Yeleğin altından kıvrak kıvrımları görünüyordu ve gemi kıyafeti belinde düğümlenmişti. Minicik olması gereken ayaklarını ağır botlar sarıyordu.

Öfkeyle birlikte içinden bir sıcaklık da yükseldi. Bilgi eksikliği yüzünden yakalanmış olması onu sinirlendirmişti ve bunun komuta güvertesindeki herkese gösterilmesi hem utanç verici hem de kabaydı.

"Sizi temin ederim ki taş yok leydim," dedi, dişlerini sıkarak... akılsızca... bir şey söylememek için... Leydi K'Vass'a gösterdiği saygının aynısını ona da gösterdi.

Belki de bu dişi, savaş komutanının kıdemli savaşçılarından biriyle çiftleşmişti. Erkeğe şans diledi; bu dişinin sivri dili karşısında buna kesinlikle ihtiyacı olacaktı. "Sadece galaksinin dış sınırlarında görev . Haberlerin ulaşması biraz... yavaş oluyor."

Kadının sözleri kaydedildi ve adam bir adım daha yaklaştı. "Sen Lathar değil misin?"

Tüm içgüdüleri onun Lathar olduğunu ama yaklaştıkça farklılıkları fark etti. Ortalama bir Lathar'dan çok daha küçük bir yapıya sahipti. Uzun yıllardır kendi türünden bir dişi görmemiş olsa da, bu kadar küçük ve narin olduklarını hatırlamıyordu.

Böylesine kırılgan bir yaratığı kendisine yakın tutma fikrinin omurgasından aşağı yuvarlamak istediği ürpertiye görmezden gelerek yüz hatlarına odaklandı. Kadının geri kalanıyla uyumlu olarak küçük ve ince kemikliydi ama gözleri dikkatini çekti.

Kendisinininki gibi koyu renkti, onunkinde çeşitli renk halkaları vardı -neredeyse siyahtan maviye ve merkezde altın rengine kadar- onunkinde sadece bir tane vardı

Renk. Sıcak, zengin bir kahverengiydi ve son derece büyüleyiciydi ama gözbebekleri kadar değil. Yuvarlaktılar. Onunki gibi dikey değillerdi.

"Sen Lathar değilsin," diye mırıldandı şaşkınlıkla.

"Tanrım, sanırım sonunda anladı." Kaşları yukarı kalktı ve sonra göz kırptı. "Biri bu adama bir ödül versin!"

Alay karşısında çenesi sıkıştı ve birdenbire onu dizlerinin üzerine yatırıp asi bir çocuk gibi tokatlama isteği . Sadece savaş komutanının onur konuğuna el kaldırmanın kötü bir fikir olduğu gerçeği onu durdurdu ve geri adım atarak onay için Danaar'a baktı.

"Haklısınız," diye onayladı savaş komutanı, kısa sakalının ardındaki dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. "Hem Leydi Madison hem de Leydi Indra insan, uzun zamandır kayıp olduğu düşünülen bir Lathar türü. Gezegenleri yakın zamanda keşfedildi ve imparatorun koruması altında. Gemide başka insan dişilerimiz de var ve hepsine saygılı davranmanızı tavsiye ederim."

Indra... onun adı Indra'ydı. Bu bilgi külçesini ilk işleyen o oldu ve sonra gözlerini kırptırdı. İnsan, Lathar'ın bir çeşidi. Kadınlara tekrar bakarak eğildi. "Hizmetinizdeyim, hanımefendiler."

"Oh, çok resmi. Onu tutabilir miyiz?" Indra kıkırdadı. "Bazı Lathar'ların kışında olduğunu biliyorum ama bu bambaşka bir şey."

Danaar, "S'Vaen gelenekçi bir klan," diye yorum yaptı ama Nyek'in öfkesi bu yorumun geçmesine izin vermeyecek kadar yüksekti.

"Nyek," diye mırıldandı, sesindeki kızgınlık çapağına engel olamıyordu. Uzanarak saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru savurdu. "Benim adım Nyek, 'o' değil."

"Nasıl , yakışıklı."

Danaar boğazını temizledi ve dişiye, daha genç bir savaşçının güvenli bir yere kaçmasına neden olacak bir uyarı bakışı fırlattı. Nyek yerini korudu, dişinin teslim olacağından ve olması gerektiği gibi özür dileyeceğinden emindi. Ama bunun yerine burnunu kırıştırdı ve dilini dışarı çıkardı.

Savaş komutanında. Kendi komuta güvertesinde.

Nyek söyleyecek bir şey bulamadı. Olduğu yerde donup kalmıştı ama bu bariz umursamazlık gösterisinden sonra dişiye ne olacağına dair korku ya da dehşete düşmüş bir hayranlıkla değil. Bunun yerine, kendisiyle savaştı.

Kendi bedeninde, narin pembe dilinin o kısa parıltısı damarlarına bir güneş fırtınası gibi ateş ve sıcaklık gönderdi.

Dişlerini sıkarak tepki vermemek için kendini zorladı, pantolonunun dar derisine rahatsız edici bir şekilde bastıran ereksiyonunu indirmek için yapabileceği sıradan bir şey düşündü. Tek yapması gereken birinin aşağıya bakması ve onu etkilediğini fark etmesiydi. İstedikinden daha fazla.

Kendisinden hoşlanmadığı halde böyle tepki verebilmesi onu öfkeliendirdi. Eşek arısı küçük kadın.

Bakışları savaş komutanına takıldı ve bir an için kalbi erkeğin gözlerindeki siyah bakışla durdu. Nyek'in nasıl tepki verdiğini fark etmiş miydi? Ve onun istemeden de olsa dışıyı çekici bulmasına gücenmiş miydi? Yine de bu beklenen bir şeydi. Onlarca yıldır hiçbir kendi türünden bir dişi görmemişti ve Nyek ona doğru hiçbir hareket ya da yorum yapmamıştı...

Sonra Danaar'ın bakışları bileklerine kaydı ve fark etti. Yara izleri.

"Hanımlar," diye homurdandı Danaar, "bize izin verirseniz, alt komutanla konuşmamız gereken şeyler var."

Komutan... o bir komutan değildi. Danaar'ı düzeltmeye cesaret edemeyen Nyek, Leydi Madison'ın başını sallamasını ve parmak uçlarına kalkarak yanağına bir öpücük kondurmasını izlemekle yetindi. "Tamam aşkım, iyi eğlenceler. Indra ve ben kızlarla biraz vakit geçireceğimize söz verdik zaten. Sonra görüşürüz."

İki kadın dışarı çıkarken Nyek tekrar eğildi doğrulurken Danaar'ın yüzündeki tüm esprinin kaybolduğunu gördü.

"Beni takip edin," diye emretti ve komuta güvertesinin arka tarafındaki konferans odasına doğru ilerledi.

"Dışarı!" diye bağırdı görevli iki muhafıza ve onlar da kapıdan çıkmak için birbirlerini ezdiler, acelelerinden neredeyse birbirlerine omuz atacaklardı.

Nyek hiçbir şey söylemedi. Sadece kapıdan içeri girdi ve ellerini arkasında kavuşturarak ayakta durdu. Gemiye adım attığı andan itibaren beklediği tepki buydu. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı.

"Bilgisayar *Keran'vuis* ve General M'rl'n'e uzun menzilli kanal aç."

Nyek'in gözleri bu emir karşısında bir parça açıldı. K'Vass'ların imparatorluk tarafından tercih edildiği biliniyordu ama Nyek'in aklına gelmemişti.

Danaar, İmparator'un şampiyonuna doğrudan ulaşabilecek kadar iyi bağlantılara sahip olabilirdi. General Xaandril M'rl'n bir efsaneydi, Dokuz Çorak Savaşının bir kahramanıydı. Böylesine onurlu bir savaşçı çağrılarına cevap vermeye tenezzül etseydi çoğu savaş komutanı el pençe divan dururdu ama Danaar öyle değildi.

General ekranda belirir belirmez, kısa saçları dağılmış ve ifadesi kesinlikle etkilenmemiş bir halde Danaar havladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun da bana *Vesh*?"

"Size de merhaba, Savaş Komutanı. Bugün nasılsınız?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Danaar homurdanarak Nyek'e sert bir bakış fırlattı ve görgü kurallarını hatırlamak zorunda kaldı. "Özür dilerim *deshenal*, kendimi unutuyorum. Umarım sen ve eşin şanslı bir gün geçiriyorsunuzdur."

"Gerçekten de öyleyiz. Sorduğunuz için teşekkür ederim." General başını eğdi. "Aynı şekilde size ve eşinize de. Şimdi... benimle uzun mesafeden temas kurmayı gerekli görecektir kadar önemli olan şey nedir?"

Danaar homurdandı ve odanın diğer tarafındaki Nyek'e doğru el salladı. "Önceki davranışlarımdan bazı tepkileri hak ettiğini anlıyorum ama bir *Vesh*'i ikinci komutanım olarak atamak? Eminim imparator bana bundan daha fazla güveniyordur?"

Belli ki bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyordu, bu yüzden Nyek yorum yapmadı. Midesi guruldarken öylece durdu. Düşündüğü gibi buraya onuru kırılmak için gönderilmemişti... *Terfi mi* etmişti? Bir *savaş komutanının* ikinci komutanlığına mı?

Yine de sevinç ve gurur çabuk öldü. Eğer *Vesh* olmasaydı belki Danaar onu hoş karşılardı. Ama Danaar bu haliyle Nyek'i bir mekik olmadan gemiden atmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

Duvar da bir nokta seçen Nyek oraya odaklandı. Buna alışkındı, en azından şimdiye kadar alışmış olmalıydı. Ne olduğunu anladıklarında yeni görev komutanının öfkesi sık sık tekrarlanan bir sahneydi. Lathar'ın en aydınlanmışları için bile, tanrıçanın kutsaması bile onu onlara sevdirmek için yeterli değildi. *Vesh*'in lekesi, kefaret ritüeli, onu geçmiş ve hayat bahşedilmiş olsa bile hiç bitmiyordu.

General M'rl'n'in yüz ifadesi değişmedi. "Nyek S'Vaana iyi bir savaşçı, onurlu bir gelenekçi geçmişe sahip ve imparator onu ikinciniz için uygun gördü."

"Trall!" Danaar tükürdü. "Bu saf ve basit bir cezalandırma. İstediğim sayıda sağlam ve onurlu K'Vass savaşçısını terfi ettirebilirdim."

Nyek'in yumrukları, farkında olmadan onuruna yapılan bu hakaret karşısında sıkıldı. Onun onuru vardı. Bu yüzden yargılama ritüelini üstlenmişti. Geçmişteki günahları tanrıçanın kendisinden başka kimsenin affedemeyeceği kadar çoktu ve o da affetmişti. Başka hiç kimse onun hakkında hüküm veremezdi... ama yine de verdiler. Her zaman. Hiç şüphesiz bir saat içinde *Izal'vias*'tan başka bir yere atanacaktı.

"İşte sorun da tam burada." Generalin sesi bir kırbaç gibiydi, sert ama adil. "K'Vass'lara çok fazla iltimas gösterildiğine dair homurdanmalar var ve imparator bu endişeleri gidermek istiyor. K'Vass olmayan bir savaşçıyı yardımcınız olarak atamanız sarayda uzun bir yol kat edecektir."

Bunun üzerine Nyek kaşlarının kalkmasına engel olamadı. Eğer görevlendirilmesinin ardındaki sebep buysa, imparator çok iyi bir oyun oynamıştı. Sadece K'Vass olmamakla ve kraliyet klanının gözüne girmekten olabildiğince uzak olmakla kalmıyor, aynı zamanda gelenekçi bir klandan geliyordu ve *Ursal-Kai*'yi tek gerçek tanrı ilan etmekten kıl payı kurtulmuşlardı.

"O halde imparatorun isteği bu mu?" Danaar'ın sesi bu durumdan pek memnun değil gibiydi, Nyek'e düpedüz hoşnutsuzlukla olmasa da en azından nefretle bakıyordu.

"Öyle ve benim de. Ve hatırlarsanız, bu işte kişisel bir çıkarım var. Kızım da sizinle birlikte gemide. Onu tehlikeye atacak bir görevi onaylayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Yüzüne yansıtmamaya dikkat etse de Nyek'in içini bir şaşkınlık kapladı. Generalin bir kızı mı vardı? Vebadan kurtulan herhangi bir dişi olduğunu bilmiyordu, bu yüzden bu kız başka bir insan olmalıydı, belki de generalin insanlar bulunduğu keşfettiği buluntu bir çocuk.

"Anlaşıldı." Danaar'ın başını sallaması kısa ve tatlıydı. "Ve eğer..."

"Eğer herhangi bir şekilde imparatorluğa sadakatsizliğini kanıtlarsa, uygun gördüğünüz şekilde davranmaktan ve ondan kurtulmaktan çekinmeyin. Xaandril tamam."

General telsizi kestiğinde Nyek'in omurgası dikleşti ve mutsuz olduğu her halinden belli olan komutanının yüzüne bakmak zorunda kaldı.

"Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım," diye hırladı Danaar. "Senden hoşlanmıyorum. Seni burada istemiyorum ve eğer kılını bile yerinden oynatırsan, seni kısa bir hava kilidinden uzun bir yürüyüşe gönderirim. Yeterince açık olabildim mi?"

"Kristal gibi, efendim." Nyek başını eğdi. "Görevime başlamak üzere dağılabilir miyim?"

Büyük savaş komutanı kapıya doğru el salladı.

Nyek yüzünü buruşturdu ve odadan çıktı. Komutanının kendisinden zaten nefret ettiği yeni bir göreve başlamak yeni bir şey değildi. Komutanının zaten kendisinden nefret ettiği ve imparatorluğun en güçlü erkeklerinin kulağına sahip olduğu yeni bir göreve başlamak...

Çok fena .

"W

"O sadece uzun bir bardak su değil miydi? Ne yazık ki soğuk ve duygusuz biri..." Indra, komuta güvertesinden ayrılırken Madison'a mırıldandı.

insan sektörüne kadar.

Gemideki kalabalık insan topluluğu nedeniyle, kıdemli subayların güvertesinin bir bölümü onlar için kordon altına alınmıştı. Kendi mutfağı ve yemek odası olan merkezi bir dinlenme odasının etrafında, gösterişli bir şekilde döşenmiş kendi odaları vardı. Onları güvende tutmak ve göz kulak olmak için dönüşümlü olarak Latharian muhafızları ve personeli vardı, hepsi de Danaar tarafından atanmıştı. Madison orada odası olmayan tek insandı. Geminin kaptanıyla evli olan Madison, kocasıyla birlikte onun kamerasında yaşıyordu.

"Kim? Yeni ikinci kaptan mı?" Madison da Indra gibi komuta güvertesinden iki muhafızın ayrılıp onları belli bir mesafeden takip ettiği gerçeğini görmezden gelerek sordu. Gemide bulundukları kısa süre içinde, Madison ve Danaar'ın doğru dürüst bir balayı geçirmelerine yetecek kadar bile uzun olmayan bir süre içinde, korunmaya alışmışlardı. Çoğunlukla. Indra omzunu kıvırdı ve takip edildiklerine dair farkındalık hissini görmezden gelmeye çalıştı.

Bu onun zor kazanılmış tüm sokak içgüdülerine ters düşüyordu. Bunun arkasındaki mantığı anlıyordu. Anlayabildiği kadarıyla, Latharian imparatorluğu bataklık üzerine inşa edilmiş iskambil kâğıtlarından bir evdi. İmparator pozisyonunu kanla ve oradaki en iğrenç piç olarak koruyordu. Görünüşe göre, peşinden gönderilen suikastçılar arasında en çok öldürülen imparator oymuş. şimdiye kadar. Ve bu tüm imparatorluğa yayıldı. Herkes herkese meydan okuyabilirdi.

Rütbeleri ve konumları için başka hiçbir şey yapmadılar; sadece karmaşık bir kişisel ittifaklar ağı ve kan yeminleri düzeni sağladı. Ve bir kısmı da insanlardan hoşlanmıyordu... dolayısıyla muhafızlar.

Bu, bir mahkum gibi -şımartılmış bir mahkum ama yine de bir mahkum- muamele görmeyi daha kolay hale getirmiyordu.

"XO?" Mads garip terimler kullanmaya devam etti. "İngilizce konuş kadın. Temel eğitimden geçmemiş bir sokak çocuğuyla konuşuyormuş gibi davran. Aslında, numara yapma, tamam mı?"

Madison şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Temel eğitimi geçemedin mi?"

Kahretsin. Bu kadarını söylemek istememişti. Indra'nın yanakları ateşle alevlendi.

"Vaktim yok. Yemek için çalmakla çok meşgulüm," diye mırıldandı Madison'ın gözlerine bakmadan. Birden ilerideki duvardaki seviye mührü dünyadaki en ilginç şey haline geldi. Latharian yazısı çok tuhaftı. Tamamen yabancıydı ama aynı zamanda gözlerini kısıp doğru şekilde bakarsa okuyabileceği hissine kapıldı. Ne yazık ki, bunu gerçekleştirecek doğru göz kısma ya da baş eğme seviyesini henüz bulamamıştı.

"Kahretsin. Çok özür dilerim. Fark etmeliydim." Madison'ın sesindeki kendini suçlama, Indra'nın dönüp ona bakmasına neden oldu. Arkadaşının gözlerindeki ifade, bir politikacının alıştırılmış, kaypak özründen ziyade açık ve dürüsttü. Sanki gözlerindeki perde yeni kalkmış ve herkesin kendisiyle aynı şansa sahip olmadığını anlamıştı.

Talax-Four gibi yerlerden gelen çocuklar, fabrikalara ve çalışma birimlerine itilmeden önce temel eğitimlerini zar zor tamamlama şansı buldular. Değirmenin dönmesi ve insanlığın geri geçimini sağlamak için her şey yapıldı. Yıldızlı apartmanlarındaki üst sınıflar ve bulutların yakınında, aşağıdaki üretim seviyelerinin dumanından ve pis kokusundan çok uzakta bulunan üst düzey malikaneler de buna dahildi. Kendisi gibi bir çetecinin ancak hayal edebileceği lüks saraylarda, sadece üst sınıfların yaşamasına izin verilen gezegenlerden edildiğini bile duymuştu.

"Önemli bir şey değil," diye omuz silkti, yüzündeki duyguyu çaba sarf ederek sakladı. Madison Cole'un sorunu da buydu. O kadar *inandırıcıydı* ki. Indra onun gerçekten önemsedğini anlayabiliyordu. Bu da onda önemseme isteği uyandırıyor, bu konuda çok iyi olmasa bile. Biraz paslanmıştı.

"Sokaklarda çok daha iyi bir eğitim aldım."

Dudaklarında bir sırıtişla Madison'dan uzaklaştı ve elinde küçük bir veri kristali tuttu. Madison nefesini tuttu ve sonra ceplerini yokladı

kalçalarında.

"Nasıl olur? Bunu hiç hissetmedim bile!"

Indra kıkırdadı, çaldığı ödülü başının üzerinde tutarak küçük bir zafer dansı yaptı. Madison uzanıp onu parmaklarının arasından aldığı anda, . Zaten onu saklamaya hiç niyeti yoktu. Sadece uzun zamandır arkadaşına en yakın olan kişiyle gülmek istemişti.

"Sen iflah olmazsın. Bunu biliyor muydun?" Madison kıkırdadı ve kristali cebine geri koydu.

"Kesinlikle. Ve bunun için beni seviyorsun." Indra Madison'ı izleyerek geriye doğru yürümeye başladı. Arkalarındaki muhafızları da görüş alanında tutması tamamen tesadüftü. Değil. "Ee... İkinci Kaptan?"

"Bir gemide yönetici subay, komutadaki ikinci kişi anlamına gelir. Lathar için ikinci," diye açıkladı sarışın. "Bu Nyek S'Vaana Danaar'ın yeni yardımcısı ama Danaar bundan pek memnun değil."

"Kocan hiçbir şeyden mutlu olmuyor." Indra, devasa, huysuz uzaylı savaşçının Madison etrafta olmadığı sürece gülümsediğini henüz görmemişti. Karısına olan düşkünlüğü herkesçe biliniyordu ve bir bakıma sevimliydi ama yine de onunla her an karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdi.

Mads kıkırdarak, "O çok tatlı biri," dedi. "Ama evet, onu tanımak biraz zor olabiliyor. Şu yeni yöneticiden ise hiç hoşlanmıyor."

"Kıçında bir sopa varmış gibi görünüyordu," diye yorumladı Indra, insan alanının merkezindeki dinlenme salonuna yaklaşırlarken adım atmaya başladı. İçeriden gelen sesler diğerlerinin çoktan orada olduğunu söylüyordu. "Yine de çok seksi, adamın kaslarını gördün mü? Kahretsin, bu kadar namuslu olmasaydı ona ağaç gibi tırmanırdım."

Madison ona yan yan baktı. Kaşlarının ortasında küçük bir çatılma oldu. "Ahlaksız mı? Sana bunu söyleten ne?"

Indra umursamaz bir omuz silkmeye bir omzunu kaldırdı. "O dindar bir tip. Ona baktığınız anda bunu anlayabiliyorsunuz. Eksikliğini duyduğu şeyi ona verecek bir din ya da bir şey arayan bir tip. Onları sokaklarda sık sık görüyorum, hepimizi dönüştürmeye çalışıyorlar."

Tekrar birkaç adım ileriye doğru dans etti ve koridorun kapıları arkasından açılırken Madison'la yüzleşmek için döndü. "Dönüştür! Her şeyi gören, her şeyi bilen spagetti tanrısına tapın!" diye mırıldanarak ellerini havada salladı. "Ve ruhun kurtulacak! Dinini değiştir yoksa mahvolursun!"

"Oh, içine bir çorap koy, Indra!" diye gülen bir ses duyuldu arkalarından ve küçük gruplarının geri kalanının odanın ortasındaki masada çoktan toplandığını görmek için sırtarak döndü.

"Evet, evet... konuşabilirsin Stephens," diye karşılık verdi. "Spagetti tanrısına tapınmak için birincil adaysın. Makarna hakkında nasıl konuştuğunu duydum."

"Karbonhidratlar... Aman Tanrım, karbonhidratlar. İyi bir lazanya gibi karbonhidrat ve yağ şöleni için neler yapmazdım," diye dramatik bir şekilde inledi Stephens, eli kalbinin üzerindeydi. Doğruldu ve hepsine baktı. "Siz kadınlar için sorun yok, Lathar'da tüm zevk düğmelerinize basan çikolatalı kek var, ama ya biz erkekler? Ben çikolata yemem."

"Biliyor musun, Lathar'ın sahra tayınlarını geliştirirken insan erkeklerinin tercihlerini umursadığını hiç sanmıyorum." Indra büyük denizcinin karşısındaki boş koltuğa oturdu.

Yanındaki kadın, Gracie, daha önce bahsi geçen çikolatalı pastadan bir dilimi yarılamışken, "Vaaz ver kardeşim," diye yorum yaptı. Indra

kremasından bir parmak dolusu almak için eğildi. Latharian tarla pastası var olan en çökmekte olan şeydi. Kat kat zengin, nemli çikolatalı kek, uğruna *ölünecek* bir sosla kaplıydı... ve en iyi kısmı? İnsan metabolizmasını yüksek vites geçiriyordu. İstedığınız kadar yiyebilirdiniz ve kalçalarınıza vurmazdı. "Hey! Kendininkini al!"

Gracie çatalını Indra'nın eline sapladı. O da ciddiye, hareketinde gerçek bir zehir vardı ama Indra'nın hızıyla boy ölçüşemezdi. Hafif olmanın bir başka avantajı-

Sen de *hızlıydın*.

"Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldandı Indra, yapışkan tat tomurcuklarına çarptığında. "Ee, çocuklar, yeni ne var?"

Masanın etrafındaki küçük grup, var olan en tuhaf grup olmalıydı. Madison üst sınıftandı ve Dünya ile kolonilerinin eski başkan yardımcısıydı. Uzun bir tartışmadan sonra, insan imparatorluğu demeyi bırakmaya karar vermişlerdi. Lathar etraftayken biraz... anlamsız görünüyordu.

Elinde pasta olan kadın Gracie Shardlow'du ve uzaylı bir öcü iniş yaptığında bir grup koloni leşçisini gizli görevle takip ediyordu. Anlatılanlara bakılırsa bu lanet şey hareket eden herkesi yemiş ve ancak gezegene gelen kodaman bir Lathar generali onlara onunla nasıl savaşıacaklarını öğrettiği için hayatta kalabilenler olmuş.

Karşılarında Jay Stephens oturuyordu, aylar önce dost olmayan bir Lathar tarafından yakalanmış bir denizciydi. Bir şekilde galaksinin öbür ucundan Gracie'yle aynı koloniye gelmeyi başarmış ve gruptaki insan olmayan kişinin de yardımını almıştı.

Keris M'rl'n insan değildi, Lathar da değildi. Gerçekten bir "kız" da değildi. Teknik olarak. Metal gövdeli bir yapay zekâ, masanın başında oturmuş hepsini izliyordu. Indra başının küçük hareketlerinden onları izlediğini varsayıyordu. Ön yüzü her zamanki gibi boştu, bu yüzden duygularını anlamak zordu. Uzaylı robot kız hakkında bildiği tek şey kendini Jay'e adanmış olduğuydu. Aralarında garip bir hayatta kalma ilişkisi vardı - diğerlerinin hiçbirinin sormaktan çekinmediği bir bağ.

"Belki de şeflere lazanyaya yakın bir şeyler yapıp yapamayacaklarını sorabiliriz?" Keris usulca önerdi ama Jay iç çekti.

"Hayır... çünkü muhtemelen böcekler olacak ve bu aynı şey değil, anlıyor musun?"

"Peynirleri var," diye işaret etti Indra. En azından büfede birkaç kez peynir görmüştü. Masanın ortasındaki kâsedan bir meyve koparmak için uzandı. Küçük ve yuvarlaktı, portakala benziyordu ama kırmızıydı ve tadı çilek gibiydi. Portakal gibi.

"Bugs," dedi Jay kederle. "Bir kere sordum. Hatta peynirin nasıl yapıldığını anlatmaya çalıştım ama hayır... böcekler."

Keris yumuşak bir sesle, "Lathar'ın çok fazla süt üreten hayvanı yok," diye ekledi. "Sahip oldukları az sayıdaki hayvanın ürettiği sıvı da Latharların yüzde sekseni tarafından kolaylıkla sindirilemez."

İndra portakallı meyvesini soyarken başını kaldırıp baktı. "Yani laktoz intoleransları mı var? Evet, bazı insanlar da öyle. Ve başka şeylere de alerjileri var. Onları yememize engel değil."

Keris şaşkınlıktan gözlerini kırpabilseydi, kırpardı. "Alerjiniz olan bir şeyi yediğinizde ters tepkiler olmuyor mu? Yoksa insanlar anafilaktik tepkileri ortadan kaldırdı mı? Bu biraz tehlikeli değil mi? Bu reaksiyonlar kendinize zarar vermenizi engellemek için var, değil mi?"

Stephens kıkırdadı. "Öyleler ve hayır, onlardan kurtulmayı başaramadık. *Gerçekten* alerjik olduğumuz şeylerin bizi öldürmesini engellemek için ilaçlar alıyoruz ama çoğunlukla sonuçlarına katlanıyoruz."

"İnsanlık," diye yorumladı Madison kuru bir sesle. "Lanet olası güneşten daha sıcak bir bibere bakıp 'Evet... Bunu yiyeceğim' diye düşünen tek tür biz olmalıyız."

Keris yüzünü onlara çevirdi ve sonra başını salladı. "İnsanları asla anlayamayacağım. Lathar'ın deli olduğunu sanırdım ama siz... siz daha kötüsünüz, çok daha kötüsünüz."

Grup yapay zekânın şaşkınlığı karşısında kahkahalara boğuldu ve Indra sandalyesinde arkasına yaslandı. Bunu yaşamayalı, bir grup insanla bir masanın etrafında oturup birinin onu arkadan bıçaklamasını beklemeyeli uzun zaman olmuştu. Bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Nyek kendisine tahsis edilen kamaraya ulaştığında, bagajı çoktan uçağından çıkarılmıştı. Odaya girdi, kapı arkasından kapanırken dudaklarından kısık bir ısıklık çıktı. Diğer savaşçılarla birlikte barakalarda yatmak zorunda kaldığı bir garnizonda komutan yardımcılığından, kendine ait bir odası olan bir komutana ve bir başkent gemisinin ikinci komutanına dönüşmüştü.

Sadece bir oda değildi. Başlı başına bir süitti. *Tev'tolath'taki* ana barakalardan daha büyük olan bu odada, çevredeki sistemin muhteşem manzarasını sunan pencerelerin altında geniş bir yatak yer alıyordu. Panjurlar şu anda geri çekilmiş durumdaydı, ancak gemi savaşa girdiğinde, zırh onları örtmek için aşağı inecek ve geminin gövdesindeki tüm zayıf noktaları koruyacaktı.

Yatağın solunda, bir eğlence ekranının etrafında kümelenmiş alçak ve rahat koltukların bulunduğu geniş bir oturma alanı, sağında ise ofis gibi görünen bir alan vardı. Açık bir kapı, kendi duşu ve küveti olan bir banyoyu ortaya çıkardı - gerçekten lüks ve onun için tamamen boşa gitti.

Sandığına odaklanarak ona doğru yürüdü. Bazı savaşçıların ailelerinden miras kalan, *folaanri* veya diğer pahalı ağaçlardan işlenmiş ve *brasstic* ile bantlanmış sandıkları vardı.

Nyek'inki ne eskiydi ne de değerliydi. Evden ayrıldığında babasının sunmaya hazır olduğu tek şey büyükbabasının silahlarıydı, bu yüzden sandığı da ilk görevi sırasında izinli olarak aldığı ucuz bir plastik ahşap eşyaydı. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra hırpalanmış ve yıpranmış olan gemi bandı ve

Önceki görevlerinden kalma pullar. Tıpkı kendisi gibi, bu da pratik ve kullanışlı bir şeydi, süslü değildi, bu yüzden değiştirmeyi hiç uygun görmemişti.

Küçük bir homurtuyla kaldırarak yatağın üzerine yerleştirdi ve mandallara hafifçe vurdu. Kilitli değildi. Hiçbir savaşçı bir başkasının kişisel sandığına bakmaya cesaret edemezdi. Böyle bir şey yapılmazdı. Ayrıca, eğer biri bakmış olsaydı bunu bilirdi. Eşyalarının düzeni her zaman kusursuzdu ve sadece kendisinin bildiği bir düzene uygundu.

Kapağı kaldırdı ve içine baktı. Bir an , onaylayarak homurdanmadan önce her şeyin düzenini kontrol etti. Şüphelendiği gibi, hiçbir şeye dokunulmamıştı. Bazı eşyaların yerlerinde ufak tefek değişiklikler vardı ama bu, taşıma sırasındaki doğal hareketten başka bir şey değildi.

Gözlerini kapatarak tanrıçanın işaretini yaptı ve sandığın sol üst köşesinde duran kutuya uzandı. Kutuyu kaldırırken parmakları saygıyla ahşabın üzerinde gezindi. Yatağın kenarına taşıdı ve açmadan önce yavaşça yere bıraktı.

İçindekiler *eedireen ipekli* bir kumaşa özenle sarılmıştı. Kadın tanrıçanın heykelini ortaya çıkarmak için bezi sıyırdığında nefesi yumuşak bir telaşla kaçtı. Dikkatli elleriyle kutudan geri kalan eşyaları boşalttı ve ardından sunak bezini düzelterek onları yerleştirmeye başladı. Bunu yaparken dudakları dua eder gibi kıpırdadı, bu küçük alanı kutsadı ve *Liaanas*'a adaklarını sundu. Adaklarını, savaşçıların en alçağı olan kendisine gülümsemesi ve onu bağışlaması umuduyla sunuyordu...

Yıllar sonra ilk kez düşünceleri kekeleydi. Normalde tanrıçayı onurlandırmak için savaşta şanlı bir şekilde ölme şansı için dua ederdi ama kelimeleri mırıldanmaya başladığında dili durdu ve onları oluşturmayı reddetti. Tekrar denerken alnı konsantrasyonla kırıştı ve sonra kelimeleri dilinden çıkaramayınca açıldı.

Onun yerine zihnini Leydi Indra'nın, o eşek arısı küçük insan dişinin görüntüsü doldurdu. Sinirlenerek başını salladı ve onu... ve onu... düşüncelerinden kovmaya çalıştı. Ama yapamadı; zihni, gözlerindeki meydan okuma ışığını ve onu iğnelediği sırada dudağının küçük kıvrımını net bir şekilde görebilene kadar görüntü üzerinde genişledi. Hırladı, elleri yumruk haline gelirken ses etrafındaki havayı doldurdu.

Küçük *Liiraas* kışkırtmak için yem attığında ne yaptığını çok iyi biliyordu. O tam da böyle bir tipti.

İhtiyacı olmayan bir bela. Diğer Latharian savaşçılarının aksine, bir eşe ihtiyacı ya da isteği yoktu. Hayatını tanrıçaya adanmıştı ve hepsi bundan ibaretti.

Ayrıca, gemideki insan dışilerden herhangi birinin hâlâ çiftleşmemiş olmasına imkân yoktu. Gemide bu kadar çok K'Vass varken olmazdı. Danaar'ın, dışiler mevcutken ve ırklarını yeniden inşa etmek için umutsuzca ihtiyaçları varken, adamlarının yoksun bırakılmasına izin vereceğini düşünemiyordu.

Bulunan tüm dışiler kısa sürede güvence altına alınır ve savaşçılara tahsis edilirdi. Yani onun kendisini baştan çıkarması konusunda endişelenmesine gerek yoktu... tek yapması gereken onun eşini bulmak ve insanını hizada tutması için onu uyarmaktı.

Derin, vahşi bir hırıltı odayı doldurdu ve gözleri birden açıldı. Bir an için birinin meydan okumak için arkasından yaklaştığını düşündü. Ama ses kendi boğazından gelmişti. Yumruklarını o kadar sıkımişti ki, tırnakları avuç içlerinde derin oyuklar açmıştı; hepsi de bu sinir bozucu küçük insanın başka bir erkekle çiftleştiğini düşündüğü içindi.

Başını sallayarak güldü, sesin içinde bir inançsızlık ve çılgınlık olduğu gerçeğini görmezden geldi. Sadece uzun bir yolculuktan sonra yorulmuştu ve sevilmediği bir göreve daha başladığı için stresliydi. Bu yeni bir şey değildi. Birkaç gece iyi bir uyku çektikten sonra formunun zirvesine geri dönecekti.

Rahatlamış bir halde gözlerini kapadı ve dualarına devam etti. Her şey tam da *Leydi Liaanas*'ın gibi olacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Duasını bitirmiş, personel dosyalarına bakıyordu ki, köprüdeki vardiyasının başlamak üzere olduğuna dair bir uyarıyla bölündü. Bu kez bir misafir olarak değil, geminin yeni ikinci kaptanı olarak gelmişti. Pozisyonunun kırmızı kuşağı açık üniforma ceketinin üzerinden göğsünü kesiyordu ve yeni bir kimlik etiketi tenine baskı yapıyordu.

Bir an için komuta güvertesine adım atarken içini gururun doldurmasına izin verdi, bunun kendi gemisi olduğunu ve bir şekilde bir *Vesh*'in savaş komutanlığına kadar yükseldiğini hayal etti. Bu bir hayaldi, biliyordu ama bazen ruhundaki küçük umutlara ve özlemlere engel olamıyordu.

Dönerek komuta koltuğuna oturmak üzere güverte boyunca yürüdü. Yanından geçtiği mürettebatın yüzüne bakmaya zahmet etmedi.

aynı kapalı ifadeleri görmek istiyordu. Hiç şüphe yok ki şimdi onun *Vesh* olduğu haberi mürettebat arasında bir yangın gibi yayılacak ve zihinler ona karşı kapanacaktı. Mürettebatın hiçbirisiyle kişisel bir ittifakı olmayacaktı. Kendi başına ayakta duracak ya da düşecekti.

Her zaman yalnız.

Ancak tüm beklentilerine rağmen, komuta koltuğunu Nyek'e devretmek için kendini kaldıran savaşçı saygıyla başını salladı. "Kumandan, güverte sizindir."

"Anlaşıldı..." Beyninin kulaklarına bir an aldı ve sonra duraksayarak ekledi: "...teşekkür ederim."

"Komutan," dedi savaşçı selam vererek.

Eğer saç örgüleri ve derisindeki rütbe çentikleri bir gösterge ise Danaar'ın kıdemlilerinden biriydi. Bir Latharian gemisindeki rütbe ve pozisyon, bir klan içindeki konuma, hizmet süresine ve savaş siciline bağlı olarak karmaşık bir meseleydi. Kıdemli bir savaşçı nispeten düşük rütbeli olsa da komuta güvertesinde komutanıyla birlikte görev yapabilirken, daha yüksek rütbeli bir savaşçı gözden düşerse veya savaşta yeterince cesur görülmezse alt savaş güvertelerinden birine gönderilebilirdi.

İnsanların bundan ne anladıklarını ancak hayal edebilirdi, tabii eğer anladılarsa. Muhtemelen anlamamışlardı. Ne de olsa ve Leydi Indra'nın biraz agresif tavrına rağmen, savaş hizmeti için fazla narindiler. Lathar'ın kendi dişilerine sahip olduğu zamanları hatırlayan yaşlılardan öğrenebildiği kadarıyla, bu dişiler bir erkeğin korumasına ve rehberliğine ihtiyaç duyan narin, kırılgan yaratıklardı.

Bu, tanrı ve tanrıçaları, özellikle de savaş tanrıçası Leydi Liaanas'ı çevreleyen birçok eski hikâye ve mitle çelişiyordu ama Nyek bu hikâyelerin birer alegori olduğunu çoktan anlamıştı. Kadınların savaşa girmesi pek olası değildi, bu yüzden geçmişteki gerçek kadınların hikayelerinden ziyade ilham vermek ve öğretmek için hikayeler olmalıydılar. Leydi Liaanas bile... bazı eylemleri ancak ilahi müdahaleyle mümkün olmuştu. Tanrıların salonuna yükselmeden ve orada yerini almadan önce basit bir savaşçı olmasına imkân yoktu.

Savaşçı başıyla onayladı ve Nyek'i komuta koltuğunun önünde bırakarak arkasını döndü. Akıllıca dönerek oturdu ve geminin içine yerleştirilmiş konsol aracılığıyla komuta sistemlerine giriş yaptı.

Silahlar. Mevcut departman durum raporlarını hızlıca kontrol ettiğinde geminin tam verimlilikle çalıştığını ve günün ilerleyen saatlerinde liman çevre sistemlerinin jeneratörlerine rutin bir bakım yapılacağını öğrendi. İnsanlardan birinin "lazanya" adında bir şey istediğini fark edince gözleri kısıldı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden araştırmak için bir not aldı. Her ne , daha sonra bir silaha ya da bir tür ölümcül yaratığın gemiye getirilmesine izin verdiğini öğrenirse diye körü körüne kabul edecek değildi.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bunun savaş komutanı tarafından kurulmuş bir tuzak olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, Nyek'in yanlış adım atmasını sağlamak için bundan çok daha fazlasını denemesi gerekecekti. İmparatorluğa hizmet ettiği sürece bu oyunu oynamıştı ve *Vesh*'ten sonra bu konuda gerçekten çok iyi olmuştu.

Ama bakışları komuta güvertesindeki mürettebatı tararken kaşlarını çatı. Bir şeyler farklıydı. Alışkın olduğu fısıltılar ve sinsi bakışlar yerine, birileri her zaman onu rapor edebilecekleri ve görevden alınmasını sağlayabilecekleri bir şey için izliyordu, tek gördüğü görevlerine devam eden savaşçılardı.

Arada sırada, bakışlarının üzerlerinde olduğunu hisseden biri başını kaldırıp bakıyordu. Ama tek yaptıkları başlarını sallamak ve yaptıkları işe geri dönmekti. Başka bir şey değil. Ne de daha azı. Sanki onun ne olduğunu bile bilmiyorlardı.

Kaşları çatıldı ve çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Bu mümkün müydü? K'Vass mürettebatına söylememiş miydi? Ve eğer hayırsa... o zaman neden. Bu ona ne kazandıracaktı?

Ne yazık ki, daha fazla bilgi olmadan, zihni bu soruya bir cevap oluşturmaya başlayamazdı, bu yüzden iletişim subayının boğazını temizlemesi hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

"Komutan, Lathar Prime'dan uzun menzilli bir saldırı geliyor." Savaşçı başını kaldırdı, yüz ifadesi biraz değişmişti. "İmparator efendim. Sizinle ve savaş komutanıyla konuşmak istiyor."

Nyek bir kalp atışı kadar kısa bir sürede sandalyesinden kalktı. "Konferans odasına bağlayın ve komutana hazır bulunmasının gerekli olduğunu bildirin."

Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi güvertede ilerledi. Her şey nasıl da değişmişti. Beceriksizlere ilk savaşlarında nasıl hayatta kalacaklarını öğretmekten imparatorun kendisiyle konuşmaya geçmişti...

Gerçek olamayacak kadar iyiydi; bunu biliyordu. Bu beklenmedik iyi talihi mahvedecek ve onu en başa döndürecek bir şey olması kaçınılmazdı. Ama şimdilik en azından bu illüzyonun tadını çıkarabilirdi.

Nyek, Daaynal K'Saan ile ilk karşılaşmasından ne bekleyeceğinden emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, uzun mesafeden bile olsa savaşçı imparatorun kendisiyle tanışmayı hiç beklemiyordu.

İletişim. O sıradan bir S'Vaandı... imparatorun yakın çevresinde olması beklenebilecek türden bir savaşçı değildi. Ya da ona yakın bir yerde. Yine de kendini burada, imparatorun doğrudan çağırdığı bir savaş komutanının ikinci adamı olarak bulmuştu. Nyek kolay etkilenecek türden bir erkekse, bu bir erkeğin başını döndürmeye yeterdi.

Neyse ki öyle değildi ve bu sayede konferans salonunun diğer tarafında holografik formda beliren imparatora başını sallayarak selam verebildi.

Nyek bir an için şaşkınlık ve ardından neredeyse tanıma gibi bir şey fark etti. Ama bu onun hayal gücünün bir ürünü de olabilirdi çünkü bir sonraki anda Daaynal'ın ifadesi pürüzsüz ve nötrdü, hiçbir şey belli etmiyordu. Bu da beklenen bir şeydi. Daaynal gibi bir erkek, bilinen galaksinin en çok rağbet gören tahtını kalbini koluna takarak elde edemezdi. Latharian saraylarında politika yapmak için savaşçı olduğu kadar iyi bir aktör de olması gerekirdi... ve savaş meydanında eşi benzeri olmadığı söylenirdi.

Nyek bunun onu etkilemesine izin vermedi. İmparatora sadakatini sunarken, aynı zamanda daha yüksek bir güce, örgülerinin ucundaki altın boncuklarda görüldüğü gibi leydinin kendisine de hizmet ediyordu. Her biri, her onurun kendisi ya da klanı için değil, kadın tanrıçanın kendisi için olduğunu gösteriyordu.

"Nyek S'Vaandı, sanırım?"

Nyek şaşkınlığını zar zor gizlemeyi başardı. İmparatorun bu görevi emrettiğini bilse de, Daaynal'ın *adını* gerçekten bilmesini beklemiyordu.

"Emredersiniz, Majesteleri." Küçük bir selam verdi ve doğrulurken yüz ifadesini kontrol altına almıştı. Burada ne tür bir oyun oynandığını bilmiyordu ama belli ki bir oyun vardı. Ve Latharian sarayının leviathan'ları arasındaki bir çatışmada piyon olmaya hiç niyeti yoktu.

Daaynal'ın bakışları onun üzerinde gezindi. "Mükemmel. Beklediğimden daha dayanıklı görünüyorsun. Ama *Vesh*'ten kurtulan bir erkek dayanıklı olmalı."

"Hanımefendinin lütfu sayesinde imparatora hizmet etmek için hayatta kaldım." Dindar bir adam olabilirdi, siyaset gibi ölümlü işlerden çok inanç ve ilahi kutsamayla ilgileniyordu ama Nyek bile bazen çarkları yağlaması gerektiğini biliyordu, özellikle de üzerinde ölüm kalım gücüne sahip bir erkek söz konusuysa.

Daaynal bir kaşını kaldırdı. "Dindar olduğunuzu duymuştum ama bunun *Izal'vias*'taki görevlerinizde sizi engellemeyeceğine inanıyorum."

"Hayır, efendim, hiç de değil."

İmparator kollarını kavuşturdu ve amansız bakışlarıyla Nyek'i inceledi. Filonun en yeni gemilerinden biri olan *Izal'vias*'taki teknoloji mevcut olanın en iyisiydi, bu yüzden Nyek imparatorun görünüşünün her detayını, savaş derilerinin kırıışmasına ve hareket ettikçe ağır kaslı kollarının üzerinde çekilmesine kadar görebiliyordu.

Sanki erkek gerçekten de odada onunla birlikteymiş gibiydi. Tev'tolath'ın sistemini kullanırken gördüğü gecikmelerden hiçbiri yoktu. Gerçi yük gemisi o kadar eskiydi ki hâlâ hizmet veriyor olmasına şaşırmıştı. Büyükbabasının döneminde hizmete girmiş bir tipti ve hâlâ ikmal yollarında çalışıyordu. Aşağı yukarı. Çalışması için gereken pek çok onarım ve geçici bakım için bolca mola veriyordu.

"Güzel." İmparator Nyek'i yoğun bir şekilde incelerken aradığı cevap her neyse, onu bulmuş görünüyordu ve başını sallayarak onayladı. "Akrabalarımın birinin yardımcısı olarak atandın. Eminim bunun nedeninin farkındasınızdır..."

Nyek başını salladı ve aralarındaki sessizlik uzayınca cevap vermesi gerektiğini anladı. *Trall*. Bir an için durdu

Daha güvenli olan politik cevaplar mı yoksa öldürülmesine neden olabilecek doğru cevaplar mı vereceği konusunda sessiz bir tartışma yaşadı.

Ama hanımefendiye ettiği yemin yalan söylemesine izin vermiyordu.

"*Litaan*'ınızın çiftleştiği klanı kayırdığınız için sarayda giderek artan muhalifleri yatıştırmak için birini görevlendirmeniz gerekiyordu," dedi açıkça, General M'rl'n ile komutanı arasında daha önce geçen konuşmadan edindiği bilgilerden ve daha önce yaptığı dualardan sonra kendi araştırmasından yola çıkarak.

"S'Va'n klanının gelenekçi, hatta düpedüz tutucu olduğu göz önüne alındığında, soyadım tahtın daha ileri görüşlü klanlar tarafından yozlaştırıldığına dair pek çok endişeyi giderecektir. Ancak *Vesh* olduğum ve kendimi klanımdan aforoz ettiğim göz önüne alındığında, içinde insan dişilerin de bulunduğu bir gemiye aktif bir fanatigi atamış olmanızın hiçbir tehlikesi yok. Ben güvenli bir bahisim," diye sözlerini tamamladı Daaynal'ın yüzünü dikkatle izleyerek. "Bu bir taviz değil, tahtın hanımefendinin koyduğu geleneklere ve ilkelere bağlı olduğunu gösteren bir örnek olarak gösterebileceğiniz bir taviz."

Daaynal'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve sakalını ovuşturdu. "Baban senin yavruların en küçüğü olduğunu, seni dünyaya gönderdiği kılıçlara ancak layık olduğunu söylemişti ama ben onun bir aptal olduğu sonucuna varıyorum, cehaletinden bıraktığı silahı göremiyor."

Böyle bir övgünün bizzat imparatorlardan gelmesi hiç beklenmedik bir şeydi ve Nyek bir an ağzı açık kalakaldı. "Ee... teşekkür ederim, Majesteleri."

Daaynal onun bariz şaşkınlığı karşısında kıkırdadı. "Senden bir şey istediğim için kışına duman üflediğimi sanma. İstiyorum... Senden sadakatini ve gemideki kadınlara zarar gelmesine izin vermeden öleceğine dair yemin etmeni istiyorum."

Nyek başını eğdi. "Emrinizdeyim, efendim."

"Hayır," diye başını salladı Daaynal. "Bunu bir imparatorluk emri haline getirmek istemiyorum. Onları güvende ve zarardan uzak tutacağına dair tanrıçanın huzurunda yemin etmeni istiyorum. Bu yolu senin seçmeni istiyorum, emir almanı değil."

Nyek otomatik olarak, "Tanrıçaya hizmetimin üstünde bir yemin edemem," diye cevap verdi.

Toplantı odasında sessizlik uzadı ve Nyek, imparatorun bakışlarının bir *liiraya* rakip olabilecek nitelikte olduğunu fark etti.

Yoğunluk. Ter boncuk boncuk oldu ve omurgasından aşağı kaydı.

"Ayrıca, bir *gelenekçiye* soracaksın," diyerek saflık kelimesini kullanmaktan kaçındı. Bu babasının yolu olabilirdi ama onu tanımlamıyordu ve asla da tanımlamayacaktı. "Lathar olmayan dişileri korumak için mi? Savaşçılarımıza eş olmasını ve soyumuzu sulandırmasını düşündüğünüz dişileri mi?"

"Evet." Cevap kısıydı. Kesin. Tavizsiz. "İşte bu yüzden yemin etmeni istiyorum..." Daaynal'ın bakışları Nyek'in derisine işlenmiş desenlere kaydı. "Bir imparatorluk savaşçısı olarak değil ama *Liaanas*'ın bir şövalyesi olarak o dişileri koruyacağına dair çünkü ne de olsa kadın tanrıça tüm dişilere saygı duymuyor mu?"

Nyek ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Sonra... "Tüm saygımla, Majesteleri, ama siz tam bir piçsiniz."

Daaynal'ın kahkaha sesi odayı doldurdu ve kapılar onu içeri almak için açılırken Danaar'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Karanlık bakışları imparatorun hologramı ile Nyek arasında gidip geldi.

"Ne kaçırdım?" diye hırladı Nyek'e ters ters bakarak ve belli ki imparatora bedelini ödemek zorunda kalacağı bir hakarete bulunduğu düşünerek.

Daaynal kıkırdadı, "Pek bir şey değil, sadece bu sözde çelikten bir omurgası ve bir insaninkine rakip olacak cesareti olduğunu öğrendim," yüzü eğlenceyle doluydu. "Ve bir şövalye olarak geminizdeki insan kadınları koruyacağına dair yeminini almak üzereydim. Gerekirse canıyla."

Danaar'ın kaşları o kadar hızlı kalktı ki, Nyek'e bakmak için döndüğünde başının üstünden fırlamamalarına şaşırdı. "Bu doğru mu?" Nyek hâlâ tam olarak emin olamasa da, "Kesinlikle, Savaş Komutanı," diye onayladı.

İmparatorun onun nasıl kazandığını.

Böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordu. Sanki erkek onun aklını okuyabiliyordu. Ama K'Saan hakkında söylentiler vardı... bir zamanlar gizemli sırlara sahip olan kayıp bir mistik soyundan geldiklerine dair.

"Hanımefendinin bir şövalyesi olarak size yeminimi sunuyorum. Son nefesime kadar bu gemideki kadınlara zarar gelmemesini sağlayacağım, bunun için hayatımı vermem gerekse bile."

"Teşekkür ederim, yemininize tanıklık edildi." Daaynal resmi bir şekilde eğildi. doğrulduğunda ayağa kalktı, yüzündeki ifade ciddiye ve

yasaklıyor. "Şimdi bu küçük işi aradan çıkardık. Senin için bir görevim var."

Oturmalarını işaret etti. Nyek ve Danaar, o masanın başındaki koltuğa otururken hologramın iki yanına oturdular. İmparator ellerini hareket ettirerek masaya yerleştirilmiş olan holodisplay'i aktive ederken ikisi de konuşmadı. *Izal'vias*'ın içinde bulunduğu sistemin bir görüntüsü masanın üzerindeki havayı doldurdu.

"Şifacılar salonu, tüm dişilerimizi öldüren ve türümüzü sakat bırakan vebayla ilgili devam eden araştırmalarında, genetik kodumuzu vebanın enfeksiyon mekanizmasına karşı savunmasız bırakan, eksik olan belirli bir DNA parçasını izole etmeyi başardı..."

Nyek şaşkınlıkla başladı. Şifacıların veba için olası tedavileri araştırdıklarını biliyordu ama araştırmalarında bu kadar ilerlediklerini bilmiyordu. Danaar'ın yüzüne hızlıca baktığında şaşkınlığını gizleyemediğini gördü, bu da büyük savaş komutanının keşiften haberdar olduğu anlamına geliyordu... Sadece Daaynal'ın yakın çevresindekilere açık olan bilgilerin bir başka örneği.

Ama... genetik terapi. Gerginlik sırtına tırmandı, omuzları gerildi.

"Bu... harika bir haber," dedi duraksayarak. Herkes genetik değişimin kadının iradesine aykırı olduğunu düşünmüyordu. Ve eğer bu genetik bilgi başlangıçta Latharian kodunun bir parçasıysa, onu geri koymanın bir günahı yok muydu?

Bakışları diğer iki erkek arasında gidip geldi. "İmparatorluğun geri kalanı neden bilgilendirilmedi? Böyle iyi bir talih için kutlamalar yapılmalı ve tanrılara adaklar sunulmalıydı."

Daaynal elini kaldırarak, "Bu gerçekten de harika bir haber," dedi. "Ancak bu bilgi şu anda son derece gizli. Bu genetik kodun var olduğunu ve birçok nesil önce bizimkinden çıkarıldığını bilsek de, şu anda onu nasıl yeniden bütünleştireceğimizi bilmiyoruz."

"Oh..."

Bunu hiç düşünmemişti. Şifacıların despot ve tanrısal olduklarına, kıyameti koparana kadar Lathar'ı istedikleri şekle sokmak için kesip biçtiklerine inandırılarak yetiştirilmişti. Çıkardıkları bir şeyi yeniden bütünleştiremeyecekleri fikri saçma görünüyordu.

"Ama bir şey buldunuz?" Danaar sordu, gözleri merak ve zekâyla parlıyordu.

Nyek onu, savaş komutanı olarak yerini sadece kas gücü ve doğru kana sahip olmakla kazanmış kaba saba bir savaşçı olarak görmek istemişti... ama görünüşe göre onda görüldüğünden daha fazlası vardı. Çok dikkatli adım atması gerekecekti.

"Gerçekten de öyle. Eski kayıtların analizi ve kız kardeşimin araştırması, onun yeni bir gen düzenleme tekniği üzerinde çalıştığını gösteriyor. Şifacılar salonundan hiçbir şey geçmedi, hatta değerlendirilmek üzere önlerine bile konmadı, ancak elimizdekileri inceledikten sonra, Lord Şifacı tekniğin bu amaç için uyarlanabileceğini ve kullanılabileceğini düşünüyor."

"Lord Şifacı... yeğeniniz. Annesinin özel dosyalarına erişimi var mıydı?" Nyek tüm parçaları bir araya getirdi, kaşları çatıldı.

Elbette, her şey anlamlıydı. Bu tür bilgiler genel izlemeye açık olmazdı. En azından onun gibi insanlar için. Bununla bir şey yapabileceğinden değil. Temel savaş alanı eğitimi dışında şifacı eğitimi yoktu ve bu da çoğunlukla şifacılar ona ulaşmadan kan kaybeden bir savaşçıyı durdurmakla sınırlıydı.

"O yaptı. Ne yazık ki Miisan çoğu zaman şifreli yazıyordu, bu yüzden kullandığı özel kodu kırmak Laarn'ın birkaç yılını aldı. Ama şimdi çözdüğüne göre, görünüşe göre onun beyin kalıplarından kodlanmış bir yapay zekada gömülü bir bilgi önbelleği var. Mükemmelleştirdiği teknik üzerine daha fazla araştırma. Onu geri getirmeni istiyorum."

"Teknoloji salonunda yapay zekanın bir kopyası yok mu?"

Danaar'ın sesini renklendiren şaşkınlık Nyek'in içini rahatlattı. Bu yeni bilgiler karşısında zor durumda kalan tek kişi o değildi.

Daaynal başını salladı, yüz ifadesi hayal kırıklığı ile hatırlanan keder arasında bir yerdeydi. "Hayatının sonlarına doğru, kendisi de vebaya yenik düşmeden hemen önce, Miisan giderek daha ketum ve paranoyak hale geldi. Birilerinin araştırmasını çalmaya ve kendisine karşı kullanmaya çalıştığına inanıyordu. Bu nedenle şifreler ve gizli bilgi önbellekleri kullanıyordu."

İmparatorun ona doğru gönderdiği bakıştan, bu kişinin kim olduğunu anlamak zor değildi.

"Gelenekçilerin bilgi çalmasından mı endişeleniyordu?"

İki erkek de ona baktı ve Daaynal kaşlarını çatıp başını sallamadan önce başını salladı. "Hayır, aslında gelenekçi değiller. İçlerindeki fanatikler sonunda pürist harekete dönüştü. Yıllar önce beni onlar hakkında uyarmıştı, onu dinlemeliydim. Bir sürü kalp ağrısından ve can kaybindan kurtulabilirdim."

Nyek'in buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Gerçek buydu ve hepsi de bunu biliyordu. Pürist hareket vebanın acısından doğmuştu, dişilerinin kaybindan teknolojideki gelişmeleri sorumlu tutan gelenekçiler. Genetik manipölasyonun artan kullanımı üzerine.

Bu ilahi bir intikam. Babasının sesi suçlayıcı bir şekilde kulağında çınılıyordu. Hepsi senin suçun. Annen senin yüzünden öldü. Sen yaşayabilesin diye onu öldürdün.

Sesi duymazdan gelirken yüzü amansız çizgiler halindeydi. Bu eski bir acıydı, hayatı boyunca yaşadığı bir acı ve canıyla çoktan kefaretni ödediği bir günah.

"Majesteleri?" Danaar, Daaynal'ı kederinden kurtarıp konuşmaya döndürerek sordu. Savaşçı imparator hızla başını kaldırıp kendini toparlamaya çalıştı ama artık çok geçti. Nyek zırhındaki çatlağı çoktan görmüş ve gerçeği anlamıştı.

Daaynal K'Saan kız kardeşinin ölümü için kendini suçladı.

"Evet... Yapay zeka. Özel uçağımdaydı ve kıdemli savaşçılarımın birinin bulunduğu bir görevde ters gidince kayboldu. *Rivaas* Sektörüne gitmeni, uçağın yerini tespit etmeni ve YZ'yi geri almanı istiyorum."

Nyek dudaklarını büzerek parmaklarını çenesindeki kısa kirli sakalın üzerinde gezdirirken önlerindeki görüntü *Rivaas* Sektörünün bir görüntüsüne dönüştü. Bölgeye fazlasıyla aşinaydı. *Tev'tolath* düzenli rotalarının birçoğunda bu bölgenin kenarından geçiyordu.

"Son zamanlarda o bölgede korsan faaliyetlerinde büyük bir artış var," diye belirtti. "*Izal'vias* gibi tek bir geminin bile oraya tek başına gitmesi intihar olur."

Eğer *Izal'vias*'ı gönderirlerse, korsanlar tüm isim günlerinin bir anda geldiğini düşüneceklerdi. Cephaneliklerinde ilk büyük gemiye sahip olmak için savaşan farklı gruplar arasında kan gövdeyi götürecekti.

"İşte bu yüzden *Izal'vias*'ı göndermeyeceğiz," diye karar verdi Danaar, sistemin planlarına bakarken kaşları çatılmıştı. Bir elini kaldırarak sektör boyunca çizilmiş bir çizgiyi işaret etti,

Sonra da kayboldu. "Bu mekiğin uçuş planı, sanırım?"

"Doğru. Karryl bu sistemde bir yere düştüklerini ve sonrasında F'Naar tarafından yakalandıklarını söylüyor. Araştırmanıza oradan başlamanızı ve dışa doğru yayılmanızı öneririm."

Nyek başını salladı. "Üç nakliye aracı korsanların radarlarının altından gizlice girip bir arama yapabilir. Her şey yolunda giderse, mekiğin yerini tespit eder ve korsanlar bölgede olduklarını fark etmeden önce YZ'ye geri dönerler."

"Mükemmel! Ayrıntıları halletmeniz için sizi yalnız bırakayım. Beni bilgilendirmeye devam edin." Ve bu sözlerle birlikte imparator bağlantıyı kesti. Bir an oradaydı, hayat kadar büyük bir şekilde yanlarında oturuyordu ve bir sonraki koltuk boştu.

Danaar başını sallayarak, "Bunu yapmasından *nefret ediyorum*," diye homurdandı. Dikkatini yeniden Nyek'e ve önlerindeki sektör haritasına verdi. "*Izal'viaları* burada, *Senesta'nın* yörüngesinde konumlandıracağız. Savaşçıların oradaki eğlence evlerini ziyaret etmelerine izin vererek ve sistemin hemen dışındaki plazma fırtınalarını gizlemek için mekikler fırlatarak bu durumu örtbas edebiliriz. Akıntıya kapılıp burada ortaya çıkabilirler," diyerek *Senesta'dan* oldukça uzaktaki bir yeri işaret etti, "ve aramaya başlayabilirler."

Holografik haritanın içinden doğrudan Nyek'e baktı. "Onlar derken seni kastediyorum. Bu göreve sen liderlik edeceksin."

Nyek başını salladı. "Elbette efendim. Dümene bir rota çizmesini emredeceğim. Bir gün içinde orada oluruz."

Hiçbir şey yapmadan ve ayak altında dolaşmadan geçen uzun bir gün olmuştu. Öğle yemeğinden sonra Madison toplantılarla meşgul olmuştu. Görünüşe göre bu gemiler uzun mesafeli görüntülü konuşma yapıyordu ve Lathar tarafından kaçırılan diğer birkaç kadın ve Dünya'nın yeni başkanı Cameron Murphy ile bir tür insan-Lathar programı üzerinde çalışıyordu.

Indra geçen gün bir sohbette adamı bir anlığına görmüştü ve vay *canına...* çok seksiydi. Danaar'ın yeni yönetici subayı kadar ateşli değildi ama kışındaki sopa çok daha azdı. Ne yazık ki. Murphy'nin kışında daha az sopa olduğundan değil, Nyek'in çok fazla sopası . Onunla dalga geçmek eğlenceliydi, bu kesindi.

Adamın ona diğer savaşçıların baktığı gibi, sanki mideye indirmek istedikleri bir atıştırma mı gibi bakmadığını fark edince kaşlarını çattı. Ona bir kadın olduğunu fark etmemiş gibi bakıyordu ve bu onu daha da kızdırdı. Kızmamalıydı. Danaar'ın ikinci adamının *ne* düşündüğünü umursamamalıydı. Ama lanet olsun... bir kızın biraz gururu vardı.

Bu düşünceden sıyrıldı ve Lathar'ın seksi baş belasını aklından çıkardı. Koridorlarda dolaşırken dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerini avı için açık tuttu. İşin püf noktası bakmıyormuş gibi görünmekti ve bu da utangaç küçük yaratıkları açık alana çekiyordu.

Kenara çekilerek bir manga savaşçının geçmesine izin verdi. Birkaçı ona doğru bakışlarını kaydırды, o da onlara baktı, başparmaklarını kemerine soktu ve çaldığı savaş hançerinin kabzasını belirgin bir şekilde gösterdi. Görünüşe göre Aastan'la olan eğitimi kulaktan kulağa yayılmıştı ve daha az savaşçı ona bakmaya meyilli görünüyordu.

Sanki teorisini kanıtlamak istercesine, her savaşçı hançeri görür görmez, sanki o yokmuş gibi gözlerini öne çevirdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Lathar hakkında bunu fark etmişti. Kafalarında kadınların tatlı, narin ve kırılgan olduğuna dair bir masal var gibiydi. Kendi başının çaresine bakabilen bir kadınla karşılaşır karşılaşmaz beyinleri iflas ediyor ve başa çıkamıyorlardı.

"Karılar," diye mırıldandı kendi kendine duvardan uzaklaşırken. "Gerçek bir kadın kışkırtıcıdan ısırsa ne yapacaklarını bilemezler."

Duvarlardaki tüm gölgeli kuytu ve girintilere bakarak avını sürdürdü. Komuta güvertesinin aksine, alt katlardaki koridorlar daha az ışıltılıydı, her yerde bulunan aydınlatmalar ve daha dayanıklı metal döşeme ve duvar panelleriyle ütöpik bir mükemmellik. Hatta iki tur geriye döndüğünde gerçek anlamda perçin ve boru tesisatı bile görmüştü. Ve onun amacına uygun olarak, kat seviyesinde düzenli aralıklarla fare deliklerine benzeyen şeyler vardı - eğer fareler küçük köpekler boyutundaysa.

Hafif bir cıvıltı avının gelişini müjdelirken sırttı ve hızlı bir adım atarak kendini fare deliklerinden birinin yanındaki duvara yapıştırdı. Hareketsiz kalarak, neredeyse merak uyandıran bu sesin yükselişini dinledi. Gözlerini fare deliğinin kenarına sabitleyerek küçük bir botun dışarı çıkışını izledi,

Koridorda yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ederken antenlerini uzatarak bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Koridorun ıssız olduğuna kanaat getirdikten sonra, yolun geri kalanında dışarı çıktı ve ardında pırıl pırıl bir iz bırakarak yerde sürünmeye başladı. Anlayabildiği kadarıyla, bunlar temizlik robotunun Latharian eşdeğeri idi. Tamamen otomatikti, genellikle sadece kimse temizlik yapmadığında ortaya çıkıyorlardı, böylece ayak altında kalmıyorlardı. Yuvarlaktilar ve antenleriyle gerçekten de oldukça sevimliy diler.

En azından, gemideki ilk turu sırasında gördüğü parmakları bıçak gibi olan o garip savaş robotlarından çok daha sevimliy diler. Danaar onların Latharian savaşçıları tarafından kullanıldığına dair ne derse desin, karanlık bir koridorda karşılaşmak istemeyeceği robotlardan biriydi. Ne kadar çok insan güvenli olduklarını söylerse söylesin, katil robotlardan hoşlanmazdı. O filmi görmüştü, çok teşekkür ederim.

Duvara yaslandığı yerden sürünerek çıktı ve sessiz adımlarla küçük robotu takip etti. Şu anda ayaklarını sürüyerek ilerliyor olsa da, onun varlığını fark ederse kaçacaktı ve bu küçük çok hızlıydı. Muhtemelen o savaş botlarından bir grup açıkta yakalanmamak içindi. Bunun gibi küçük bir adam kolayca ayak altında ezilebilirdi. Ya da pençe... katil botların üzerindeki uzantılara ne dendiğinden tam olarak emin değildi.

Bu yüzden hareketlerini mümkün olduğunca sessiz tuttu ve küçük temizlik robotunun peşinden sürünerek ilerledi. Duvarla arasındaki yolu yarıl adığında, bot aniden durdu ve antenlerini kaldırdı.

Kahretsin. Onu hissetmişti. Sözsüz bir haykırı şla, şimdiye kadar başardığı en iyi hamleyi yaparak kendini ona doğru fırlattı. Havada süzülerek, tam boy, robotun üzerine indi ve onu yere sabitledi. Sıkıntı içinde çıl gınca ciyakladı, gövdesinin altındaki tekerlekler güverteye doğru kayarak patinaj yaptı ama ağırlığı ona fazla geldi.

"Şşşt... şşşt... Sana zarar vermeyeceğim," dedi ona, sesi yatıştırıcıydı. Ne olmuş yani bir robotsa. O şeyin kendisi yüzünden sıkıntıda olduğu fikri hâlâ hoşuna gitmiyordu.

Onun sesini duyunca sakinleşti, antenleri onu "görebilmek" için dönerken ciyakladı. Işıkların olduğu uçlarda göz gibi bir şey olmalı. Küçük bir titremeye uysallaştı, artık kaçmaya çalışmıyordu.

"Kimmiş uslu çocuk o zaman?" diye mırıldandı ve bıçağı kaldırıp dizlerinin arasına sıkıştırdı. Kemerinin arkasına uzanarak ikinci bir bıçak çıkardı, kınından çıkardı ve cebinden bandı çıkardı. Hızlı hareketlerle bıçağı botun yan tarafına sıkıca bantladı. Hareket etmediğinden emin olmak için bıçağı hafifçe vurduktan sonra sırttı ve onu bıraktı.

Öttü ve vızıldayarak uzaklaştı, yaklaşık on adım ötede durdu ve dönüp ona bir dizi öfkeli ötüş ve ısıklık sesi çıkararak tartaklanmanın onur kırıcılığı hakkında ne düşündüğünü kesin bir dille anlattı. Yoksa bu kadın eli miydi?

Bıçak dönüp vızıldayarak uzaklaşırken sırttı ve hâlâ yüksek sesle ötmeye devam ederek fare deliklerinden birinde kayboldu. Bu... beş numaraydı ve bıçakları bitmişti. Robot ordusuna daha fazla temizlikçi alabilmek için birkaç tane daha çalması gerekecekti.

"Koridorlarda tek başına ne yapıyorsun?" Öfkeli talep hızla dönmesine ve ayağı fırlamasına neden oldu. Bay Kıçını koridorun başında durmuş, kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Kaşlarını kaldırarak ona doğru yürüdü. "Özgür ülke.

Öyle değil mi?"

Kaşları birbirine çarptı. "Bu hiç mantıklı değil. *Izal'vias* ne bedelsizdir ne de gezegene bağlı bir konumdur."

Bu adam gerçek miydi? Kıkırdadı ve onun önünde dururken ellerini kalçalarına götürdü. "İstediğimi, istediğim zaman yapabileceğim ve bana aksini söyleyecek hiçbir kural olmadığı anlamına geliyor."

"O Bu gemide istediğinizi yapamazsınız. İmparatorun emirlerine uyacaksınız," dedi Nyek, küçük insan dişi ona doğru yürürken.

Bir an için ona bir *deearin* yavrusunu anımsattı, tüm sevimliliğine rağmen pençeleri ve vahşiliği vardı, ama sonra ağzını açtı ve *liiraas* çıktı.

"Oh, öyle mi?" Başını eğerek ona baktı, gözlerinde meydan okumanın ışığı vardı.

Onu sarsma ya da nefesini kesecek kadar öpme isteğiyle savaşıyor hırıltısını bastırdı. Bu sonuncusu onu daha da sinirlendirdi. Koridoru taradı. Boştu.

"Eşin nerede? Neden kendi başına dolaşmana izin verdi?"

Gözlerinden ateş fişkırıyordu. "Oh, yani benim tek değerim bir erkeğe ait olduğum zaman mı? Kendi başıma karar veremez miyim?"

Draanth'ın hatırı için. Eşi sadece ona sempati duymuyordu. Erkeğin lanet bir madalyaya ihtiyacı vardı. Nyek zihnini, eşi olsaydı onun itaatsizliği ve inatçılığıyla nasıl başa çıkacağından uzaklaştırdı ve ona odaklandı.

"Güvenliğiniz söz konusu olduğunda değil. Gemide dolaşmak sizin için güvenli değil."

Adam kızın kolunu tutmak için hamle yaptı ama kız bir şekilde yan çizdi ve adamın elinden kurtulmak için iki büküm oldu. İlginç. Hızlı hareket ediyordu. Keskin bir iç çekerek ona baktı.

"Size kamaranıza kadar eşlik edeceğim. Güvende olduğunuzdan emin olun."

Sonra da onun kiminle çiftleştğini öğrenecek ve erkeğe ağzının payını verecekti. Onun bu şekilde dolaşmasına izin vermek güvenli değildi. Ne onun için ne de dışısını başka erkeklerle yalnız bırakacak kadar az düşünen bir erkek için. Kendini bir meydan okuma dövüşünde eşinin elinden alınmasına açık bırakıyordu.

Boğazının arkasına bir hırıltı çarptı. Yasak. Tekrar.

Eğer bu dişi onunsa, gözünün önünden ayrılmasına asla izin vermezdi. Onu güvende ve diğer erkeklerden uzak tutardı. Hiçbiri onun için meydan okumaya cesaret edemezdi çünkü onları lime lime ederdi... Bu düşünceyi susturdu. Kız onun değildi ve kendini tanrıçaya adamıştı. Belki resmi bir şekilde değil ama kalben. Bir eş, uygun olsa bile, onun geleceğinde yoktu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye hırladı adam onu tekrar yakalamaya çalıştığında. Bu kez eli kolunun çıplak tenini sıyırdı. Sıcak ve yumuşaktı, o kadar hassastı ki içinden bir ürperti geçirdi. Ve öfkesi daha da arttı. Burada tek başına ne kadar savunmasız olduğunun farkında değil miydi?

"Anlamıyor musun?" diye tısladı, ileriye doğru yürüyüp onu koridorun duvarına doğru iterken öfkeden deliye dönmüştü. "Çoğu erkek *onlarca yıldır* gerçek bir dişi görmedi."

Tekrar yana kaymaya çalışırken gözleri büyüdü ama adam onun için hazırды. Onu bir kez kandır... Tısladı, güzel yüz hatları öfkeyle çarpıldı ve bıçağı belinden çekti. Adam şaşkınlıkla homurdanarak bıçağı kenara savurdu, sert bir vuruşla kadın elini bıraktı ve acıyla elini göğsüne bastırdı. Adamın göğsü sıkıştı. Onun acı çekmesine neden olmaktan hoşlanmıyordu ama daha sonra daha kötü bir şey yaşamaktansa şimdi ufak bir acı çekmesi daha iyiydi. Bu dersi öğrenmesi *gerekiyordu*.

"Lanet olası *pislik!*" diye tısladı ve eğilerek adamın yolundan çekildi.

Kız hızlıydı ama o daha hızlıydı. Elini başının yanındaki koridor duvarına vurarak kaçışını engelledi. Ona dokunmuyordu ama o kadar yakındı ki nefesini yanağında ve vücudunun sıcaklığını göğsünün çıplak teninde hissediyordu.

Bakışları onunkilere kilitlenirken sesi kısık bir boğukluğa dönüştü. "Diğer türlerden dişilerle idare etmek zorunda kalıyorlar ama çoğu pulsuz, narin bir tenin özlemini çekiyor." Boştaki elini kaldırıp boğazının yan tarafını okşadı, başparmağı oradaki kan damarının çizgisini takip etti. "Saten tenin altındaki nabzın çırpınışı... yumuşak dudaklar..."

Tek bir varış noktası olan ve giderek azalan bir sarmalın içinde kendi tuzağına yakalanmıştı. Ona. Donup kalmıştı, adam yaklaştıkça sırtını duvara dayamıştı. O kadar küçüktü ki, ona kıyasla o kadar küçüktü ki... gözleri ona bakarken o kadar karanlıktı ki.

Başını eğdi, dudaklarını ayırdığında dudaklarının yumuşaklığından büyülenmişti. Kadının eli göğsünün ortasına doğru süzüldü. Zar zor dokunuş onu şoka soktu, bakışlarını onunkilere sabitlediğinde nefesi kesildi.

Kadın hafifçe kıpırdandı, dudakları ayrıldı. Adam nefes almaya cesaret edemeyerek yaklaştı... Dudakları birbirine değmeden önce, kadının dizi adamın kasıklarına çarptı. Sertçe.

İçine acı doldu. Vücudunda şimşekler çaktı ve nefes alma, düşünme... herhangi bir şey yapma yeteneğini çaldı. Yarım adım geriye doğru sendeleyerek eğildi ve erkeklik organının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

"Siklerini takip etmeye zorlamaktan !" diye tısladı ve onu kendisinden uzaklaştırmak için omzunu itti. Adam hırladı ve onu etrafında döndürüp sırtını göğsüne yaslayıp sert kolunu beline dolayarak kendisine doğru sıkıştırırken acıyı zihninden kovarak tutundu.

"Bunu bir daha deneme," diye uyardı. "Neyse ki eşin için, *ben* diğer erkekler gibi değilim. Sana zarar vermezdim ya da bedeninden faydalanmazdım. Sadece dersini almış bir şekilde seni ona geri vermek niyetindeyim."

"Evet, ne olursa olsun lanet Lathar'a güvenmemek," diye hırladı ve kafasını adamın burnuna çarpmaya çalıştı. "Ve sürekli eşim hakkında konuşuyorsun. Benim bir eşim yok."

Bu açıklama karşısında bir an dondu kaldı, sözleri aklına yerleşirken dalgınca çırpınışlarını bastırdı. Gemideki tüm insan dişilerin çoktan uygun eşlerle eşleştirildiğini, imparatorun lütfuna mazhar olan savaşçılara, yani K'Vass'lara verildiğini varsaymıştı. Bu kadar sivri dilli ve yıpratıcı bir dişinin bile şanslı bir erkeğe verilmemiş olması dünya görüşüne uymuyordu ve yeniden düzene girmesi birkaç saniye sürdü.

Bu kadar inatçı ve ısrarcı olmasına şaşmamalı. Çok agresif. Korunmak için sığınacağı bir erkek, onunla ilgilenecek kimse yoktu. Birdenbire, onu bırakarak tutuşunu gevşetti. Kız onun kollarından haşlanmış bir geyik gibi fırladı.

"Lütfen özürlerimi kabul edin leydim," dedi hoyratça. "Henüz sahipsiz olduğunuzu bilmiyordum."

Kılıcını için yaklaşıırken ona zehir dolu bir bakış fırlattı. "Yani eğer öyleysen, bu sana bir pislik olma ve bana saldırma hakkı mı veriyor? Ama olmadığım için birdenbire mükemmel bir beyefendi mi oldun?"

Bir an için kaşlarını çattı, kızın tuhaf kelimelerinin çeviri matrisinden süzülmesi biraz zaman aldı. Ancak bazen matrislerin bir kelimenin çevirisini bulması biraz zaman alıyordu ya da bazen, Indra ile konuşması sırasında fark ettiği gibi, tamamen vazgeçiyordu.

"Bu kelimeye aşına değilim... *centilmen*. Ben nazik bir adam değilim. Ben bir savaşçıyım. Bir şövalyeyim," dedi gururla. "Tanrıçanın şanı için düşmanlarımla acımasızca mücadele ederim."

"Seksi olanın lanet bir rahip olduğu anlaşıyor. Kirlenmek için dua etmekle çok meşgul... bana sorarsan yazık," diye homurdandı ve bıçağı belindeki kılıfına geri koyup bir rulo bandı cebine atarken. Neden bir rulo bant taşıdığını tam olarak bilmiyordu. Başını eğip onun sözlerine odaklanırken bu gerçeği görmezden geldi.

"Rahip..." Bu kelimeyi biliyordu. Ama... "Ben rahip değilim. Ben bir şövalyeyim. Tanrıçaya hizmet edeceğime yemin ettim."

"Evet, evet... falan filan." Sanki eli konuşuyormuş gibi garip bir hareket yaptı ve yürümeye başladı. Adam onun yolunu kesti.

"O kısmı anladım. Başka bir plak koy. Ve yolumdan çekil."

"Sizin deyiminizle bu bir... kayıt değil. Ama benim hayatım."

Başıyla selam verdi ve kadının koridordan aşağıya, niyetlendiği yönün tersine doğru ilerlemesini işaret etti. Bu bir rica değildi. "Seni odana geri götürüyorum. Ya yürürsün ya da seni omzuma alırım. Seçim tamamen senin."

Artık onu koruyacak bir erkeği olmadığını biliyordu ve imparatora ettiği yemin sayesinde bu görev artık ona düşüyordu. Bu da artık gemide refakatsiz dolaşamayacağı anlamına geliyordu. Kızın başına gelebilecekleri düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. *Izal'vias* gibi mürettebatının çoğu K'Vass olan bir gemide bile kötü niyetli kişiler olabilir. Onurlu niyetleri olmayan savaşçılar

Bedeli ya da sonuçları ne olursa olsun bir diřiyi kendilerine almaya kararlılar. Diřinin bu konudaki dūřünceleri ne olursa olsun.

Indra homurdansa da onunla aynı hizaya gelince bunu dūřünmek zorunda kaldı. Diřinin bir eşleşme istemeyebileceğini dūřünmek hiç aklına gelmemişti. Boğazının arkasından hırlayarak bu dūřünceyi kafasından silkeledi. Diřiler kendilerine söyleneni yaparlardı ve bu konularda daha bilgili kişiler tarafından kendilerine layık görülen bir erkeğin talebini kabul etmeliydiler. Tanrım, eđer kendi hallerine bırakılırlarsa, hiç çiftleşmemeye karar verebilirlerdi... ve o zaman türleri nerede olurdu?

Onu gemideki insan bölümüne geri götürürken aralarında sessizlik uzanıyordu ama kızın kendisine doğru attığı bakışları kaçırmadı.

"Hangi oda senin?" diye sordu, kız koridorun ortasında durup kollarını isyan edercesine göğsünde kavuşturduğunda kaşlarını kaldırarak.

Kızın dudaklarını büzüşü onu kızdırmıştı. Daha önce, onun çiftleştiğini dūřündüğünde, zihninin fantezi rotasına sürüklenmesine izin vermişti... kollarında uysal ve istekli olana kadar büzülmüş dudaklarını öpücüklerle nasıl yumuşatacağını hayal etmişti... ama şimdi onun sahipsiz olduğunu biliyordu, bu tür dūřünceler çok tehlikeliydi. Bu yüzden onları aklından çıkardı ve kaşlarını çatı.

"Zorluk çıkarmakta ısrar ediyorsanız, geminin bilgisayarını sorgulayabilirim," dedi iç çekerek.

Ona öyle bir bakış fırlattı ki, daha küçük bir savaşçı olsa oracıkta büzüşürdü. Gerçekten de taşakları kadının öfkesinin şiddetinden hâlâ ağrıyordu ama yine de onun bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. Belli ki kadının istediğı gibi, onu güvenli bir şekilde kamarasına götürene kadar ayrılmayacaktı.

"," diye tersledi ve çenesini sol taraflarındaki kapıya doğru salladı.

"Mükemmel." Gülümsedi. "O kadar da zor değılmiş, değıl mi? Gidelim mi?"

O belirtildi ve Kapı, hangi kaymış açık olarak yakında olarak yaklaşıyorlardı. Aklının bir köşesinde küçük bir uyarı belirdi. Bu kapılar otomatik olarak açılmamalıydı, gemideki insan sektörü gibi sözde güvenli bir alanda bile. Bunu yarın araştırması gerekecekti. "Sen değıl geliyor içeri." O durdu içinde ve Kapı aralığı, onu isyankar ifadesini geri verdi.

"Öyle bir niyetim yok," diye onu rahatlattı, koridorun ortasında güvenli bir şekilde durarak. "Ben sadece senin güvende olduğunu görmek istiyorum.

Odanıza yerleştikten sonra görevimin başına döneceğim."

Kaşları yukarı kalktı yüzünde tanımadığı garip bir ifade belirdi. "Huh. Güzel. Dünyadaki son insan olsan bile seni içeri davet etmezdim zaten."

Omuz silkti. "Yorumunuzun konuyla ilgisini anlayamadım. Ben bir 'insan' değil, bir savaşçıyım ve Dünya'da değiliz."

"Hayır, sen kendi öneminin üzerine atlayan bir baş belasısın!" diye tısladı ve geri adım atarak kapılar aralarına kapanana kadar ona ters baktı.

Onaylarcasına homurdandı ve gitmek için döndü, işte o zaman izlendiğini fark etti. Bir çift aşağıda, bir omzu geri çekilmiş kapının kenarına dayanmış bir erkek kapı aralığında duruyordu. Onun görüntüsü Nyek'i keskin bir şekilde ayağa kaldırdı. İlk bakışta erkeğin Lathar olduğunu söyleyebilirdi ama tuhaf giysileri ve duruşundaki bir şey öyle olmadığını gösteriyordu.

Bu da demek oluyor ki.

"Gemide hiç insan erkek olduğunu fark etmemiştim."

İnsan sırtıttı, başparmaklarını kemerine sokarak umursamaz bir poz verdi. "Ben tekim. Bu açıdan biraz özelim." Bakışları Indra'nın kapalı kapısına kaydı ama yorum yapmadı.

"O zaman yeni ikinci kaptan sen olursun." "Kesinlikle. Sen misin?" "Stephens."

Erkek daha fazla bilgi vermeyince Nyek sadece başını salladı ve yoluna devam etti. Bu akşam hâlâ antrenman yapması gerekiyordu ve ardından yapay zekâ kurtarma görevine savaşçı atamayı düşünmeden önce yetişmesi gereken bir yığın rapor vardı.

Rahatsız edici kadını zihninden uzaklaştırıp görevinin tanıdık çizgilerinin ve rutinlerinin rahatlığına geri döndüğünde içini derin bir sükûnet duygusu kapladı.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Etrafta rastgele dolaşan insanlar olmadan gemide düzen yeniden sağlanmıştı.

"LANET OLASI BAŞ BELASI UZAYLI!"

Indra kapı Nyek'in üzerine kapandıktan sonra tısladı. Nyek'in duyup duymaması umurunda değildi. bir baş belası uzaylıydı ve aynı zamanda gördüğü tüm türler arasında en seksi erkekti.

"Lanet olası gezegendeki son insan bile olsa ona dokunmazdım," diye homurdandı ve kapıya doğru döndü.

Kendisine verilen odalar kadar büyüktü ki, geldiğinde Madison'dan bunların gerçekten de kendisi için olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Bir oda değildi. Bir süitti. Daha önce hiç süiti olmamıştı. Hem de hiç. Rahat koltukların geniş bir oturma odası, aklına gelen ya da yarım yamalak hatırladığı herhangi bir filmi çağırabilen holografik bir eğlence sistemine bakıyordu ve yatak odasından gösterişli bir otele yakışmayacak çift kapıyla ayrılmıştı. Yatak odası da bir o kadar büyüktü ve bir duvara yaslanmış, içinde kaybolabileceği kocaman bir yatak vardı. Diğer duvarda ise sokaklarda yattığı kuytu köşelerden daha büyük dolaplar ve görkemli bir banyoya açılan bir kapı vardı.

Onları kurtaran paralı asker gemisindeki misafir odası gibi bir şey bekliyordu - bir köşede duş ve tuvalet için klostrofobik bir bahane ile birkaç ranza için yeterince büyük. Yine de yıllardır sahip olduğundan daha fazlasıydı.

Ve daha da önemlisi, kilitli bir kapısı vardı, bu sadece sokaklarda yaşamaya alışkın birinin lüks olarak görebileceği bir şeydi. Onun için bu özgürlüktü... güvende olduğunu bilerek tamamen rahatlama özgürlüğü. Dünyanın geri kalanı kilit altındaydı ve gardını indirebilirdi.

Cehennem kadar ateşli Bay Yapışkan bile buraya izinsiz girmemişti. Banyoya ve bekleme küvetine doğru ilerlerken bu durumun kendisini şaşırttığını düşündü. Adamın, banyo penceresinden ya da havalandırma bacalarından kimsenin odalarına giremeyeceğini kontrol etmek istemesini beklerdi. Her ne kadar onu bir kadın olarak görmüyormuş gibi görünse de, ki bu nedense onu çok rahatsız ediyordu, bu tür bir titizliğe sahip görünüyordu. I'ları noktalamak ve T'leri çaprazlamak ve hepsi bu.

Başını sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve duşu başlattı. Uzun süre sokaklarda yaşadktan sonra hapishaneye girdiğinde, görür görmez bu şeye aşık olmuştu. Çabucak soyundu, kıyafetlerini daha sonra toplamak üzere yere bıraktı ve doğruca büyük kabine girdi.

Su her yanından vururken bir inilti duydu. Basınç o kadar yüksekti ki sanki yüzlerce küçük iğne onu her yönden patlatıyor, tüm kaslarına masaj yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

Burada yakışıklı bir masör var. Gözlerini kapadı ve o fanteziye daldı... güçlü eller teninin üzerinde geziniyor, vücudunu yumuşatıyordu. Suyun kucaklayıcılığında eğildi, hayalindeki adam onu daha yakına çekerken gülümsüyordu. Sırtını göğsüne yaslayana kadar onu kollarında döndürdü, eli yumuşak yuvarlak karnının üzerinde kayıyor ve uyluklarının arasına girene kadar aşağı iniyordu.

"Hmmmmmm," diye inledi, göğüslerini avuçladı ve geri bastırdı. Zihninin gözünde omzunun üzerinden baktı...

Hayalindeki erkeğin dudaklarının kıvrımının ve onu tutuş şeklinin çok tanıdık olduğunu fark etti. Nyek'in bir saatten kısa bir süre önce koridorda ona sarıldığı gibi.

"Siktir *et!*" diye tısladı ve kendini hayal dünyasından kopardı. Bu pislik onu rahat bırakamaz mıydı? Onun özel düşüncelerini de işgal etmek *zorunda mıydı?*

Sinirlenerek hızlıca yıkandı, saçındaki ve cildindeki köpükleri kısa ve sinirli hareketlerle duruladı. Bu, şansının yaver gitmesi halinde muhteşem bir orgazmı sonuçlanacak olan, tamamen X-dereceli, harika bir hayal olarak ekilleniyordu ve Bay Seksi Yapışkan bunu tamamen mahvetmişti.

Kendini kurulumak için havluyu kabaca tenine doğru çekerken birden durakladı, kulakları diken diken oldu. Bir an için dış odalardan birinde bir hareket duyduğunu sandı. Tuhaftı. Burada yalnızdı. Güvendeydi. Ya da en azından öyle olmalıydı. Bakıcısının küstah gösterisinin amacı da buydu.

Hayır, burada kimse olamazdı. Başını salladı ve bu hissi yok etmeye çalıştı. Bir uzaylı savaş gemisinin insan bölümünde, katil savaş botları tarafından korunan kilitli bir odadaydı. Kimsenin onunla birlikte buraya gizlice girmesine imkân yoktu. Ama yine de ensesindeki tüyler diken dikendi ve yılların deneyimi sokaklarda kıcını kollamasına izin vermiyordu.

İç çekerek, atılmış kıyafetlerine uzandı, atletini ve külotunu çekti. Her türlü dövüşte birinci kural, kıyafet isteğe bağılı değildi. Çıplak dövüşler sadece yastıklar ve sert bir sikiş söz konusu olduğunda iyiydi. İçindeki diva, kirli kıyafetleri tekrar giyme fikri karşısında burnunu kırıştırdı ve kendi kendine kıkırdadı. Birkaç ay öncesine kadar bir haftanın altındaki her şeyi kabul edilebilir görürdü, insanları *gerçekten* uzak tutmak istiyorsa daha uzun süre giyebilirdi ama bu yüksek hayat onu mahvetmişti.

Elinde hançeri ve sokaktaki tüm duyuları tetikte, sessizce ana odaya girdi. İlk bakışta her şeyin olması gerektiği gibi yerli yerinde olduğunu gördü. Yine de gardını düşürmedi. *Ters* giden bir şeyler vardı. Ne olduğundan ya da nasıl bildiğinden emin değildi ama odada bir terslik vardı. Belki ışığın düşme şekli ya da tanımadığı birinin kendisiyle aynı havayı soluyor olması.

"*Geber insan pisliği!*"

Saldırı arkasındaki dolaptan geldi, devasa bir figür ona doğru geliyordu ve arkasını döndüğünde çevresel görüşünde bir bıçağın parıltısı belirdi. Yere düştü, acımasız bıçak mohawk'ının tepesindeki birkaç serseri bukleyi tıraş etti. Bir ayağını kaldırarak saldırganı karnından yakaladı ve karar vermekten çok şaşkınlık unsuruyla onu başının üzerinden uçurdu.

Kahretsin. Botlarını tekrar giymeliydi.

Bir feryatla ayağa kalktı, hançer elindeydi. Çok erken değildi çünkü düşmanı, gördüğü en büyük Lathar, çoktan ayağa kalkmış ve tekrar saldırmaya başlamıştı.

"Cadı!" diye tısladı. "Bana kur yapma! İşe yaramayacaklar!"

Sert bir engellerken homurdandı. Kolu ve omzu uyuşma tehlikesi geçiriyordu. Kılıca karşı hançer iyi bir şans değildi.

"Hayır, tatlım," diye karşılık verdi ve adamın bacağının yan tarafına sert bir tekme savurdu. "Sen *kaltaksın* ve senin için sahip olduğum tek şey bir sürü acı. Sokak tarzı."

Adam o tarafa saldırınca bıçağı sol eline geçirdi ve savurdu. Aparkatı onu gafil avladı ve birkaç adım geriye sendeledi.

Sırıttı. "Bundan daha hızlı olmalısın, yakışıklı."

Hırladı ve tekrar saldırdı, vahşice. Hızla savunmaya geçmek zorunda kaldı ve kanepelerden birine doğru geri çekildi. Gidecek başka bir yeri olmadığı için dönüp koşmaya başladı, kanepenin üzerine tırmandı ve adam arkasındaki deriyi keserken arka tarafa doğru koşmaya başladı.

"*Yardım edin!*" diye bağırdı, sesi duyulacak kadar tizdi. Bu duvarlar o kadar da kalın değildi. Biri onu duyacak ve koşarak gelecekti. Bunu umuyordu. "*İmdat! ATEŞ!*"

Sokaklarda büyümüştü. Bir kadının çığlık atması gündelik olaydı, ama bağırarak ateş etmek? Bu insanları koştururdu.

Arkasındaki kanepenin arkasını keserken Latharian küfürleri olduğunu tahmin ettiği bir dizi küfür savurdu. Sıçrarken havanın parçalandığını hissetti, kalbi neşeyle şarkı söylüyordu. Kapıya giden yol neredeyse açıktı. Koridora çıkabilirse, artık özgürdü.

Uçuşunun ortasında sert bir el bileğini sardı ve geriye doğru çekildi. Bir çılgılık atarak sehpanın ortasına çakıldı, cam ve metal yapı milyonlarca parçaya ayrıldı. Adam bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde onun üzerine atılmış, bıçaklarını bir kenara fırlatmıştı. Uçuşun ortasında hançerini kaybetmişti, bu yüzden onu yere yapıştırıp kocaman ellerini boğazına doladığında kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu.

Ona bakarken yüzünde bir öfke ifadesi vardı, nefesini tutamayana kadar daha da sıkıyordu. Yumruklarını savurarak onu bırakmaya çalıştı. Ama işe yaramadı, adam ondan daha iriydi ve gücü çok daha fazlaydı. Onu savuşturmak için ayaklarını altına almaya çalıştı ama adam çok ağırdı. Nefes nefese kalmış, bir şeyler aramak için parmaklarını uzatmıştı... herhangi bir şey.

Görüşünün kenarları grileşmeye başladı... işte buydu. Yıllarca sokaklarda hayatta kaldıktan sonra, bir uzaylı gemisinde lüks bir apartman dairesi satın alacaktı.

Parmakları sert bir şeyin kenarına takıldı. Çaresizce onu yakaladı ve bir tırpan gibi havaya sıkıca tuttu. Masanın ayaklarından birinin kırık ve bükülmüş ucu, çaresizliği yüzünden saldırganın boğazının yan tarafına saplandı.

Donakaldı, ağzı açık kaldı ve boğazının arkasından bir tıkırtı sesi geldi. Kan önce dişlerine, sonra da kadının eline sıçrayınca adamın gözleri şaşkınlıkla doldu. Derme çatma sustalısını geri çekti ve avazı çıktığı kadar bağırarak tekrar ve tekrar sapladı.

Adamın artık nefes almadığını bile fark etmemişti. Ya da şimdi onun üstünde olduğunu. Boğazı ve yüzü tanınmaz bir et ve kan yığınınan başka bir şey değildi, lime lime olmuştu.

Kanlı masa ayağı elinden nazikçe alınırken güçlü kollar etrafını sararak onu bedeninden kaldırdı.

"Shhhh, sorun yok. Sana sahibim. Artık güvendesin," diye mırıldandı bir ses.

Derin ve tanıdık olan bu ses tüm duyularını harekete geçirdi. Küçük bir çığlık atarak ona sarıldı ve olabildiğince güvenli bir yere sığındı. Düşünmek istemiyordu, görmek istemiyordu. Tek yapmak istediğı, tekrar güvenli olana kadar onun varlığının rahat karanlığında saklanmaktı.

T Nyek günlük diraanesh, yani bir savaşının eğitim rejiminden sonra eğitim salonundan çıkarken alarm çalmıştı. Bu, savaş istasyonlarının kırmızı feryadı değildi. alarmı değil, gemide bir misafir olduğunu bildiren daha alçak, daha derin bir ses tonuydu. Koşarak insan sektörüne doğru yola ıktı. Savaş avatarlarından bile önce varmış, kamaralarının kapısından çıkan insanların sıçramasına neden olmuştu.

"İçeri girin," diye emretti, koridorlarda ilerlerken bıçakları çoktan ellerindeydi. "Gemide davetsiz bir misafirimiz var."

Indra'nın kapısını görür görmez sorunun nerede olduğunu anladı. Alarm sesini duyduğunda dışarı çıkmayan tek insan oydu. Kanı dondu ve bir kalp atışında kapıdan içeri girdi.

Bir kbustan bir sahne bulduğunda donup kaldı.

Indra bir savaşının cesedinin üzerine kmşt, her yer kan ve camla kaplıydı ve onu defalarca bıakladığı için çığlık atıyordu. Nyek hiç düşünmeden aralarındaki boşluğu geçti ve onu kollarına aldı. Nyek'i şaşırtan şey, kızın ona karşı koymaması, bakışlarını kurbanının bedenine dikmesiydi.

Dikkatle uzandı ve silahı kadının elinden aldı. Bükülmüş bir metal parçasıydı, belli ki aslında odadaki mobilyanın bir parçasıydı. Silahı, kırmızı alarmin sesiyle peşinden odaya doluşan savaşçılardan birine uzattı.

"Shhhh, sorun yok. Sana sahibim. Artık güvendesin," diye mırıldandı kulağının dibinde usulca, biraz mücadele ederken onu sakinleştirmeye çalışarak

Onu.

Beklediği her neyse, acı çeken bir hayvan gibi küçük bir ses çıkarması ve kollarına gömülmek için dönmesi değildi. Bir deearin gibi ona sarıldı, yüzü boynunun yan tarafına gömüldü.

Ne yapacağını bilemeden bir an dondu kaldı. Kızın teselli bulmasını bekleyeceği son kişi kendisiydi. Ama içgüdüğü devreye girdi ve onu kollarıyla sardı, elini yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezdirdi.

"Her şey yoluna girecek. Ben buradayım," diye mırıldandı ve sonra odadaki savaşı ekibine baktı.

Yerdeki cesedi incelerken bakışları daraldı. Tanımadığı bir erkekti ama geminin büyüklüğü ve kendisinin yeni atanmış olması göz önüne alındığında bu sürpriz değildi. Yine de gözden kaçırmadığı şey, erkeğin ceketine iştirilmiş olan iğneydi. Kesişen yaylar, ona fazlasıyla tanıdık gelen bir semboldü.

Pürist hareketin sembolüydü.

"Savaş komutanını alarma geçirin," diye emretti, sesi sertti. "Ona gemide saf bir davetsiz misafirimiz olduğunu söyle. Bu erkeğin kim olduğunu, arkadaşlarının kim olduğunu, kahvaltıda ne yediğini... *Her şeyi* bilmek istiyorum!"

"Emredersiniz, Yardımcı Komutan!" Savaşçıların ilk dalgası onun emirlerini yerine getirmek için adeta birbirlerini ezdiler; tepkilerinde bu kalibrede bir başkent gemisi mürettebatından beklemesi gereken türden keskin bir heves vardı.

"Nöbeti iki katına çıkarın. Bu bölgeye atanan herkesin başka bir görev grubundan bir ortağı olduğundan emin olun. Ve savaş avatarlarını sürekli devriye gezdirin," diye emretti kalanlara. "İnsanlardan hiçbirinin korumasız kalmasını istemiyorum."

"Sen kim oluyorsun da böyle emirler veriyorsun?" diye bir ses yükseldi grubun arkasından. Uzun boylu bir erkek arkadan ittirerek ilerlerken savaşçılar ayrıldı. Geniş omuzlu adamın yüz hatları, Nyek'in birkaç saat önce imparatorun üzerinde holo-formda gördüklerinin daha genç bir versiyonuydu.

Bir K'Saan, ama bu geminin ikinci kaptanı olarak atanmamış biri. İlginç.

"Ben Yardımcı Komutan S'Vaam," diyerek meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bu geminin ikinci kaptanı. Sen misin?"

K'Saan bir an için ne diyeceğini şaşırdı. Belli ki insanların bu soruyu sormasına alışık değildi.

"Bu soruya cevap vermem gerektiğini pek sanmıyorum," diye sırtarak yüzünü salladı. "Ve gemide yeni bir ikinci kişi olduğu konusunda bilgilendirilmedim. Sen de bir davetsiz misafir olabilirsin..." Başını yerdeki cesede doğru salladı. "Değerli dişilerden birini çalmak için buradayım. Onu bana ver."

Öne doğru adım atarak küstahça Indra'yı işaret etti. Nyek'in tutuşu sıkılaştı ve onu kollarının arasına alarak göğsüne yasladı. Indra itiraz etmedi, nefes alış verişindeki yumuşak kesiklikler Nyek'in burktu. Saldırıya uğramıştı, dehşete düşmüştü ve K'Saan prensinin tek yapmak istediği sidik yarışına girmekti.

"Kapa çeneni, Rohn," diye tükürdü K'Saan'ın arkasından bir kadın sesi. "O yasal ve sen de bunu biliyorsun. Sen her zamanki gibi hıyarlık yapıyorsun."

Bir başka kadın K'Saan'ı iterek geçti, bakışları odayı tararken yüz ifadesi panikle gerilmişti. Indra'yı kollarında gördüğünde gerginliği biraz azaldı.

Uzun boylu ve yüzünde sert bir ifade olan bir savaşçı tarafından takip ediliyordu. Emirlerinin bu kadar çabuk yerine getirilmiş olması Nyek'in içini onay duygusuyla doldurdu. Ama sonra ışık savaşçının koluna vurdu ve organik olmayan çizgileri belirginleştirdi. Bir yedek, bu da onun daha önce odada bulunan savaşçılardan biri olmadığı anlamına geliyordu... Nyek'in gözleri, erkeğin küçük dişiyi takip edişindeki korumacı tavrı fark edince biraz kısıldı; eğer tahmininde yanılmadıysa bu bir iddiaydı...

"Ayrıca," diye öfkesini K'Saan prensine yöneltti dişi. "Ona dokunmuş olsaydın Indra seni oracıkta gebertirdi. O yüzden uslu bir çocuk ol, galibiyeti kabul et ve siktir git."

Nyek, prensin yüzünde beliren öfke ve hayal kırıklığı ifadesi karşısında gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Artık bir adı vardı, Nyek'in hafızası geri kalanını doldurdu. İmparatorun şımarık ve şımartılmış ikinci kuzeni Rohn K'Saan bir şaka olarak görülüyordu. Asla tahta oturamayacaktı ama doğma büyüme bir prensin tüm kibrine sahipti ve evrendeki yerinden emindi. Ne yazık ki, tavırlarına bakılırsa, evrenin merkezinde olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, kadın?" diye sordu, öfkeyle yanakları kızardı. "Ben K'Saan hanesinin bir oğluyum, soyundan geliyorum-"

"Evet, evet, evet... büyük yüce muckety-muck'ın oğlu, her şeyin hükümdarı ve uber-warrior supreme," diye sıkılmış bir tonda sözünü kesti dişi. "Bunu daha önce de duyduk. Tanrı aşkına şu lanet olası kaydı değiştir."

"Bir dişi tarafından bu şekilde konuşulmayacağım." Prensın sesi kısıldı ve ufak tefek kadına doğru bir adım attı. Kadının peşindeki de dahil olmak üzere odadaki birkaç erkek de öne doğru adım atarak, eğer kadına elini sürerse, kraliyet kanı taşısın ya da taşımasın, odadan canlı çıkamayacağını ince bir şekilde hatırlattı.

"Eğer *benim* kadınım olsaydın," diye tısladı ona. "Sana daha fazla saygı göstermeyi öğretirdim."

"Saygı *kazanılmalıdır*." Adamın öfkesi karşısında gözünü bile kırpmadı. "Başkasının güzel yüzüne ya da süslü bir unvana sahip olduğun için verilmez. Bunu ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi olur."

K'Saan açıkça tartışmak istercesine ağzını açtı ama sonra kapattı. Bir hırıltıyla odadan hışımla çıktı. O gider gitmez odada bir rahatlama dalgası yayıldı, herkes rahatlamış görünüyordu. Prens pek sevilen biri değildi. Nyek'in dosyaladığı bir başka ilginç gerçek de buydu.

"Şımarık velet, haksız mıyım?" diye sordu kadın odadakilere ve birkaç gülümseme aldı. Sonra doğrudan Nyek'e baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Ben Gracie, tanıştığımıza memnun oldum... Yine de daha iyi koşullar altında olmasını dilerdim."

Bakışları odayı taradı, yerdeki korkunç manzara karşısında irkilmedi bile. Az önce öfkeli bir savaşçıyla burun buruna gelmişti. Rohn kendini beğenmiş bir *Draanthic* olabilirdi ama de bir K'Saan'dı ve bu yüzden son derece tehlikeliydi.

Belki de insanlar düşündüğünden biraz daha dayanıklıydı?

"Gerçekten de öyle. Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Gracie."

O da başıyla onayladı ve sonra arkadaşına baktı. Derisindeki çentikler onun gemide kıdemli bir savaşçı olduğunu gösteriyordu. Nyek biraz kaşlarını çattı ve daha önce incelediği dosyalardaki yüzleri hatırladı.

"Seren K'Vass, sanırım?"

Yedek kolu olan savaşçı başını salladı. "Evet, efendim."

"Mükemmel." Nyek, Indra'yı kollarında daha yukarı kaldırdı.

"Kıdemli olarak

Bu grup, ben Leydi Indra ile ilgilenirken sizi bu sektörün güvenliğini sağlamakla görevlendiriyorum."

"Elbette, Yardımcı Komutan."

Seren'in keskin selamı ve yanındaki kadına küçük bir bakış, Nyek'in kollarında Indra ile odadan çıkarken doğru kararı verdiğine dair güvence verdi. Eğer tahmininde yanılmadıysa, Seren K'Vass kızıl saçlı insana yaklaşmak için bir bahane arıyordu.

Ama düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Kollarında titreyen küçük insan gibi, onun anlattığı kadar sert değildi...

UYANIKTI, Nyek uyanık olduğunu biliyordu ama kollarında kıvrılmış yatıyordu ve gözleri sanki dünyayı kapatmak istercesine kapalıydı. Yaşadıkları göz önüne alındığında, bu tepkiyi tamamen anlayabiliyordu. Daha önce o kadar sert ve saldırgandı ki, onun dokunuşuna aniden teslim olması onu şaşırtmıştı ama korunmak için ona döndüğü gerçeği içinde bir şeyleri ısıtmıştı. O, herhangi bir dişinin başvurması ya da güvende olduğunu düşünmesi gereken türden bir erkek değildi, ama o bunu yapmıştı.

Kamarasına ulaştığında adımları yavaşladı ve bilgisayar varlığını kaydeder kaydetmez kapı otomatik olarak açıldı. İçini bir suçluluk dalgası kapladı ve kollarındaki dişiye daha sıkı tuttu. İnsan kamarasındaki güvenlik eksikliğini kontrol etmek için beklememeliydi. Bunu hemen yapmalıydı. Belki de öyle yapsaydı, kız saldırıya uğramazdı.

Olabilecekler onu ürpertti. Yaralanabilir ya da daha kötüsü ölebilirdi. Odasındaki kanlı camın ortasında yatarken, görmeyen gözlerle tavana bakarkenki görüntüsü onu derinden sarstı. Hırıltısını bastırdı. Onun canlılığının öylece... gitmiş olması fikri pek çok açıdan yanlıştı.

"Pencereniz var," diye mırıldandı adam yatak odasına doğru , çığlık atmaktan sesi kısılmıştı.

"Evet, bir pencerem var." Sesini alçak ve sakın tuttu, kızın füğ durumundan çıkmasına şaşırmıştı. Yürümeye devam ederek onu banyoya götürdü.

"Benim odamda yok," dedi.

Onu ayaklarının üzerine yatırdı ve çenesini yukarı kaldırdı, böylece ona doğru düzgün bakabildi. Hayır. Henüz tam olarak onunla birlikte değildi. Güzel koyu gözleri hâlâ biraz odaklanmamıştı. Ama onunla etkileşime girecek kadar kendindeydi, bu da güven vericiydi.

"Hayır," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Bir yerin incindi mi? O..." Durakladı, çenesi bir an için gerildi. "Sana zarar verdi mi?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve sonra kendine baktı. Üzerinde sadece ince bir üstlük ve küçük bir iç çamaşırı ; zayıf, biçimli bacaklarının uzunluğu çıplaktı. Kumaş kan kırmızısıydı, lekeler ve çizgiler tenini süslüyordu. Hiçbirinin ona ait olmadığından emin olması gerekiyordu.

"Hayır... hayır, bununla ilgilenmiyordu. Beni öldürmeye çalışıyordu," diye fısıldadı tişörtünün kenarlarını çekiştirerek. Tişört derisinden ayrılırken küçük bir yırtılma sesi çıkardı. "Bana insan müsveddesi dedi ve kurnazlıklarımın onun üzerinde işe yaramayacağını söyledi." Öfke içinde alevlendi, beyaz sıcak ve yoğun. Dokunuşunun çok sert olmaması ve onu tekrar korkutmaması için uzanmadan önce onu aşağı itmek zorunda kaldı. Adam ellerini kollarında ve sonra yanlarında gezdirip onu bir o yana bir bu yana çevirirken kadın hareketsiz, uyuşmuş bir halde duruyordu.

Bu.

"Açık yara göremiyorum," diye mırıldandı rahatlayarak. Cildinde şu ana kadar hiçbir iz yoktu. Görünüşe göre tüm kan saldırgana aitti.

Boğazının arkasından yumuşak bir ses çıktı ve ona doğru sallandı, destek için elleriyle kollarını kavradı. Adam onu hemen kendine çekti ve iri bedeninin zayıf gücüne yasladı.

"Ne oldu? Kendini iyi hissetmiyor musun?" Nefesi bir tıslama halinde kaçtı. "*Trall*, giysilerinin altında yaralı olup olmadığını göremiyorum..."

"O zaman çıkar onları."

Kadının yorumu adamın ona sertçe bakmasına neden oldu. Teklif mi ediyordu...? Ama yüz ifadesi hâlâ biraz odaklanmamış, dalgındı. Sanki başına gelenlerden kopmuş gibiydi... ya da ondan faydalanmayacağına güveniyordu.

Gözlerini kapatırken bu düşünce bir an için kesti. Bir dişi tarafından böylesine kutsanmış bir hediyeye, güvene layık görülmek, hayatı boyunca elde etmeyi umduğundan çok daha fazlasıydı. Güçlenmesi için kadın tanrıçanın kendisine hızlı bir dua göndererek başını salladı ve oradan uzaklaştı.

"Şşşt, şşşt... sadece bir saniyeliğine," Indra'yı rahatlattı. "Yaralarını kontrol etmem gerekiyor, *Kelariss*. Hepsi bu kadar."

Sevgi sözcükleri uyarıda bulunmadan dudaklarından döküldü, ama ince bluzu kadının üzerinden gevşetmek için bunu görmezden geldi. Kanın kurumaya başladığı ve kumaşın sertleştiği yere yapışıp kaldı ama sonunda onu kaldırıp başının üzerinden geçirmeyi başardı.

Kadın muhteşemdi. Adam ona bakarken sıcaklık yüzüne vurdu, sadece küçük külotu çıplaklığını örtüyor ve geri kalanını bakışlarına açık bırakıyordu. Kana bulanmış olsa bile teni kusursuzdu... boynunun narin hatları omuzlarına doğru akıyor, köprücük kemikleri gözlerini vücudunun merkezine doğru görsel bir yolculuğa çıkarıyordu.

Aşağıya bakarken kendini ayartılmaya karşı çelikleştirdi, kendine sadece gereken yaralar için onu kontrol ettiğini söyledi ama göğüslerinin tüm cömertliğini görmezden gelemedi. Beklediğinden daha büyük, ellerini rahatlıkla dolduracak kadar büyük olan göğüslerin tepesinde koyu renkli, sıkı meme uçları ...

Hırıltı bu sefer gerçekten kaçtı ve kız başladı, ama onu tekrar susturdu, sırtını kontrol edebilmek için hızla onu çevirdi. Bunun daha az baştan çıkarıcı olacağını düşünmüştü ama teninde herhangi bir yırtık olmadığından emin olduktan sonra görebildiği tek şey omurgasının kavisi ve kalçalarının kabarmasıydı. Bir an için gözlerini kapadı ve güç için tekrar dua etti. Ona korunmak için gelmişti, başka bir şey için değil ve o da bu görevi, verdiği sözü yerine getirecekti.

"İyisin," dedi onu rahatlatmak için usulca. Sonra duşu açmak için onun yanından geçti. "Hadi seni temizleyelim ve sıcak bir şeyler . Tamam mı?"

Başını salladı, adam suyu test ederken pasif bir şekilde durdu ama adam onu suya sokmaya çalıştığında başını salladı ve hareket etmeyi reddetti. "Sen..."

İlk başta anlamadı, sadece ona baktı. Sonra kız döndü, onun kollarına girdi ve o da anladı.

"Tamam, buradayım. Merak etme."

Kadının elleri hâlâ belindeydi, ceketini çıkardı ve aynı anda botlarını da ayağından çıkardı. Bir an için savaş pantolonunu çıkarıp çıkarmamayı düşündü ama bu onu duşta onunla birlikte çıplak bırakacaktı. Bu çok fazla baştan çıkarıcı bir şeydi ve

Onu, kendisine ait olmayan bir kadından faydalanmaya çalışmakla suçlayan herkes

Kafasının arkasındaki küçük ses, onu kamarasına götürerek ve burada tek başına tutarak bu çizgiyi çoktan aştığını söylüyordu ama o bunu duymazdan geldi. Sadece onunla ilgileniyor, olası yaralanmalarıyla ilgileniyor ve imparatora verdiği yemin gereği onu güvende tutuyordu.

Onu güvenli bir şekilde kollarına aldıktan sonra spreyin altına girdi. Su çarptığında küçük bir gıcırta duyuldu ve adam hemen döndü, yüksek basınçlı spreyin büyük kısmını onu korumak için sırtına aldı. Kız titredi ve gözlerini kapattı, orada dururlarken alnını adamın omzuna yasladı.

Yakınlık anı, daha sonra, yalnız geçireceği uzun yıllar boyunca ortaya çıkarıp tadını çıkarmak üzere zihninde dikkatle kilitlediği bir andı. Bir dişiye kollarına aldığı, teninin yumuşaklığını kendi teninde hissettiği... parmaklarının teninde gezindiği o tek, ısıltılı an.

Elleri onu keşfederken inledi, parmak uçları karnının üzerinde küçük gezintiler yaptı. Karın kasları onun dokunuşuna tepki vererek gerildi ve ellerini yakalamak için uzandı.

"Yapamayız, küçük *spiraxas*" diye mırıldandı, dudakları hafifçe şakağına değdi. "Eş olarak değerli bir erkeği hak ediyorsun ve ben *Vesh'im*."

Onun surat asışını görmekten çok hissetti, sinirli küçük huff tanıdığı Indra'ya çok daha fazla benziyordu. Her an onun yine o huysuz, sivri dilli haline dönmesini bekliyordu ama bunun yerine içini çekip tekrar ona yaslandı.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Odasının dışındaki dünyadan ve onun tehlikelerinden uzak daha fazla zamana. Olanları kabullenmek için daha fazla zamana. Kendini savunmak için çıplak elleriyle bir savaşçıyı öldürmek zorunda kalmayı kabullenmek için daha fazla zamana. Herhangi bir dişi için, Indra kadar saldırgan biri için bile, bu dehşet verici olmalıydı. Ama o bunu yapmıştı.

Hareketlerinin kontrolünü ele alarak hafifçe kıpırdandı ve duvardaki sabunluğa uzandı. Eline bir miktar sabun doldurarak yavaşça kızın cildindeki kanı yıkamaya başladı. Ona izin verdi, bu hem kalbini kırdı hem de ona bu şekilde bakabildiği için derin bir tatmin duygusu verdi. Yine de sıra göğüslerine geldiğinde duraksadı. Ona bu kadar yakından dokunmak, istese de... *canı yansa* da... çizgiyi aşmak demektir.

"Kelarris," diye mırıldandı, ellerine biraz sabun sürdükten sonra vücudunda gezdirdi, "burada bana yardım etmelisin. Sana bu şekilde dokunamam. Kendini yıka ve sonra kurulanabiliriz."

Kadın başını salladı, adamın emirlerine yavaş hareketlerle itaat etti, adam da onu izlememek için kendini zor tuttu. Belki daha güçlü bir adam, kadın sabunu üzerine sürerken ve sonra hepsini yıkamak için dönerken başka tarafa bakabilir, bir adım uzaklaşabilirdi. Elleri aşağıya doğru inerek külotunu kalçalarının üzerinden itmeye başladı ve adamın sinirleri bozuldu. Burada kalıp onun kendine dokunuşunu izleyemezdi... oraya.

"Havluları getireyim," diye nefes nefese idare etti. "Sen işini bitirmeden dönmüş olurum."

Duştan tökezleyerek çıktı ve sırtı ona dönük bir şekilde durdu. Bu bir sınavdı, diye karar verdi, orada dururken göğsü kabarıyordu - geçeceği bir sınav. Gözlerini kapatarak kendini kontrol altına aldı ve doğruldu. Duşa döndüğünde, kız çıplak olmasına rağmen, ona tarafsız bir gözle bakmayı başarmış, narin cildindeki kavga sonucu oluşan morlukları ve izleri fark etmişti. Bunları görmek bile onu öfkelenlendirmişti ama öfkesini kontrol altında tuttu ve kız duştan çıkarken havluyu açarak onu havluya sardı.

"Hadi," diye mırıldanarak onu yatak odasına geri götürdü. "Uyuman gerek."

N Yek ona bakmıştı.
Indra durdu üzerinde ve hangar defne
Güverte, onu zayıf uzaylıyı izlerken
kollarını kendine doladı.

savaşçıyı göz ucuyla gördü. On metreden daha az bir mesafede, üç mekiğe erzak yükleyen bir grup savaşçıyı organize ediyordu.

"Neden hepimizin gitmesi gerektiğini anlamıyorum," diye fısıldadı Gracie onun yanına. "Yani Madison kalıyor, yani gemide en az bir insan olacak. Neden geri kalanımız gitmek zorunda?"

"Çünkü," dedi Nyek onlara doğru geri yürürken. "Leydi Madison, savaş komutanının en kıdemli savaşçıları tarafından korunacak. Neredeyse beşikten beri tanıdığı savaşçılar, leydiye hamle yapmaya karar veren herkesi tamamen ezip geçecek."

Indra kaşlarını çatı. "Onu yem olarak kullanmayı planlıyorsun. O bunu biliyor mu?"

Bir kaşını kaldırdı ve ona sabit bir şekilde baktı. Onu şimdi görse, bu resmi tavır ve konuşmanın altında dün gece kendisiyle ilgilenen nazik adamın olduğunu tahmin edemezdi. Bundan hiç bahsetmemiştir. Ne onu kamarasına götürdüğünden, ne duşta onu yıkarken dik tuttuğundan, ne de yukarıdaki yıldızların güzel manzarası altında kollarında güvenle uyumasına izin verdiğinden bahsetmemiştir.

Aslında, bu sabah onun odasından çıkar çıkmaz, sanki hiç olmamış gibi davranmıştı. Bu da onun için sorun değildi, diye düşündü ve ona verdiği ceketı kendi etrafında daha sıkı sardı. Onu en savunmasız halinde görmüştü ve bundan nefret ediyordu. Birinin onu görmesinden nefret ediyordu. Savunmasız olmak zayıf olmak demekti ve o

zayıf olmayı göze alamazdı. Zayıflardan faydalanılırdı ve o *kimsenin* faydalandığı biri değildi.

Dün gece ondan faydalanabilirdi ama yapmadı, diye hatırlattı kafasının arkasındaki küçük ses. Ona dokunmamıştı bile... o şekilde değil, duştan çıkıp yıkanmasına izin vererek. Bu düşünceden kurtulmak için başını salladı. Bunun bir önemi yoktu. Onu bir daha asla bu kadar savunmasız görmeyecekti.

"Bu hanımefendinin kendi fikriydi," diye cevap verdi, sesi düz ve sakindi. "Ve tüm kaynaklar onu güvende tutmaya adanmışken, geri kalanınız için en güvenli seçeneğin sizi gemiden tamamen çıkarmak olacağına karar verildi."

"Bunu görebiliyorum," dedi Keris, metal ayakları güvertede neredeyse hiç ses çıkarmadan onlara katılırken. Tamamen metalden yapılmış bir varlık için, Indra onun bu kadar sessiz hareket etmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Düşmanlar için sadece bir hedef oluşturuyor ve geri kalanınızı koruyor."

"Bizi korur mu? Bu teneke kutuları *gördünüz* mü?" Gracie önlerindeki mekikleri işaret ederken burnunu kırıştırdı. "Ya daha fazla Krin'le karşılaşırsak?"

Son birkaç gündür Gracie'nin gölgesi haline gelen büyük savaşçı yatıştırıcı bir sesle, "Şşşt şşşt," dedi. "Krin için çok uzaktayız. Güvende olacaksınız. Söz veriyorum. Seni güvende tutacağım."

İkisi birbirlerine inek bakışları atarken Indra gözlerini devirdi. "Lanet olsun, siz ikiniz neden bir oda tutmuyorsunuz?" diye mırıldandı ve sonra Nyek'e baktı. "Lütfen beni buradaki mutlu çiftle aynı mekiğe bindirmeyin. Kusma refleksimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Bakışlarını onlardan kadına çevirdi, kara gözleri amansızdı. "Kesinlikle hayır. Savaşçı K'Vass, Leydi Gracie ile bir mekiğe binecek. Savaşçı... M'rln," başını Keris'e doğru eğdi, "diğerinde insan erkek Stephens'a eşlik edecek ve sen de son mekikte bana katılacaksın."

Dudaklarını büzdü ama sonunda başını salladı. Hâlâ kışında bir sopa vardı ama evet... onun çok iyi bir savaşçı olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi. Ona döndüğü gerçeğini görmezden geldi ve ofladı.

"Ne yani? Ana gemi bu işi halledene kadar ayın karanlık tarafında takılıp bir süre rahatlayacak mıyız?"

Kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Sanırım bu kelimeler topluluğu insanlar için gerçekten bir anlam ifade ediyor ama ne yazık ki Lathar dil ve cümle kurma konusunda daha yüksek bir kavrayışa sahip.

Mekiklere binip yakındaki bir sistemde geri alınması gereken bir şey arayacağız. Görev kayıt dışı ve son derece gizli olduğundan, imparatorluk sisteminde bununla ilgili hiçbir kayıt yok ve dolayısıyla kimsenin nereye gittiğimizi bilmesinin bir yolu yok."

"Huh." Indra homurdandı. "Yani artık imparatorluğun kirli işlerini yapıyoruz. Öyle mi? Bunun için para alıyor muyuz... ya da en azından şık üniformalarımız var mı?" İnsan arkadaşlarına baktı. "En azından üniforma al. Sizce de öyle değil mi?"

Nyek'in gözlerinin arkasında bir an için öfke parladı ve gülümsemesini ısırdı. Demek Bay Yapışkan'ın basabileceği bazı düğmeleri vardı. Onu o amansız kaidesinden neyin indireceğini merak ediyordu. Onu rahatsız etme ihtiyacı onu acımasızca yönlendiriyordu. Onun patladığını ve saldırdığını görmek istiyordu... bir şey. Onun da kendisi gibi kontrolünü kaybettiğini ve savunmasız kaldığını görmek istiyordu.

En azından o zaman tek olmazdı.

Bakışları kadının üzerine sardığı cekete kaydı.

"Ceketim zaten sende," kaşlarını kaldırarak. "Belki de geri kalanını sizin için çıkarmamı istersiniz?"

Ağzı açık kaldı, ona sert bir şeyler fırlatmaya hazırdı ama yanaklarında sıcaklık yükseldi ve kelimeler ağzında dondu kaldı.

"Tamam. Lanet mekiğe bineceğim."

Bir mekiğe doğru yürürken kendi kendine homurdandı. Lanet olası baş belası uzaylı. Ona gösterecekti. Yolculuk boyunca uyur ve horlardı. Ya da yardımcı pilot koltuğunda parmak davulu falan çalardı. Sinir bozucu olmakta ustaydı ve bu konuda bol bol pratik yapmıştı.

"Diğeri. Soldaki," seslendi, alaycı ses tonuyla eğleniyordu.

"Otuzbirci," diye tısladı nefesinin altından, omzunun üzerinden ona ters ters baktı ve doğru mekiğe binmek için rotasını değiştirdi.

Kokpitteki koltuklardan birine çökerek gözlerini kapadı ve ceketini daha sıkı sardı. Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ama aceleyle gözyaşını sildi.

O bir *otuzbirciydi*. Baş belası, seksi, nazik, ona kendini güvende hissettiren... .

Ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

İNSAN DIŞİLERİ var olan en sinir bozucu şeylerdi.

Nyek yanındaki koltuğa kıvrılmış olan kadına yan gözle bakarken usulca içini çekti. Dizlerini göğsüne doğru kıvrırmış, minicik haliyle babasının ceketine sarılmış bir çocuğa benziyordu.

Bakışları ona kaydı. Kendini onun babası gibi hissetmiyordu. Onu kendi kıyafetleri içinde görünce içinde bir sıcaklık ve sahiplenme duygusu yuvarlandı, göğsünün ortasında garip bir ağrı hissetti ve elinin topuğuyla ovuşturmaya devam etti. Onu ikinci savaş ceketini vermeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

İnsanlar için tüm kaynaklar mevcuttu, bu yüzden gemi kıyafeti ve giydiği diğer giysiler gibi mağazalardan bir şeyler isteyebilirdi. Yine de nedense, üşüdüğünden bahsettiğinde, onu hırpalanmış ve yıpranmış deriyle sarmak doğru gelmişti. Ama, diye düşündü, o sırada hâlâ yumuşak ve uysaldı, saldırının şokuyla rahatlamak ve yardım almak için ona dönmüştü.

Pilot koltuğunda kambur durarak otomatik pilotu dalgın dalgın izledi ve içini çekerek gözlerini kapadı. Bir anda önceki gecenin anısı zihnini doldurdu. Kollarında uyumuştı, ince bedeni ona sıkıca sarılmıştı. Cennet ve cehennem bir aradaydı. Yatağında hiç kimseyle yatmamıştı, yatmak istememişti... cehennemler, hiçbir kadına yakından dokunmamıştı. Asla... ama onunla, doğru hissetmişti. Başını omzuna yaslaması, kalbinin üzerindeki o küçük eli, hatta soğuk ayaklarını baldırının sıcaklığına doğru kıvrması bile. Kuşkusuz son anda biraz sıçramış, uykusundan uyanmıştı ama onun kendisine sokuluşunu, hafızasına sonsuza dek kazınacak yumuşak ve memnun bir iç çekişini hissetmek için buna değerdi.

Hayır... cehennem değildi. Cennet gibiydi. Biri... hak etmemişti. Geçmişte, ait olduğu yerde bırakması gereken bir şey. O kesinlikle öyle yapmıştı. Gözlerini açarak tekrar Indra'ya baktı. Bu sabah onun kamarasından ayrıldıkları andan itibaren, ceketinden daha fazlasını zırh olarak üzerine çekmişti. Keskinliği geri gelmişti ve ona sanki bir kayanın altından yeni çıkmış bir *gnotar* gibi bakıyordu. Bir yandan onu yeniden savaşçı formunda gördüğüne sevinirken, bir yandan da... daha önce sadece bir anlığına görebildiği o yumuşak dişiyi özliyordu. Gerçek Indra hangisiydi?

Bu soruyu daha fazla düşünmeden, iletişim dizisi gelen bir mesajı duyurdu. "Yardımcı Komutan, arama koordinatlarına yaklaşıyoruz." Keris M'rl'n'in "yüzü" ekranda belirdi.

Nyek ifadesini nötr tutmayı başardı. Ama sadece biraz. General *Izal'vias*'ta bir kızı olduğundan bahsettiğinde, Nyek dişinin yasadışı bir avatar bedeninde bir yapay zekâ değil, buluntu bir çocuk olacağını varsaymıştı. Bu düşünce bile tüylerini diken diken etmişti. YZ'lerin insan formuna yaklaşan herhangi bir şey almaları yasaktı, bir tanesi kritik bir sistem arızası geliştirip bir katliam başlattıktan sonra onlarca yıl yasaklanmıştı.

Görünüşe göre bu bir Krin'den bir koloni kurtarmış ve şu anki bedeni için imparatorlardan özel bir izin almıştı. Yine de bu, onun ya da diğerlerinin yanına her yaklaştığında ensesindeki tüylerin diken diken olmasını engellemiyordu. Kendi gemisinde sıkışıp kaldığı için memnundu, diğer tek yolcu erkek insandı. Çıldırırsa insan ölecekti ama en azından erkekti ve değerli bir dişi değildi. Lathar'da onun ölümünün büyük bir kayıp olmayacağı kadar çok erkek vardı.

"Öyleyiz," diye onayladı ve Seren K'Vass ile küçük dişisinin bulunduğu üçüncü mekiğe yapılan bir çağrıyı tetikledi. Ekran tekrar bölünerek diğer savaşçının yüzünü gösterdi. "Burada yollarımızı ayıracağız, kendi bölgelerimizi araştıracağız ve sonra iki gün içinde bu koordinatlara geri döneceğiz."

"Evet efendim," diye koro halinde konuşular ve o da başını salladı.

"Mükemmel. S'Vaam tamam."

İletişimi keserek, onları kendi arama bölgelerine götürecek uçuş vektörünü girdi ve motorları çalıştırdı. Bilgisayar değişikliği onayladı, önündeki ekran hem kendi uçuş rotalarını hem de yola çıkan diğer iki mekiğin yeni rotalarını takip ediyordu. Küçük bir iç geçirdi. Artık sadece ikisi vardı.

Eminim küçük bir dişi insanla başa çıkabilirdi. Özellikle de uyuyan biriyle. Ona bir kez daha baktı. Evet, hiç sorun yoktu. Bir *gethal* kadar sessizdi, hâlâ uyuyordu.

Kontrollerin otomatik pilotta olduğundan emin olduktan sonra, koltuğundan kayarak mekiğin ana kabinine girme fırsatını yakaladı. Bu sınıfın çoğunda olduğu gibi, mobilyalar modülerdi ve duvarların içine yerleştirilmişti, bu da alanın çok işlevli olduğu anlamına geliyordu. At

Bir düğmeye dokunarak yatak odası, bir manga asker için oturma yeri ya da şu anda olduğu gibi boş bir alan haline gelebilir.

Savaş ceketini ve kuşağını çıkararak alanın ortasında durdu ve *diraanesh*'in ilk duruşunu benimsedi. Gözlerini kapatarak zihnini temizledi ve birkaç derin, arındırıcı nefes aldı. Sonra hareket etmeye başladı. Hareketleri otomatikti, ilk pozisyondan ikinciye ve sonra üçüncüye kayıyordu. Yavaş ve istikrarlı bir tempoda rutin boyunca kolayca ilerledi, bir sonrakine geçmeden önce her pozisyonu birkaç saniye tuttu. Vücudunun her hareketi kontrollü ve kesindi. *Diraanesh* savaş eğitimi olduğu kadar meditasyondan da ve tekniğin gerçek ustaları ölümcüldü.

Yıllar önce resmi olarak ustalığa erişmiş ve bu onur derisine işlenmiş olsa da, kalbinin derinliklerinde hâlâ sadece bir yardımcı olduğunu biliyordu. Başkaları onu tehlikeli bulabilirdi, bir şövalye ve *Diraan*'ın ustası... ama usta, tanrıçanın önünde zihnini her , makinede ne kadar küçük bir dişli olduğunu fark etti. Bu alçakgönüllülüktü, K'Saan prensinin tadına bakması gereken bir şeydi.

Meditasyonuna istenmeyen düşüncelerin girmesine izin verdiği için kızgınlıkla tıslayarak yeniden başladı. Gözlerini zihnini açtığında her şeyin farkındaydı - vücudunun, damarlarında dolaşan kanın, etrafındaki havanın tenine baskı yaptığıнын...

Kokpitten gelen küçük hıçkırıklar.

Telaşla gözlerini açtı ve o tarafa baktı. Indra hareket etmemişti, bundan çok emindi. *Diraanesh*'in etkisiyle duyuları arttığından, bir kasını bile oynatsa duyardı.

Sesler tekrar geldi ve kaşları birbirine çarptı. Kız ağlıyordu. Kesinlikle ağlıyordu. Kokpite doğru ilerleyerek elini koltuğun arkasına koydu ve dikkatlice baktı.

Hâlâ uyuyordu ama yine yürek parçalayan o küçük sesleri çıkarırken gözyaşları yanaklarından aşağı kontrolsüzce süzülüyordu. Bir kâbus görüyordu. Onu uyandırmamak için yumuşak bir mırıltıyla uzanıp onu kaldırdı ve kucağında onunla birlikte pilot koltuğuna oturmak için döndü.

"Şşşt," diye mırıldandı onu kendine yakın tutarken. "Güvendesin. Ben buradayım."

Adamın sesi bile onu sakinleştirmiş gibiydi. ığlıkları yumuşadı ve ona karşı rahatladı. Yavaşça uzandı ve yüzündeki dağınık bukleleri düzelitti. Bu tamamen işlevsel bir hareket olarak başlamıştı ama sonra saçların teninde bıraktığı his onu büyüledi. Saçları koyu kahverengi, neredeyse siyahtı ve parmaklarını saran küçük, sıkı bukleleri vardı. Beklediğı gibi kaba değil ipeksi ve çok yumuşaktılar. Tıpkı teni gibi. Tavırları dışındaki her şeyi gibi. Neden onu bu kadar büyölüyordu?

Lendra bir anda uyandı ve kendini Nyek'in kucağında, eli saçlarında buldu. Bir solukla fırladı, Nyek'in kollarından kurtulup kokpitin diğer tarafına geçerek sandalyeye çarptı uyuyakalmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tısladı ve savunmaya geçti. Elbette, dün gece onunla yatmıştı ama bu farklıydı. Kendinde değildi, saldırı yüzünden zihni kapanmıştı.

Ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdı, ürkmüş bir hayvanı izler gibi onu izlerken hareketlerini sabit tuttu. Bundan nefret ediyordu. Hassas ve histerik bir şeymiş gibi davranılmasından nefret ediyordu. Öyle olsa bile.

"Kabus görüyordun. Yardım etmeye çalışıyordum."

Alçak, derin sesi yatıştırıcıydı ve o kadar mantıklıydı ki onu daha da sinirlendirdi.

"Yapma o zaman," diye tersledi. "Senden bunu istemedim. Ve dün gece seninle yatmış olmamın da bir şey ifade ettiğini sanma. Kiminle istersem, ne zaman istersem yatarım. Siz Lathar'ın sürekli bahsettiği bu çiftleşme ya da sahiplenme işlerinin hiçbiri yok."

Ondan bir tepki almak istediye, şimdi kesinlikle almıştı. Yüz ifadesi gerginleşti, gözlerinde öfke alevlendi.

"Gemide başka kiminle yattın?" diye sordu, daha önce hiç kimsenin onun üzerine abanmak için hareket ettiğini görmediği kadar hızlı hareket ederek. "Hangi erkeklerle? Bir erkek... birden fazla mı? Kaç tane?"

Öfkesi görülmeye değerdi, alışkın sakın, biraz resmi ve alaycı tavırdan patlıyordu. Bu

Bu sefer koridorda sinirli olduğu zamandan çok daha kötüydü. Bir şeyler söyleme ihtiyacı hayatta kalma içgüdüleriyle savaşıırken ağzı sessizce açılıp kapandı.

"Bu o insan. Değil mi?" Hırladı, kızın kolundan onu ayağa kaldırdı. "Stephens mı? O insan. O değil mi?"

Bu ve kolunun üst kısmını kavrayışının verdiği acı, farkında olmadan sessizliğini bozmayı başardı.

"Stephens? Bay Denizci? Bana bir rahat ver." Sert bir kahkaha atarak kendini onun elinden kurtardı ve sonra yüzüne baktı. "*Stephens*'la yattığımı mı düşünüyorsun? Etrafta bu kadar seksi Lathar varken?"

Hırlaması alçak ve tehlikeliydi, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ayıyı yemliyordu, çok tehlikeli, yabancı bir ayıyı, ama umurunda değildi. Tek yapmak istediğı itmek ve , dün gece kendisinininki gibi onun da soğukkanlılığını bozmaktı.

"Hangi Lathar?" diye homurdandı, kadın koltuğun arkasına bastırılana kadar yaklaştı, kolları sandalyenin üstünde ve yanlarında onu yerinde sabitledi. Bu bir zayıflık pozisyonuydu ama o tehlikeyi görmezden geldi. Öyle olduğunu düşünmediğiniz sürece hiçbir pozisyon zayıf değildir.

"Fark eder mi? !" diye karşılık verdi. "Oğlum, siz deri giyimli oğlanlar kesinlikle sapıksınız. Değil mi? Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğinizi çok iyi biliyorsunuz!"

Adam homurdandı ve kız hareketin geldiğini göremedi. Bir an onun üzerinde belirdi ve hemen ardından eli ensesindeydi ve onu zayıf, sert vücudunun uzunluğuna doğru çekti.

Dudakları kızın dudaklarına çarptı ve kız ciyaklayarak kurtulmak için öfkeyle mücadele etti. Ama adam çok güçlüydü, sanki bir haftalık bir kedi yavrusuymuş gibi çırpınışlarını kolayca bastırdı. Onu kendine doğru çekti, dudakları onunkileri keşfederken acımasızdı. Nefes nefese kaldı, yüzünü yana çevirmeye çalıştı ama adam onu hareketsiz tuttu ve dudaklarını kendi dudaklarıyla yağmaladı.

Ansızın bir şeyler değişti... koptu... ve ondan uzaklaşmaya çalışmaktan yakınlaşmaya ihtiyaç duymaya başladı. Yukarı doğru yükselerek kendini ona doğru bastırdı ve onu öptü. Adam hiçbir şeyi kaçırmadı, eli saçlarına dolanmak için yukarı kayarken boğazından dökülen hırıltı hâlâ vahşi ve vahşiydi. Bir hamleyle başını geriye çekti ve boğazının yumuşak derisini öptü.

Güldü, gülmekten çok inlemeye benzeyen küçük bir ses çıkardı ve sonra dişleri boynunun omzuyla birleştiği yerdeki deriyi kavradığında nefesi kesildi. Adam bir kalp atışı içinde geri döndü, dudaklarını tekrar ele geçirirken hareketlerini kontrol ediyordu. Acımasızca, dilinin sert bir hareketiyle onları birbirinden ayırdı. Dil ağzının içine girerken kadın titredi.

Öpüşme sıcak ve açık ağızlı bir hal aldı. Hareket ederek onu daha sert bir şekilde bedenine çekti. Boştaki eli kadının sırtından aşağı kayarak kışını kavradı. Onu kendine doğru çekerek kasıklarının onunkilere dayadı ve kadın tekrar nefesini tuttu. Adamın uzun, sert aletinin aralarında sıkışıp kaldığını hissettiğinde içinden bir sıcaklık geçti. Tanrım, Lathar'ın bir kıza iyi vakit geçirtmesi konusunda şaka yapıyordu. Çoğunun kendisine dokunmasına bile izin vermediği için bunu bilmesine imkân yoktu ama eğer adamın yapısı böyleyse... o zaman siktir et, yazılsın.

Elleri adamın omuzlarında gezindi, dokunmak için çıplaktı. Dalgınca ceketinin nereye gittiğini merak etti ama bu saten teni çelik gibi kasların üzerinde dokunuşuna açarken pek de umursamadı. Zayıf görünüyordu, sıska denebilirdi ama hiç de öyle değildi. Vücudunda gerçek bir güç vardı, kadının ürpermesine ve damarlarında kaynayan ateşin yükselmesine neden olan kırbaç gibi bir güç.

Dilini onunkine doğru kaydırırken inledi, öpüşmekten alay etmeye geçti... öpüşmenin hakimiyetinin bir kısmını geri almaya çalıştı. Adam uyarırcasına homurdandı, eli tekrar saçlarında sıkılaştı ve lanet olsun ki bu onu daha da tahrik etmediyse. Durdu ve öpücüğü biraz yumuşadı, fethetmekten çok keşfetmeye yönelik bir hal aldı. Dilinin uzun vuruşları derin, uyuşturucu öpücüklerle savaştı ve kız kendini uçuyormuş gibi hissetti. Dünyada onun öpücüğünden ve öpücüğüyle onları nereye götürdüğünden başka hiçbir kaygısı yoktu. İnledi, ona teslim olurken gözleri dalgalanarak kapandı.

Adam yumuşak bir nefesle geri çekildi ve kadın gözlerini açtı. Adam onu izliyordu, dudakları onunkilerden sadece bir milimetre uzaktaydı, gözlerindeki ifade okunamıyordu.

Kahretsin... Onun nesi vardı? Daha önce hiçbir erkeğin onu bu şekilde kullanmasına izin vermemişti. Bir hafta önce biri ona, bırakın resmen alaycı olan Lathar'ı, herhangi birinin onu bu şekilde öpmesine, bu şekilde kontrol izin vereceğini ve bundan zevk alacağını söyleseydi. Dahası, bunu tekrar yapması için yanıp tutuştuğunu söyleselerdi... onları kapı dışarı ederdi.

Ve şimdi gülüyordu. Ya da en azından gülümsemeyi başardı.

"Gördün mü?" dedi yumuşak bir sesle. "Tuhaf. İyi türden." Gözleri biraz kapandı ve tutuşunu gevşetti.

"Bilemem," diyerek onu bıraktı ve geri çekildi. Ona bakarken göğsü kabardı ve kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar bu kadar... samimi olduğum tek kadın sensin."

"Ne?" Ayakta olsaydı sendeleyerek geri çekilirdi. "Yani... bu senin *ilk* öpücüğün müydü?"

Yüksek elmacık kemiklerine renk geldi ve gözlerini kaçırdı. "İlk öpücük. İlk kez bir kadına samimi bir şekilde dokundum."

Duyduklarına inanamayarak gözlerini kırptırdı. "Samimi bir şekilde mi? Bana mı söylüyorsun? Nyek... hiç seks yaptın mı?"

Olmak zorundaydı. Onun gibi görünen, onun gibi *öpüşen* bir adamın bakire olmasına imkân yoktu. Kesinlikle mi?

Başını keskin, neredeyse sinirli bir hareketle salladı. "Ben hanımefendinin bir şovalyesiyim. Bedensel zevklere katılmam. Bunlar onun hizmetinde dikkatimi dağıtır."

"Beni yanlamasına sık," diye nefes aldı. O bir bakireydi.

Kaşları birbirine çarptı. "Bu kulağa hem acı verici hem de fiziksel olarak imkansız geliyor."

Adam dönüp kokpitten dışarı çıktığında kadın hâlâ ona bakıyordu ve gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Onun gidişini izledi. O bir bakireydi... asla... Bu nasıl olabilirdi ki?

"Görevde olmadığınız zamanlarda içinde başka türlerden kadınların bulunduğu genelevleri kullandığınızı sanıyordum?" diye sordu adam ceketini giymiş olarak geri döndüğünde. Kahretsin, ama onun beline kadar çıplak olmasını tercih ederdi. Parmakları hâlâ onun tenini parmaklarının altında hissetmekten karıncalanıyordu.

"Çoğu öyle." Pilot koltuğuna kayarken cevabı kesik kesikti. "Benim yok."

Koltuğunda diz çöktü, dirseklerini koluna dayadı ve çenesini elinin üzerine koyarak ona baktı. Utanmıştı, bunu anlayabiliyordu ama onu rahat bırakmayacaktı. Henüz değil.

"Neden olmasın? Çünkü sen bir paladinsin... keşiş gibi bir şey mi?"

Başını salladı, dikkatini önündeki ekranda tutuyor ve ona bakmıyordu. Bu kasıtlıydı. Öyle olduğunu biliyordu. Mekik otomatik pilottaydı. O kadarını kendisi de anlamıştı.

"Hayır, öyle değil. Bir şövalye, hizmet ettiği tanrı veya tanrıça için şampiyon olmaya ant içmiş bir savaşçıdır."

Tamam, ilerleme kaydediyorlardı. Tam da düşündüğü gibi dindardı.

"Ve bu bayana hizmet ediyorsunuz?"

Adam ona sinirli bir bakış attı ve kadın gülümsemesini gizledi. Kesinlikle bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. *Sineye çek, düğün çiçeği*, diye düşündü. *Sen başlattın*.

"Leydi Liaanas'a hizmet ediyorum, savaş tanrıçası ve herkesin anası." "Uh-huh." Eski dünya tanrıçalarının çoğuna benziyordu. "O zaman sana çarşafar arasında şey söylemeyeyim mi?"

Kısa bir iç çekti. "Hiçbir Lathar dini bekârlığı gerektirmez. Ben sadece... Lathar olmayan türleri çekici bulmuyorum."

Ohhh... *şimdi* işe koyuldular.

"Ben Lathar değilim," diye belirtti sesi ipeksi bir tonda. "Yani bu beni çekici bulmadığın anlamına mı geliyor?"

Çenesi gerildi ama ona bakmadı. Bir polisin muhbirini bilgi almak için sıkıştırmasından daha sert bir cazibeye kapılan kadın ayağa kalktı ve onunla konsolun arasına girdi. Adam başını çevirdi, sertçe arkasına yaslanıp ellerini kaldırırken dudakları sıkıştı.

"Nyek..." diye tekrarlardı, onu iğnelediğini biliyordu ama umursamıyordu. "Bu beni çekici bulmadığın anlamına mı geliyor?"

"Benimle oyun oynama," diye emretti, sesi normalden daha alçaktı. Kadın bu ses karşısında ürperdi.

"Oh hadi ama," diye usulca alay ederek ilerledi. Kolçakların her birine bir elini koyarak onun kucağına tırmandı. Yavaşça. Duygusal bir şekilde. Bütün zaman boyunca onu izledi. Adam geriye yaslandı ama sonunda onun bakışlarıyla buluştu. Doğrudan değil ama. Onun yerine göz ucuyla onu izledi.

"*Yapma...*"

Emri havlar gibi ve aniden verilmişti ama içindeki notayı duymuştu

-Umutsuz küçük bir not. Sanki vücudunda gerginlik olarak hissettiği katı kontrole daha yeni tutunuyormuş gibi.

Uzandı, parmağını adamın göğsünün ortasında gezdirdi ve sonra bakışlarını indirdi. Sertleşmişti, siki pantolonunun fermuarına umutsuzca bastırıyordu.

"Neden olmasın? Beni öptün. Hoşuna gitmiş gibiydi."

Gözlerini kapattı, kadın yaklaştıkça adem elması sallanıyordu. Bacakları adamın zayıf kalçalarının iki yanında olacak şekilde kendini yere bıraktı. Onun

horoz ona karşı sarsıldı, tam ihtiyacı olan yere bastırdı.

"Benden gerçekten hoşlanıyor gibisin," diye mırıldandı, eğilip boğazının kenarını öptü. Adamın nabızı dudaklarının hemen altında atıyordu. "Ve itiraf etmeliyim ki, ben de bundan hoşlanıyorum..."

Nefesi kesildi, kadın boğazından çenesine doğru ilerlerken elleri sandalyenin kollarında sıkıştı. Oradaki küçük bir kas, kız onu öptüğünde zıpladı. Kirli sakalları dudaklarını aşındırdı ve bunun nasıl hissettireceğini hayal ederek ürperdi... başka yerleri.

Uzanıp nazik parmaklarıyla adamın çenesini çevirdi ve adam da ona izin verdi. Adamın gözleri kararmıştı, kadın eğilirken onu izledi. Dudaklarını onunkilere bastırdı. Onu öptü. Adam kıpırdamadı, karşılık vermedi ama o devam etti ve yumuşak öpücüklerle dudaklarının şeklini öğrendi, kalçasından göğsüne doğru ona doğru eğildi.

Yumuşak bir iniltiyle gevşedi, dudakları ayrılırken kollarını ona sarmak için hareket ettirdi. Geçici olarak onu geri öptü. Dudaklarına gülümsedi, kendini öpüşmelerinin zevkine bırakırken parmakları yanaklarında nazikçe gezindi. Ve Tanrım, bunun sadece ikinci öpüşmesi olduğunu söylediğine göre, adam nasıl öpüşüleceğini *gerçekten* biliyordu.

Sonunda, uzun, uyuşturucu dolu anlardan sonra öpücüğü kesti ve ona gülümsemek için başını kaldırdı.

"Evet, sanırım bu benden hoşlandığın anlamına geliyor..."

INDRA'YI ÖPMÜŞTÜ. Kendi kurallarını çiğnemiş ve bir dişiyi öpmüştü.

Küçük mekiği bugün arayacakları ikinci gezegenin üst atmosferine doğru sürerken Nyek'in çenesinin köşesindeki minik nabız zonkluyordu.

İlki tam bir fiyaskoydu. Tarama yapmak için üst atmosfere indiğinde, gezegenin hiçbir yerinde gemilerinin yapıldığı Latharian alışımına dair bir kanıt bulamamıştı. Böylece yollarına devam etmişler, ikinci öpücükten sonra onu kucağından indirdiğinden beri aralarındaki sessizlik uzayıp gitmişti.

İki öpücüğü de iliklerine kadar hissetmişti. Ona ne olmuştu böyle? Lathar'la ilgili... bir kadına iyi vakit geçirtmekle ilgili o sözleri söyler söylemez kendini kaybetmişti. Kıskançlık onu öfkelen-dirmişti. Yatağına hangi erkeklerin izin verdiğini bilme ihtiyacı onu, bunu öğrenmekten başka bir şey düşünemeyecek hale getirene kadar doldurmuştu.

kim. Sonra da o erkekleri bir daha yüzlerine bakamasın diye lime lime etti.

Bunun derinliği onu şaşırtmıştı ama kadına verdiği tepki kadar değil. Ona meydan okumuştı ve içindeki bir şey, onu kendisine doğru ezmek için derin, ruhunu yakan bir ihtiyaçla karşılık vermişti. Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için. Ağzını kendi ağzıymış gibi vücuduna karşı nasıl hissettiğini.

Daha önce hiçbir kadını öpmemişti ama bu bir şeyi değiştirmemişti.

Dudakları dokunur dokunmaz ne yapacağını biliyordu. Düşünceler ya da uzun zamandır yol gösterici ışığı olan inanç değil, alev alev yanan bir ihtiyaç onu harekete geçirmişti. Dudakları üzerine çökmüş, ağzı anlamadığı ve karşı koyamadığı -karşı koymak istemediği- bir öfke ve sıcaklıkla onunkilere sahip olmuştu.

Ancak kadın onu sorguladıktan ve deneyimsizliğini keşfettikten sonra utanç ve suçluluk hissetmişti. Bir kadının rızası olmadan kendini ona zorla kabul ettirdiği için utanç ve kadına verdiği sözü tutmadığı için suçluluk. Indra'ya hiçbir Latharian dininin bekârlık gerektirmediğini söylerken yalan söylememişti ama bir kadınla tanışmayı, hele hele bir kadın tarafından baştan çıkarılmayı hiç beklemiyordu.

"*Draanth*," tısladı atmosferin derinliklerine indiklerinde. Altlarında hafif bir fırtına kopuyordu. "Çok fazla parazit var, bizi daha alçağa götürmek zorundayım."

"Bunun içine mi?" Indra'nın sesinde bir endişe vardı ama buna şaşırmamıştı. Bunlar onu öptüğünden beri konuştukları ilk . *Ve bundan hoşlanmıştı*, kafasının arkasındaki küçük kıpırtı ona *bunu* hatırlattı. *onu öpmüş, önerdiği şekilde ondan hoşlanmıştı*.

"Kalkanlar dayanacaktır," dedi ona sertçe. "Tamamen güvende olacağız. Gezegeni tarayabilmem için bizi daha alçak bir yere götürmem gerekiyor."

"Uh-huh... patron sensin." Ceketine tekrar sıkıca sarılırken sesi umursamazdı. Hayatında kendi giysilerini hiç bu kadar kıskanmamıştı.

Kucağında oturuyor olabilirdi, diye hatırlattı o lanet olası küçük ses ona. *Eğer yanlış izlenimlerle ilgili aptalca bir bahaneyle onu kendinden uzaklaştırmasaydın*.

Draanthic bir aptal olduğunu bildiği için bunu görmezden geldi. Daha da kötüsü, onu tekrar kucağında istiyordu. Onun yumuşak öpücüklerinden daha fazlasını istiyordu... istediğini aldığı anda, onun da bundan hoşlandığını bildiğinden emin olarak daha sert olanlardan daha fazlasını. İçine bir sıcaklık yayıldı ve ısırarak geri çekildi.

İlk bulutlara çarptıklarında bir homurtu, türbülans küçük mekiği dövüyordu.

Bir dakika içinde fırtına hakkında yanıldığını anladı. Düşündüğü kadar hafif değildi. İki dakika içinde, başları gerçekten beladaydı.

"Kemerlerinizi bağlayın," diye emretti, kalkanlara çarpan fırtınanın sesini bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı. "Bizi bunun dışında tutmaya çalışacağım."

Cevap verse bile onu duymadı. Mekiği sabit tutmaya odaklanmakla meşguldü. Fırtınanın bu kadar şiddetli olacağını hesaba katmamıştı. Her yönden savruluyorlardı. Atalet sönümleyiciler uyarı çılgınlıkları atarken, küçük gemi sallanıyor ve yuvarlanıyordu. Yemin etti. İrtifa alamıyordu. Ne denerse denesin, sanki bir şey mekiği fırtınanın kaosunda tutuyormuş, bir tanrı eli onları parçalanmaları için aşağı bastırıyormuş gibi hissediyordu.

İçini bir korku kapladı, kendisi için değil ama yanında güvenle oturan kadın için. Kadına yan gözle baktığında, koltuğunun kolçaklarını kavrayan parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu gördü. Yüz ifadesi biraz solgun olsa da sakindi ve sessizliğini koruyor, ona kadınların eğilimli olduğu söylenen histeri krizleriyle dikkatini dağıtmıyordu. Gururla dolmuştu. Dişisi daha sert bir malzemedен yapılmıştı.

"Daha yükseğe çıkamam." Seçenekleri tükendiği için başını salladı. "Daha alçaktan gitmemiz gerekecek, bakalım bu fırtınanın altından geçebilecek miyiz?"

"Sadece bizi güvende tut," diye fısıldadı, sözleri fırtınanın sesinde kaybolmuştu ama adam dudaklarındaki şekli gördü. Ona kilitlenen gözleri karanlıktı. Tüm küstahlığı ve keskinliği gitmişti, ama oradaki güveni gördü ve bu onu alçalttı.

Görevine geri dönerek onları dalışa geçirdi ve mekiği fırtınanın derinliklerine doğru götürdü. Rüzgâr onları savuruyor, yağmur sağanak halinde öndeki görüntü ekranına çarpıyordu. Tam önlerinde çakan şimşek Indra'nın çılgılık atmasına neden oldu ve bu şiddetli kavis, rotalarını korumaya çalışırken gözlerindeki beyaz lekeleri kırıştırmasına yol açtı.

"Bu iyi değil," diye bağırdı. "Mola yok. İnmek zorundayız."

"Sadece yap!"

Kızın bağıırışı kontrollüydü ama içindeki panik duygusunu duymuştu. Aralarında geçen her şeye ve birbirlerine söyledikleri kısa sözlere rağmen, onu yanına çekmek ve rahatlatmak istedi. Endişelerini hafifletmek.

Ama yapamazdı, güvenli bir şekilde yere inene kadar yapamazdı.

Sonraki beş dakika, onu havada tutmak ve şimşeklerle kızartmak isteyen bu dünyanın tanrılarıyla arasında geçen bir savaştı. Nyek daha önce hiç uçmadığı gibi uçtu, çaresizlikten ve küçük dışısını güvende tutma kararlılığından doğan refleksleri aniden herhangi bir savaş kruvazörü pilotununkinden daha keskin oldu.

Yıldırım etraflarında bir kafes oluştururken hırladı, panik onu doldurmaya başlamıştı ta ki... orada, açıklığı görene kadar. Kükreyen bir savaş çığlığıyla oraya doğru fırladı, küçük mekik gökyüzünde süzülerek ölümcül şimşeklerin ötesine geçti.

Kalbi göğsünde küt küt atarken, mekiği arazinin üzerinde alçalttı, neredeyse aşağıdaki ağaçların başlarını kesecekti. Gözleri herhangi bir açıklık ararken, sonunda bir tane buldu ve ışık onları tekrar bulamadan mekiği düzgünce yan onları siperin içine bıraktı.

İniş pistleri sert toprağı kavrarken ve fırtına tepesinde şiddetlenirken küçük mekik ağaçların örtüsü altında güvende olarak yere çömeldiğinde rahat bir nefes aldı.

"İşte," dedi, sesi fırtınanın gürültüsü olmadan kulaklarına yüksek geliyordu. "Artık güvendeyiz."

" "

Korkarım fazla değil ama sizi idare eder." Nyek ona bir kâse uzatırken sesi alçaktı.

O baktı içeride ve gülümsedi. "The ünlü

çikolatalı pasta. Araştırmanı yapmışsın."

"Araştırma mı? Ne demek istiyorsun?"

Adam kaşlarını çatarak onun yanına çömeldi ve yatak olarak kullanılan alçak platformun kenarına yerleşti. Mekiğin arka bölümü bir yaşam alanına dönüştürülmüştü ve soğuğa karşı birkaç battaniyeye sarılmıştı.

Motorları her zaman çalıştıramazlardı, tepelerindeki fırtınanın şiddetini çekmeden olmazdı. Nyek'in anlatmaya çalıştığı bilimden hiçbir şey anlamamıştı, motorlarının onları neredeyse öldürecek olan yıldırım çekmesiyle ilgili bir şey dışında. Yani... motorlar çalışıyor, yıldırım onları öldürmeye çalışıyordu. Kızarmamak için biraz üşümeye katlanabilirdi.

"Çikolatalı kek." Elindeki kâseyi adama doğru salladı. "Bir kadının kalbine giden yol. Ya da en azından insan bir kadının kalbine."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırarak onun pastayı yiyişini izledi. "Yani insan dişileri kendileriyle çiftleşmek isteyen erkeklerden pahalı hediyeler ya da başka bağıllık işaretleri istemiyor mu?"

Bir kahkaha attı. "Tanrım, evet. Bütün güzel şeyleri severiz. Ama pahalı olmak zorunda değil. Şey... bazı kadınlar böyledir, ama eğer sadece parayla ilgiliyse, bu aşk değildir."

Gözlerini kırıştırdı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Aşk mı? Yani bir sonraki değerli erkeği eşin olarak atamadığını mı söylüyorsun?"

Dondu kaldı, çatal dudaklarının yarısına gelmişti. Ama adam ciddiymi, bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Yavaşça çatalı bıraktı. "Hayır. Çiftleri birbirlerine atamak için bir sistem yok. Biz aşık oluruz. Hayat arkadaşlarımızın kim olacağına bu şekilde karar veririz."

"Bu... verimsiz görünüyor," diye yorumladı, kaseye uzanırken. Kadın kaşlarını çatı, gerekirse bunun için savaşımaya hazırdu ama adam çatalı alıp ona uzattı.

Öne doğru eğilerek pastadan bir ısırık aldı ve dudaklarını nazikçe dişlerin etrafına dolayarak geri çekildi. Adamın karanlık bakışları yol boyunca onu izledi.

"Latharian erkekleri, kan bağlarını ve klan statülerini göz önünde bulundurarak uygun dişileri aradılar."

Onu beslerken konuşmaya başladı, iri vücudu rahat ve hareketleri nazikti.

"Bir erkek uygun bir diş bulduğunda, onun ihtiyaçlarını karşılayabileceğini kanıtlamaya çalışır, giysi ve yatak takımları hediye ederdi... ortak evleri için eşyalar. Savaş onurlarını yeniden örer, genellikle onun renklerinde boncuklar eklerdi." Başını hafifçe salladı, bir tarafındaki çok sayıdaki örgü omzunun üzerinden düştü. "Onun için bir eş ve çocukları için değerli bir baba olarak uygunluğunu gösterecek şeyler."

Başını salladı, kek kadar onun sesinin de tadını çıkarıyordu.

"Sonra, iyi bir dava açtığından emin olduğunda, iddiasını sunacaktı. Eğer kadın kabul ederse, çiftleşeceklerdi. Eğer tanrılar birlikteliklerini kutsarsa, erkek çiftleşme işaretlerini alırdı."

Kekin son lokmasını aldı, düşünürken nazikçe çiğniyordu. "Mad'in kocası Danaar'ın bileklerinde bu dövmelemler var," dedi alçak bir sesle, Latharian zihniyetine dair bu içgörüden büyülenmişti. Bileklerinin etrafına daireler çizdi. "Hepsi buralarda."

Nyek başını salladı ve boş kâseyi yatağın yanındaki rafa koymak için döndü. "Çiftleşme izleri. O gerçekten de şanslı bir erkek. Kendisine ait olan tek dişiyi buldu."

Indra homurdandı. "Evet. Madison'ın kimin kime ait olduğu konusunda seninle aynı fikirde olacağından emin değilim. O kimseden emir almaz. Danaar'dan bile."

Konuşuyordu ama tüm dikkati onun üzerindeydi. Adamın hareketleri büyüleyiciydi ve tüm kadınsı içgüdüleri harekete geçiriyordu.

küçük bir gezintiye çıkmıştı. Sonra öne doğru eğildi ve başparmağının ucuyla dudaklarının köşesine dokundu.

"Orada biraz yedin," diye fısıldadı, tenindeki koyu çikolata lekesini yalayarak. Bu hareketin duygusallığı karşısında neredeyse inleyecekti. Ve bu adam *bakire miydi?* İmkânı yok...

"Tatlı, dudakların gibi," diye mırıldandı kısık sesle, bakışları onun dudaklarına kilitlenmişti. "Ve bağımlılık yapıcı. Neden tadının nasıl olduğunu aklımdan çıkaramıyorum? Neden hala bana nasıl baskı yaptığını hissedebiliyorum? Kollarımda nasıl hissettiğini..."

Vay canına. Kahretsin.

Yutkundu, adamın gözlerindeki ani, karanlık bakış karşısında sinirleri ve heyecanı birbirine karıştı. "Eee... cinsel gerilim mi?" diye tahmin etti. "Tehlikeye karşı normal biyolojik tepki mi? İnsanlar neredeyse öldürülmek üzereyken genellikle yemek ya da sevişmek isteyerek tepki verirler... yaşamın onaylanması gibi bir şey."

Başını salladı, yaklaştı. İstese bile uzaklaşamazdı. Mirax Ruas'ın yarısı oraya akın etseydi bile uzaklaşamazdı.

"Ben insan değilim," diye hatırlattı ona, uzanıp iri bir elini tekrar ensesine koydu. Bu sefer onu kendine doğru çekmedi ama vücudunun sıcaklığını onunkine karşı hissedene kadar ona yaklaştı. Dudakları onunkilerden kıl payı uzakta durdu.

"Ama gerginlik hissediyorum. Bir sızı... burada..." Kadının elini tutarak, kadının beklediği gibi kasıklarına doğru itmedi, kalbinin üzerine koydu. "Bir ihtiyaç... burada..." Başparmağı tekrar dudaklarının köşesine dokundu ve onları almak için eğildi.

Adam onu öperken usulca mırıldandı. Sert ya da talepkâr değildi, sadece meraklıydı. Onu daha önce hiç bir kadını öpmemiş gibi öptü... ya da sadece iki kez öpmüş ve bundan hoşlandığını keşfetmiş bir adam gibi. *Gerçekten* hoşlanmıştı.

Battaniye omuzlarından düştü ve iki elini de göğsüne koyarak ipek gibi genişleyen teni keşfetti. Göğüs kaslarının arasındaki çizgiyi bulup aşağıya ve altına doğru izledi ve hareketleri karşısında duyduğu küçük şaşkınlığı yuttu.

Çekildi, gözleri alev alev yanarak ona baktı. "I..."

Tam orada, onun bakışlarında mücadeleyi gördü. Dindar adam bir alfa erkeğinin ihtiyaçlarıyla savaşıyordu. Bilinmeyenle savaşıyor içgüdü. Yoluna çıkan her şeyi yutmakla tehdit eden arzu ve sıcaklık.

Dudaklarında küçük bir gülümseme, onu korkutmamak için hareketlerini nazik tutarak ileri atıldı. En azından niyeti buydu, ama onun her hareketini bir şahin gibi izlemesi, korktuğu fikrini kaldırdı.

Bilmediği bir bölgede olsa da bir yırtıcı tarafından izlenmek gibiydi. Tekrar onun kucağına sürünürken hiçbir yanılsama içinde değildi. Bunu yapmasına, ona dokunmasına izin veriyordu ve onun yapmasına izin vermeyi bitirdiğinde... bunu öğrenecekti.

Bu düşünceyle küçük bir ürperti omurgasından aşağı süzüldü. Onun öfkesini, acımasızlığını tatmıştı... ve bundan *hoşlanmıştı*. Daha fazlasını istemişti. Hayır, daha fazlasını *arzuluyordu*.

"Ne..."

"Shhhh..." Dudaklarına nazikçe dokunduğu parmağıyla adamın söylemek üzere olduğu şeyi kesti. Yumuşak ve günahkârca şekillendirilmişlerdi, yüzünün mutlak erkekliği içinde güzeldiler. Onlarla neler yapabileceğini hatırlayınca bir ürperti daha kapladı tenini. Onu nasıl öptüğünü. *Tanrım*, bunu tekrar istiyordu. "Burada sadece biz varız. Doğru hissettiğin şeyi yap..."

Diz çökerek onu öptü. Dudaklarının köşesine yumuşak, nazik öpücükler kondurdu. Adam, kadının bakışları altında kıpırdamadan durdu, gözleri dalgalanarak kapandı. Bir an için onu yakaladığını düşündü ama sonra adam başını çevirdi, içindeki şeytanlarla savaşırken vücudu kaskatı kesilmişti.

". "

Tanrım, o kadar sinir bozucuydu ki. Hayal kırıklığı içinde homurdanmamayı başararak ona eğildi ve başını onun omzuna yaslarken gözlerini kapattı. Sonra kendi kendine sırttı.

"Oh iyi... Denedim. Sanırım ana gemiye dönmek için beklemem gerekecek. Orada bir kızın ihtiyaçlarına yardımcı olacak en az bir Lathar güzeli olmalı."

Hırlaması anlıktı ve bir saniye sonra sert kolu kadının kalçalarına dolandı ve onu kendine doğru çekerek . Adam onu altına çekerken sırtı serin çarşafı çarptı.

"Başka hiçbir erkek sana dokunmayacak. Anladın mı?" diye sordu, gözleri o kadar yoğun bir karanlık ateşle parlıyordu ki neredeyse o anda boşalacaktı. "Eğer ihtiyaçların varsa..." diye tekrar hırladı. "O zaman onlarla *ben* . Seni korumaya yemin ettim ve koruyacağım."

Aman Tanrım, evet lütfen. Adam ona ters ters bakarken dudağını ısırdı ve iniltisini tuttu. "Benden hoşlanmadığınızı sanıyordum?" diye sordu,

kaşını kaldırdı.

Gözleri kısıldı. "Bunu çok iyi biliyorsun ve benimle oyun oynuyorsun. Tepkilerimi kendi amaçların için kullanıyorsun," suçladı ama tutuşu değişmedi.

"Öyle miyim?" Kızın cevabı olabildiğince hastalıklı bir tatlılık ve masumiyetle idi.

Dudaklarını geriye kıvrarak hırladı ve bu ses kızın külotunu bir sıcaklık dalgasıyla ıslattı. "Benimle oyun oynama, küçük dişi. Eğer istiyorsan..." Kadının vücuduna bir bakış attı ve gözlerindeki karanlık daha da yoğunlaştı. "İhtiyacın olanı sağlayacağım."

Gülümsedi ve parmak uçlarını adamın geniş göğsünde gezdirdi. "Daha önce hiç bir kadınla... yakınlaşmadığını sanıyordum?"

Ellerinden biriyle onu yakaladı. Kız daha ne olduğunu anlamadan, adam kıpırdandı ve onu altından çekip kucağına aldı.

"Pratik uygulama konusunda deneyimsiz, evet," diye eğilip kulağına fısıldadı. "Ama cahilin yakınından bile geçmez. Ve sen, küçük dişi, bir velet gibi davranıyorsun."

Kıçına attığı kısa ve keskin şaplaklar kızın şaşkınlıkla neden oldu. Adam devam ettikçe sesler daha da yükseldi, ona lanet olası bir profesyonel gibi şaplak attı. Kız ona karşı kıpırdandı, kaçmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu, bir eliyle kızın bileklerini tutarken diğer eliyle sürekli yanan kıçına vuruyordu.

"Beni hemen bırakacaksın, pislik! Yoksa ben..." diye tısladı ama sesi inandırıcı bir tehdit olamayacak kadar solukluydu. Aklındaki bu değildi ama *lanet olsun...* kaçmak mı yoksa sırtını eğip inlemek mi istediğini bilmiyordu.

"Yoksa ne yaparsın, küçük dişi?" diye alay etti, günahkâr kadar seksi derin sesinde bir eğlence vardı. "Daha fazlası için yalvarır mısın?"

"Pislik!" diye tükürdü.

"Bu kelimeye bayılıyorsun," diye mırıldandı, nazik parmaklarıyla ensesini okşamak için bileklerini bıraktı. Diğer eli sırtının küçük kısmındaki deriyi okşadı ve kadın onun için eğildi. Adam onaylayarak mırıldandı ve güçlü parmaklarını gemi kıyafetinin katlanmış belinin altından geçirdi. Üst kısmı beline sarılmış, kolları gevşekçe bağlanmıştı ama bu, gevşek kumaşı kıçının üzerinden aşağı kaydırırken onu caydırmadı.

Serin parmakları sıcak tenini okşarken büyülenmiş gibi titredi.

"Güzel..." Ona dokunurken, onu keşfederken sesi alçak bir törpü gibiydi. "Hepsi pembe ve sıcak. Ve insanlar böyle... ilgi çekici iç çamaşırları giyerler."

Parmakları tangasının altından kayarak onu teninden uzaklaştırdı. Dudağını ısırdı, adam onu takip ederken gözlerini kapattı, nemli kumaş amından sıyrıldı.

Bekledi, beklenti havada asılı kaldı ve neme ulaştığında nefesinin kesildiğini duydu. Tekrar konuştuğunda sesinde daha çok hırıltı vardı. "İnsan iç çamaşırlarını severim, bu yüzden... kenara çekilmesi kolay."

Adamın yaptığı gibi çarşafı kavradı, tangasının ipini bir kışkıranağının tam küresi üzerinde dolaştırdı ve onu dokunuşuna açık bıraktı. Adamın eli teninin üzerinde nazikçe gezinirken hava gergin, kadının bedeni bir kiriş gibi gergindi. Daha aşağı, daha aşağı...

Adam güçlü parmaklarını am dudaklarının arasından geçirirken kadının nefesi kesildi. Sonra orada bulduğu ıslak sıcaklığa doğru kaydılar ve kaydılar. Adam homurdanıp bacaklarını daha da açmaya zorladığında nefesi kesildi. Anında itaat ederken ısı yanaklarını yaktı. Parmakları geri döndüğünde boğazında yumuşak bir miyavlama yükseldi ve klitorisini bulmak için aşağı kaydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kaba bir sesle, adam küçük, hassas inciye okşarken. Sert değildi ve bir şekilde bu her şeyi daha da ateşli hale getirdi. Bunun yerine, onun için onu daha kaygan ve ıslak hale getirmek için kendi sularını kullanmaya dikkat etti, her vuruş ve daire vücudundaki gerginliği daha sıkı sarıyordu.

"Tanrının bununla hiçbir ilgisi yok" dedi ve elini çekerek kıkına bir sert vuruş daha yaptı. Kız çığlık attığında, eli çoktan tenini yumuşatmış, neredeyse boşalmanın eşiğine gelene kadar klitorisine alay ediyordu. Sonra tekrar geri çekildi, ona şaplak attı... onu daha çok kızdırdı.

"Tanrım, Nyek..." diye inledi, tensel işkenceye dayanamıyordu. "*Lütfen...*"

Adamın cevabı ona tekrar şaplak atmak oldu ama bu sefer önce bir, sonra iki parmağını vücudunun ipeksi kucağına kaydırды. Sertleşti ve sonra onu doldururken ani, yeni istilada inledi, parmaklarını yavaş, istikrarlı bir hareketle içeri ve dışarı itti, bu da onun inlemesini ve klitorisini ağrıttı.

"Hazır olduğumda," dedi ona, gözlerini sıkarak kapatmasına neden olan bir yanıtla. "Ama korkma, uzun süre beklemen gerekmeyecek."

Adam onu kucağına oturtmadan önce gemi kıyafetini üzerinden sıyırarak kaldırırken ihtiyaç ve hayal kırıklığıyla neredeyse hıçkırığa ağlıyordu. Kız hevesle adamın fermuarına uzandı ama adam onun ellerini tekrar yakaladı ve omuzlarında durmaları için yönlendirdi.

"Benim yöntemimle," diye hatırlattı ona ve o da başını salladı, boşalmasına izin verdiği sürece her şeyi yapmaya hazırды.

"Güzel." Gülümsemenin hayaleti adamın güzel ağzını kavislendirdi ve kadın onu öpmek mi yoksa tokatlamak mı istediğini bilemedi. Ya da ikisini de. Evet, ikisi de işe yarayabilirdi.

"Seni izlemek istiyorum," diye mırıldandı, elini tekrar kalçalarının arasına kaydırarak. "Sana verdiğim zevki yüzünde görmek istiyorum."

Bu sefer nazık bir keşif yoktu. Adam tekrar kedi dudaklarını bulduğunda nefesi kesildi, başparmağını klitorisine bastırırken iki parmağını derinlere kaydırды. Hareket etti, onu parmaklarken elini sürmesini sağladı, klitorisi üzerindeki baskı o kadar yoğundu ki, kenara binmesi için üç vuruştan az sürdü.

Parmak uçları adamın omuzlarını ısırdı ve tutunmaya çalıştı. Gerçekten denedi. Ama faydası olmadı. Yumuşak bir çığlıkla paramparça oldu, kollarına yığılırken kalçaları sarsıldı. Bir hırıltıyla boynunun arkasını kavradı, onu yerinde tuttu, böylece onu okşamaya devam ederken yüzünü görebildi... istilacı parmaklarını ıslak sıcaklıkla yıkarken bile doruk noktasını uzattı.

Gözleri kilitlendi ve kadın başka tarafa bakamadı. Zevk dalgaları daha küçük bir gelgite dönüştü. Yine de onu bırakmadı. Parmaklarını kızıdan ayırıp dudaklarına götürdü ve yalayarak temizlerken kızın bakışlarını üzerinde tuttu. Gözlerindeki bakış neredeyse onu yeniden doruğa ulaştıracaktı ama adam çoktan harekete geçmişti.

Dönerek onu serin çarşafın üzerine yatırdı ve üzerine çıktı. Adam hareket edip dizinin bir hamlesiyle kalçalarını ayırdığında gerginlik yine kadının içine doldu. Fermuarını yırttı ve sikini düzensiz bir iç çekişle serbest bıraktı. Kadın aşağı baktı ve gözleri büyüdü. Adam düşündüğünden daha da büyüktü.

"Shhh..." Eğildi ve tekrar dudaklarına yapıştı. Ağzındaki kendi tadı onu inletti ve adam fısıldayacak kadar yukarı kalktı. "Sen güvendesin. Her zaman. Sana söz veriyorum."

Başını salladı, ellerini tekrar adamın omuzlarına koydu. Tırnaklarının yumuşak girintilerini zaten orada buldu. İşaretlediği gerçek

onu ani, vahşi bir neşeyle doldurdu. Geçici bir süreliğine de olsa onu kendisine ait olarak işaretlemişti.

"Çok küçüksün."

Kalçalarını indirdi ve sonra oradaydı, ona doğru bastırdı. Nefesini tuttu ve adam kendini yeniden ayarlarken aceleyle bıraktı. Kısa süre önce serbest kalmasının verdiği kavurucu sıcaklık geniş başını kaygan ve ıslak hale getirdi.

Ona doğru bastırdı ve vücudu sadece bir saniyeliğine direndi. Daha sert itti, güçlü vücudu onu yatağa sabitledi ve sonra görkemli bir ürpertiyle, bir inç içine kayd. Vücudu adamın etrafında gerilmeye zorlandığında nefesi kesildi.

Adam bu sesle donakaldı, yüzüne baktı ve kadın onun gözlerinin arkasındaki endişeyi yakaladı. Kısa bir kahkaha atarak başını salladı. "Ben iyiyim. Bana zarar vermeyeceksin. Ciddiyim."

Adamın tartışmak, analitik ve pratik tavrına geri dönmek istediğini biliyordu ama erkeklik içgüdüleri bunu bile bastırıyor gibiydi. Gözleri karardı ve tekrar itmek için geri çekildi. Sonra tekrar ve tekrar. Her sert itişte, kabzasına kadar oturana kadar kendini onun içinde biraz daha geliştirdi.

Durdu, siki kızın zonklayan amının derinliklerinde titreşiyordu ve bir iniltiyle başını kızın omzuna indirdi.

"Ben... Ben asla... *bayan*..."

Yavaşça ona sarıldı. Tüm vücudu, kendi üzerinde uyguladığı kontrolle sarsıldı. Bir eli boynunun bir tarafında, diğer eli boyunca öptü.

"İyi hissettiriyor, Nyek," diye yumuşak bir fısıltıyla ona güvence verdi. "İçimde kendini iyi hissediyorsun."

Tekrar ürperdi ve başını çevirerek dudaklarına yapıştı. Öpücük yumuşak ve nazik başladı, ama sonra sanki uyanıyormuş gibi daha sert ve daha talepkâr oldu.

Adam hareket etti, onu tutuşu aniden kısıtlayıcı oldu ama kadın aldırmadı. İtiraz etmedi. Adamın onu hareketsiz tutması ve kalçaları geri sallanırken onu öpmesi onu daha da tahrik etti. İlk hamlesi yavaştı, kızın iniltisi açgözlü öpücüğünün altında kayboldu ama kızın sahip olduğu tek kibarlık buydu.

İkinci hamlesi sert ve hızlıydı, onu yatağa doğru savurdu ve bundan sonra hiç durmadı. Bir canavar gibiydi, onu vücudunu canlandıran vahşi bir yoğunlukla alıyordu.

Bir hırıltıyla geri çekildi, ona bakarken yüzü sertleşmişti. Eli yine saçlarındaydı, başını geriye doğru çekiyordu ve adam boynunu öpmek için başını eğdiğinde dudağını ısırarak titredi.

Onu becerdi, vücuduna sert ve hızlı bir şekilde sahip oldu, ama her itişte hala onun kontrolünü hissediyordu. Kontrolü kaybettiğinde nasıl olduğunu görmek için onu kırması gerektiğini düşünmüştü ama şimdi onun tehlikeli tarafının kontrol *olduğunu* fark etti. Kontrol ve tam odaklanma. Onu almaya karar vermişti ve öyle de oldu, hem de her yönden; zihnen, bedenen ve ruhen.

Bu düşünce onu titretti. Bunu o yapmıştı. Onu itmişti ve o da karşılık vermişti... ve daha fazlasını istiyordu. Çok, çok daha fazlasını.

Dişleri boğazının kenarındaki hassas deriyi sıyırdı, saçlarını bırakırken kulak memesini ısırdı.

"Çok sıkıydın," diye kaba bir şekilde kulağına fısıldadı. "Cennet gibi hissettiriyor. Ve cehennem. Çok derine inmek, seni hızlıca almak istiyorum ama aynı zamanda bu enfes bir işkence."

Sadece başını salladı, bir cümle kurabileceğinden emin değildi. Sonra adam hareket etti ve kadın kendini onun üzerinde buldu.

"Ben... yine de sana zarar vermezdim," diye açıkladı, boynundaki kordonlar onun bedenine güç verirken gururla ayakta duruyordu. "Benim... deneyimsizliğimde."

Gözlerini kapattı, gözyaşları köşelerine diken diken oldu. Bu ilk cinsel karşılaşmasının ortasında bile ona bakacak kadar önemsemesi... onu şaşkına çevirmişti.

Gözlerini açarak ona gülümsedi. "O zaman sana birkaç şey göstereyim," diye fısıldadı ve hareket etmeye başladı.

Yukarı kalktı, bunu yaparken sikinin etrafındaki güçlü iç kaslarını sıkılaştırdı ve uzun, tembel vuruşlarla ona bindi. Yemin etti, elleri kalçalarının üzerinde sıkılaşıırken başı geriye düştü. Adamın yüzündeki ifadeden -mutlak zevk ve eziyet arasında bir yerde- içinden zafer geçti.

Kollarını kaldırarak, onun önünde çıplak kalana kadar üstünü ve sutyenini çıkardı. Elbette, hâlâ kalçalarına kadar inen derisini giyiyordu ama bir kadınla ilk kez birlikte , tüm bu deneyimi hak etmişti.

Onu görünce küfretti, küçük kulübenin sıcak sessizliğinde yabancı bir küfür gibi keskinleşti. Elleri kadının kalçalarından belinin yanlarına doğru kayarak göğüslerini avuçlarken gözleri karardı.

İnledi ve başının geriye düşmesine izin vererek ona doğru eğildi. Kalçaları birlikte sallanıyor, tenin tene her kayışı onu daha yükseğe çıkarıyordu. Adam onu doldurdu, sahip olduğunu bilmediği sinir uçlarına baskı yaptı ve daha önce sahip olduğu tüm sevgililerden daha derine, daha sert bir şekilde gitti. Saniyeler içinde tekrar uç noktadaydı.

Bir solukla ellerini kendi elleriyle kapattı ve hareketleri hızlanırken onun bakışlarını yakaladı. Belki de vücudu onunkinin etrafında sıkışmaya başladığı için, bunu açıkça söylemesine gerek yoktu. Gürleyen bir hırıltıyla onu kendine doğru çekti ve dudaklarını derin, sert bir öpücüğe boğdu. İri eli kalçalarının arkasına doğru uzanırken hızlandı ve kızın içine daha sert girdi. Daha hızlı. Kadın çılgık atana kadar, ikinci bir kör edici salıverme onu çarptı ve tüm mantığı çaldı.

Muhteşem coşkunun ortasında, onun hareketsiz kaldığını hissetti. Sanki onun salıverilmesinin gücüyle hareket ediyormuş gibi daha güçlü itişler yapıyordu. Sonra bir solukla dudaklarını onunkilerden ayırdı ve sertleşmeden önce son bir kez kalçalarını onunkilere çarptı. İçinin derinliklerinde patladı, iç duvarlarını tohumuyla yıkarken beyaz-sıcak bir ısı. Nabız üstüne nabız, hiç bitmeyeceğini düşündüğü anda titreyip gevşeyene kadar.

Bir an için öylece uzandılar, sanki aralarında geçenlerin gücü karşısında sersemlemiş gibiydiler. Sonra kolları kıza dolandı ve onu kendine çekti.

"Bu..." Dudakları kızın şakağına değdi, eli kızın sırtının çıplak uzunluğunu yumuşattı. "Söyleyecek sözüm yok."

Homurdandı, yakınlığın tadını çıkarırken gözleri kapalıydı. "Cop out."

"Hayır... o değil." Adam durakladı ve kadın her şeyin bittiğini düşündü ama bir dakika kadar sonra adam tekrar konuştu. "Bu deneyimlemeyi beklediğim cennete en yakın şeydi. Sen beni kutsamak için hayata getirilmiş bir tanrıçasın. *Neranitis* çiçeği kadar narin ve benim gibi sıradan bir savaşçı için fazla iyi olan bir güzellik ve zevk tanrıçası."

Adamın göğsünün derisine gülümsedi, hareket etmeye meyilli değildi. Görünüşe göre onun kıkına yapışmış seksi uzaylının hem baskın hem *de* lirik bir tarafı vardı...

"Y

Sizinkiler mekiklerinizi park etmek için kesinlikle yol dışında yerler buluyorlar."

Nyek, yamaçtan yukarı çıkarken Indra'nın homurdanması karşısında gülümsemesini gizledi. Varacakları yer çok uzakta değildi.

Şimdi. Fırtına mekiğin tarayıcılarını kullanmasına yetecek kadar dindiğinde, kaza yapan mekiğin ormandaki ilk iniş yerlerinden sadece birkaç saatlik uçuş mesafesinde olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bu kıtaya hâkim olan sıradağların eteklerinde gizlenmişti.

Ancak, bir uçuştan sonra hedeflerinin yakınında mekiklerini indirebilecekleri kadar büyük ya da sabit bir yer olmadığını fark etmişti. Tek seçenek dağın eteklerine inmek ve yolculuğun son kısmını yürüyerek yapmaktı.

Indra yolun her adımında homurdanıyordu. Zayıf olduğundan değildi. Fiziksel efordan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sadece kendi sesini duymaktan hoşlanıyor gibiydi. Ve ona dırdır ediyordu.

"Pekâlâ," dedi, bir kayadan daha yüksek bir kayaya atlayarak ona elini uzattı. "Asıl pilota kaza yaptığı yeri onaylamadığınıza dair bir mesaj göndereceğimden emin olabilirsiniz."

"Buraya mı düştüler?"

Adam onu kolayca ayağa kaldırıp kollarının arasına alıp öpme fırsatını yakaladığında yüzü şaşkınlığın resmiydi. Artık ona karşı koymadı, dudaklarını ayırdı ve hemen ona teslim oldu, bu da boğazının arkasından bir onay gümbürtüsü çıkardı.

Öpücüğü uzattı, dudaklarından içti ve dilinin onunkine karşı uzun, şehvetli vuruşlarıyla onu ödüllendirdi. Sonra dolgun, alt dudağına küçük ısırıklar ekledi. Kızın bundan hoşlandığını keşfetmişti. Nefes alış veriş değişti, kısaldı ve hızlandı. Kendini ona doğru bastırdı... Adamın bulduğu tüm ipuçları onun tahrik olduğu anlamına geliyordu.

Onu tahrik etmiş ve düşüncelerini çiftleşmeye çevirmişti.

Çiftleşme... Düşüncesi bile kanını kaynatmış, sikini pantolonunun içinde kabartmıştı. Eylemin işleyişinden hiçbir zaman bihaber olmasa da, daha önce hiç cazibesini görmemişti. Babalarının giderek artan fanatizmine ve Lathar olmayan dişilerden hoşlanmamasına rağmen kardeşleri sık sık zevk evlerine giderdi ama o hiçbir zaman onların gezilerine katılmamıştı...

Şimdi anlıyordu. Leydi Tanrıça, çekiciliği görebiliyor muydu? Başını kaldırdığında nefes alışındaki o küçük kıpırtı ve gözlerindeki yumuşaklık bile onu mekiğe geri götürmek istemesine neden oldu. Onu tekrar sahiplenmek.

Ama bundan daha fazlasıydı. Onu sadece sahiplenmek istemiyordu. Ona *sahip olmak* istiyordu. Doğasında her zaman kilitli tuttuğu karanlık bir taraf vardı, ama her zaman oradaydı. Kanında gizlenen, saldırmaya hazır bir karanlık gibiydi ve yüzeye savaş sırasında olduğundan daha yakın değildi. Dua etmesinin, kendini çoğu erkeğin hayal bile edemeyeceği bir kontrol seviyesiyle cezalandırmasının ve *Vesh'e* gitmesinin nedeni buydu; kendini bu karanlıktan kurtarabilirse her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu.

Ama şimdi o karanlık yeni bir saplantı bulmuştu. Onu. Onu sahiplenmek, savaşçı dostlarından duyduğu tüm yollarla onunla çiftleşmek istiyordu. Ama başka şeyler de istiyordu... onu yatağına bağlamak, çaresiz ve merhametine bırakmak. Ama bir zamanlar korktuğu gibi onu incitmek değil. Ona çığlık attırmak istiyordu, evet, ama zevkle. Hıçkıra hıçkıra ağlamasını ve yalvarmasını... daha fazlası için.

teoriyi test etmek için elini yukarı kaydırıp ve kızın ensesini kavradı. Başını istediği yere *doğru* eğerken onu sıkıca tuttu. Nefes nefese kaldı ama karşı koymadı, elleri ceketinin önünü kavradı ve gözleri arzuyla karardı. Cevabını almıştı. Bunu yapmasından *hoşlanıyordu*. Sarılmaktan hoşlanıyordu. Adamın karanlığından, o karanlığın ondan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu.

"Gideceğimiz yere çok uzak değiliz," dedi ona, başparmağı nabzını hafifçe okşarken yokuş yukarı bakarak. Dokunuşuyla zonkladı, normalden biraz daha hızlıydı ama korkudan değildi. Bu iyi bir şeydi. Onun kendisinden korkmasını asla istemezdi.

"Önce ben yaklaşacağım ve sen gizleneceksin. Anladın mı? Sizin güvenliğiniz benim öncelikli endişemdir."

Başını sallamaya çalıştı ama adam elini gevşetene kadar yapamadı. "Burada ne olabilir ki?" diye sordu, etraflarını işaret ederek. "Lanet bir serçeden daha büyük bir şey görmedik."

Serçenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de başını salladı. "Her ne olursa olsun, beni endişelendiren yerel yırtıcılar değil. Mekiğin otomatik savunması da olabilir."

"Her şey yoluna girecek, Nyek." Gülümsedi ve uzaklaşmaya çalışmadan önce yanağını okşamak için uzandı. Adam bir süre daha onu tuttu, hazır olana ve kızın bunu bildiğinden emin olana kadar gitmesine izin vermedi. Kız tekrar sakinleşip ona baktığında başını salladı ve elini bıraktı.

"Tam bir baş belasısın. Bunu biliyor muydun?" diye omzunun üzerinden ona fırlattı. "Seksi bir baş belası, ama yine de bir baş belası!"

Bu his karşısında yumuşak bir kıkırdama duydu. Her zamanki zehrinin yakınından bile geçmemişti ve kadının gözlerindeki ifade içini ısıtmıştı. Özellikle de bakışları vücudundan aşağı, kasıklarına doğru kaydığında. Onun kendisini etkileme şeklini saklamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını gördü ve yorum yapması için cesaretlendirerek bir kaşını kaldırdı.

O yapmadı ve tepenin yamacından yukarı, düşen mekiğin üzerine oturduğu küçük çıkıntıya doğru ilerlemeye devam ettiler. Nyek tepeyi aşmadan önce Indra'yı durdurmak için elini uzattı.

"Burada kal," diye emretti ona, yakınlardaki büyük bir kayaya doğru başıyla işaret ederek. "Ben yaklaşacağım ve gerekirse otomatik savunmayı devre dışı bırakacağım."

Bir için isyankâr göründü. Onu kendine doğru çekti, hızlı ve sert bir öpücükle tüm tartışmaları daha tam olarak şekillenmeden bitirdi.

"Git," diye fısıldadı başını kaldırdığında. Çantasını omzundan kaydırarak ona verdi. "Ben seni çağırana kadar burada kal."

Küçük bir baş hareketiyle adamın dediğini yaptı, ancak geriye dönüp baktığında bunun adam emrettiği için değil, kendi karar verdiği için olduğunu anladı.

onu. Kayalığın son kısmına tırmanırken sırtışını yine gizledi, şimdiden mekiğe dönüşlerini bekliyordu.

Yine de tepeye ulaştığında, elindeki meseleye konsantre olmak için tüm bu düşünceleri bir kenara bırakmıştı. Otomatik savunmaların yarattığı tehlike konusunda Indra'ya yalan söylememişti. Mekik burada terk edildiğinden beri bir şey olmuş ve onları harekete geçirmiş olması tamamen mümkündü. Ya da... en kötü senaryoya göre, bir şekilde yapay zekâ onları harekete geçirmişti. Genellikle YZ'ler bunu yapamazdı ama kendisine verilen görev brifingine göre bu deneysel bir üniteydi... yani *Liaanas* sadece neler yapabileceğini biliyordu.

Nyek hayatında ilk defa bir *drakeen* pilotu olarak eğitim almayı diliyordu. Arkasında ağır hizmet tipi savaş robotlarından birinin olması şu anda bir avantaj olabilirdi. Yükselişin hemen altında çömelirken gözleri kısıldı. Yine de bir tane olmadan, doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı...

Bir taş alıp ayağa kalktı ve yaklaşık on metre soluna nişan alarak fırlattı. Sonra hızla siperine geri döndü.

Sessizlik. Hiçbir şey hareket etmedi. Ve daha da önemlisi, lazer topları kafasını patlatmamış ya da çıkıntının yeminin indiği kısmını yok etmemişti. Şansının devam etmesi için tanrıçaya hızlı bir dua göndererek kendini çıkıntıdan yukarı kaldırdı ve mekiğe doğru yürüdü.

Küçük kaya çıkıntısının arkasında, yan yatmış bir şekilde duruyordu. Ağır hasar görmüştü, bu çok açıktı, ama bunun ilk çarpışmadan mı yoksa yukarıdaki neredeyse dik kaya yüzeylerinden aşağıya doğru hareketten mi kaynaklandığını söyleyemiyordu. Orijinal rapora göre, mekiğ düştüğünde bu alan karla kaplıydı, bu yüzden buranın orijinal kaza yeri olmaması ve mekiğin eriyen karlarla birlikte hareket etmiş olması tamamen mümkündü.

Yaklaşırken aklını başında tuttu ve bir gözü de kalan top dizisindeydi. Diğer bir yerlerden kopmuş gibi görünüyordu ama ona en yakın olan, gücü kesilmiş durumda olsa da işlevsel görünüyordu. Yine de bu bir şey ifade etmiyordu. Yapay zeka kontrolü altında, bu şeyler bir nanosaniye içinde çalıştırılabilir ve ateşlenebilirdi.

Hiçbir şey hareket etmedi ve mekiğin yan tarafına ulaştığında rahat bir nefes aldı, dizinin ateş hattında olmak için gövdeye çok yakındı. Mekik önünde durarak kapıyı inceledi. Hasar görmemişti ve herhangi bir yaşam belirtisi de yoktu.

Bıçağını alarak kontrolleri incelemek için paneli yana doğru açtı. Kumandalar çalışmıyordu, bu da tüm mekiğin elektriğinin kesik olduğu ya da bir yerde bir bağlantı kopukluğu olduğu anlamına geliyordu. Belki de kaza ve sonrasındaki olaylar sırasında bazı kablolar gevşemişti. Geminin etrafında dolaşarak görsel bir inceleme yaptı. Gemi bir tarafa doğru hafifçe eğilmişti ve burnu bir kayalığa dayanmıştı. Kayalar ön tarafı, görüntü ekranının üzerini kaplamıştı. Daha iyi görebilmek için eğilirken kaşlarını çatı.

Kayaların arasındaki bir boşluğa uzanarak yavaşça bir şey çıkardı ve avucunun içinde parıldayan mücevher benzeri küpe bakarak gülümsedi. Bu görüntü ekranının bir parçasıydı ve azıcık bile olsa kırılırsa içeri girebilecekleri anlamına geliyordu. Yukarı baktı. Tek yapmaları gereken tüm bu kayaları hareket ettirmek, kayarak geçmek ve yapay zeka ünitesini kurtarmaktı. Sonra yollarına devam edeceklerdi.

Arkasından gelen en küçük ses şimşek gibi dönmesine neden oldu. Bir saniye sonra Indra'yı mekiğin yan tarafına sıkıştırmış, bıçağını boğazına dayamıştı. Kederli bakışları çarpıştı, normalde altın sarısı olan teni soldu ve adam dondu kaldı. Onu incitmeye o kadar yaklaşmıştı ki...

"Sana ne demiştim?" diye sordu, korku sesini sertleştirmişti. "Ben seni çağırana kadar güvende kalacaktın."

Dikkatle, her hareketini kontrol ederek bıçağı kaldırdı ve kalçasındaki kınına soktu.

"Aramadın," diye yutkundü, elleri adamın üst kollarına kenetlenmişti. "Sana bir şey oldu sandım. Ama bir dahaki sefere seni lanet bir bitkinin yemesine izin vereceğim."

Korku onu yine o hırçın haline döndürmüştü. Nazik ama sert hareketlerle başını yana yatırarak hassas cildinde kesik olup olmadığını kontrol etti.

"Tanrı aşkına, ben narin bir çiçek değilim," diye tıslayarak kendini onun elinden kurtardı. "Daha önce de boğazıma bir bıçak dayandı. Sayamayacağım kadar çok kez."

Dudakları sıkıştı. Ona geçmişini sormamıştı ama şimdi kendini merak içinde buldu. Nereden gelmişti? Daha önce hayatı nasıldı... sözlerinden ve tavırlarından şiddet dolu olduğu belliydi ama bu düşünce bile onu öfkelen-dirmişti.

"Kadınlara zarar verilmemeli," diye söze başladı ve ona doğru döndü.

"Evet, belki de bu Latharian fe... kadınları için doğrudur. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye tısladı ve çekini işaret etti.

"Hayır."

Oradaki yara izini gözden kaçırmamıştı. Başlangıçta bunun dindar olduğu için, belki de taptığı tanrı ya da tanrıçanın bir işareti olduğunu düşünmüştü. Yine de sözleri bunu boşa çıkardı.

"Bu Tazvarth çetesinin işareti." Ona bakarken yüz ifadesi sertleşmişti. "Talax-Four'daki en vahşi, en acımasız çete."

Başını salladı. "Ve bu işaret, bu çetede bir erkeğe ait olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Bir kahkaha attı. "Lanet olası Lathar ve senin iddia ettiğin bok. Ben kimseye ait değilim. Bu işaret benim Tazvarth *olduğum* anlamına geliyor."

Çenesi yükseldi, adamın gözleriyle karşılaştığında yüz ifadesi meydan okur gibiydi.

"On altı yaşımdan biraz daha küçükken kabul törenimi geçtim. Hayatımın büyük bölümünde sokaklarda haraç toplayan bir çeteciydim. Ta ki bizi bir gıda konvoyuna saldırırken yakalayıp beni Mirax Ruas'a koyana kadar..."

Acı acı güldü ve kollarını iki yana açtı. "Karşınızda gerçek bir mahkûm var, galaksideki en tehlikeli insanlardan biri ve işlediği suçlar yüzünden ölüme mahkûm edilmiş."

Onu seviyeli bir şekilde izledi. Karşılık vermek çok kolay olurdu ama öfkesi ona değildi. Onu kimin ya da neyin incittiğini bilmiyordu ama biri incitmişti. Bu çok açıktı.

"Güzel, o zaman bu sana güvenebileceğim anlamına geliyor." Onun arkasındaki mekiğe doğru başını salladı. "İçeri girmek için şu kayaları temizlememiz gerekiyor. Kapı sıkışmış."

"Bana güvenebileceğini söylediğinde," diye homurdandı Indra bir saat sonra son kayaları da temizlerken. "Beni ağır bir işçi olarak çalıştırmak istediğini düşünmemiştim."

Çantasından çıkardığı su şişesini ona uzatırken saçlarının altından ona bir bakış attı. "Seni ne olarak çalıştırmak istediğimi biliyorum."

"Bu tam bir erkek gibi değil mi? Tek yönlü bir zihin."

Bir kahkaha atarak şişeyi ondan aldı. Kızın güzel bir yudum almasını izledi, onu koruma ihtiyacı ile göğüslerinin altında nasıl hareket ettiğini hayranlıkla izlemesi arasında bir savaş vardı.

Adam gözlerini kırptırdı, kadın şişeyi geri uzatırken yüzüne masum bir ifade yerleştirdi. "Ben sadece bana insanlar hakkında bir şeyler öğretmeni istiyorum demek istedim. Neden?" Merakla başını eğdi. "Ne demek istediğimi sandın?"

Yüz ifadesi kahkaha ve aşağılanma arasında bir yerde donup kaldı. Sonra hırladı, içgüdüsel ses ona yasadışı olması gereken şeyler yaptı. Kadın ona doğru yaklaştı ama adam geri adım atmadı ve kadının kişisel alanına kadar girmesine izin verdi. Bu kadar yakınken, onun yanında ne kadar küçük kaldığını fark etmemek zordu, her ne kadar tavırları onu diğer zamanlarda olduğundan çok daha büyük gösterse de.

"Şey, beni başka şeyler öğrenmem için çalıştırmak istersin diye düşünmüştüm..." diye mırıldandı, sesi boğuk ve alçaktı.

Kadın göğsünün ortasına bir çizgi çekip bir parmağını kemerinin altından geçirerek onu kendine yaklaştırırken kalp atışları tekledi. "Dün gecenin bildiğim *her şey olduğunu* mu düşünüyorsun? Bebeğim... Daha sadece yüzeyi çizdik."

Savaşın Kutsal Leydisi'nin ta kendisi.

İşte böyle, Nyek kendini kendi tuzağına yakalanmış buldu. ona baktı, sesi ihtiyaçtan kısılmıştı. "Tüm sırlarını keşfetmeye niyetliyim," diye uyardı. "Her birini."

Göz kırptı ve geri adım atarak yarattıkları karanlık deliğe bakmak için eğildi. "Şu lanet yapay zekayı bulduktan sonra. Nerede olmalı?"

"Oraya girmeyeceksin," dedi ona, kız üzerinde durdukları metale düşüp içeriye doğru kıvranmaya başladığında. "Orada saklanan yırtıcı hayvanlar ."

Hareketlerinde durakladı ve ona baktı. İşaret edercesine önce adamın omuzlarına, sonra da deliğin büyüklüğüne baktı.

"Elbette. Sana kayganlaştırıcı bulmamı ister misin? Çünkü oraya sığmanın tek yolu bu."

Çenesi çalıştı. Kız haklıydı. Öyle olduğunu biliyordu. Sadece bunu kabul etmek istemiyordu.

"Ayrıca." Bu küçük boşluğu elde etmek için kaldırmak zorunda kaldıkları kaya yığınının işaret etti. "Bunca zaman sonra orada hâlâ canlı bir şey varsa... Bence yemeğini hak ediyordur. Sence de öyle değil mi?"

"Tamam." Dişlerinin arasından tısladı ve sonra kemerindeki blasteri çıkardı. "Bunu al. Ön tarafında bir ışık var. Herhangi bir şey... yani orada hareket eden *herhangi bir şey*, onu cehenneme kadar patlatırsın."

"Cehennem çoğul mu?" diye sordu ondan alırken. Parmakları birbirine değdi ve küçük bir elektrik patlamasıyla başını kaldırıp ona baktı. "Yani birden fazla mı?"

"Evet..."

Omuz silkti. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

O ne demek istediğini sormadan patlayıcının ışığını kapattı ve kayaların arasında açtıkları deliğe doğru kıvrıldı.

Eğilerek deliğin yanına çömeldi, tüm içgüdüleri oraya girenin kendisi olması gerektiğini haykırıyordu. O bir savaşçıydı, onu korumakla görevlendirilmişti. Ama mekanik yardım olmadan yerinden oynatamayacakları birkaç kaya sayesinde... kadın haklıydı. Boşluğa sığmasının imkânı yoktu. İri gövdesiyle, ne kadar zayıf olursa olsun, yarı yolda sıkışıp kalırdı.

Kadın gözden kayboldu ve adamın endişelenmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Çenesinin köşesindeki kas zonkladı ve bileğindeki yara izinin kenarlarını ovuşturdu. Ya orada uyuyan bir tür yırtıcı hayvan varsa? *Draanth*, önce kendisinin denemesine izin vermesi için ısrar etmeliydi.

"Peki... burada ne arıyorum?" diye sordu karanlıktan gelen sesi. "Ve burada su olması gerekiyor mu? Leş gibi kokuyor."

"Eğer kara çarpmışlarsa ve ekran kırılmışsa, kar içeri girmiş olabilir," diye seslenmek için eğildi, eli yanındaki kayanın üzerindeydi. "Yapay zeka muhafazası pilot konsoluna yakın bir yerde olmalı."

Çabucak düşündü. Bu aşına olmadığı bir mekik sınıfıydı ama görev brifingindeki şemaları ezberlemişti. "Yaklaşık ellerimin genişliği kadar dikdörtgen bir kutu arıyorsunuz. Buna benzer bir şey görebiliyor musun?"

"O kadar büyük olduğuna emin misin?"

"Evet. O boyut aralığında bir yerde olmalı."

"Bir erkeğin parmaklarının uzunluğunun aletinin uzunluğuyla ilişkili olduğunu biliyor muydunuz?"

Kaşlarını çattı. "Bunun şu anda konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

Bazı metalik tıkırtılar ve kazıma sesleri vardı. Lathar'ın orada ne işi vardı?

"Büyük ellerin var."

"Anlıyorum." Sonra kaşları havaya kalktı. "Benim... Benim... Cinsel organımın büyük olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir kahkaha tufanı geri geldi. "Evet, büyük bir sikin var."

Yavaşça yayılan sıcaklık ve saf erkek egosu damarlarında dolaşırken bir an cevap vermedi. Sonra boğazını temizleyerek öksürdü.

"Yani beni... yeterli bulmuyor musun?" diye sormadan edemedi.

Gölgelerin derinliklerinden bir eğlence kıkırdaması daha geldi.

"Öyle diyebilirim, günışığım. Daha fazla olursa bir hafta boyunca komik bir şekilde yürürüm. Oh lanet olsun, *evet...* annene gel!"

Kaşlarını çatarken karanlıktan daha fazla metalik tıkırtı ve sıyrık yayıldı. Yürümenin yaptıkları şeyle ne ilgisi vardı... *Oh.*

"Sende mi?" diye sordu, mekiğe giden dar kaya tüneline bir el görüldüğünde tavrı tekrar profesyonelliğe döndü.

"Evet... burada..."

Önündeki siyah bir kutuyu itti. Yapay zeka çekirdek muhafazası. Eğilerek onu aldı, bir kenara koyup ona odaklanmadan önce üstünkörü bir göz attı. Nispeten hasarsız görünüyordu ama bunun dışında hareketsizdi. Yapabilecekleri her şeyi yapmışlardı. Fiziksel olarak kurtarmışlardı. Yapay zekânın hâlâ çalışıp çalışmadığını ve ihtiyaç duydukları bilgileri içerip içermediğini kontrol etmek *Izal'vias*'taki bilim adamlarına kalmıştı.

Ancak, gerekirken, görev şu anda onun ana kaygısı değildi. Onun yerine, kaya tünelden dışarı doğru kıvrılarak çıkan ince kadına odaklanmıştı. İçeri uzanarak bir kolunu kadının beline doladı ve onu kendine doğru çekerek dışarı çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese, ayakları yerden kesilirken ellerini adamın üst kollarına dayadı. "Ne kadar büyük kasların var."

Bir kaşını kaldırdı. "Mekiğe döndüğümüzde daha yakından hissedeceğin kaslar."

Erkek egosunu tatmin etmek için, gözlerinde anında sıcaklık parladı ve dudakları boğucu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"O zaman hemen oraya dönsek iyi olur. Değil mi?"

T Mekiğe dönüş yolculuğu hızlı ve olaysız geçti, Nyek ona her yardım ettiğinde aralarındaki gerilim daha da artıyordu.

Engel. Birçoğunda yardıma ihtiyacı olmayan çok sayıda engel olduğundan emindi ama bu ona onu kendine yaklaştırmak ve boynunun kenarından bir nefesle ya da kulak memesinden hızlı bir ısırıkla onu kızdırmak için bir bahane verdi. Kız şikâyet etmedi, küçük kıkırdamalar ve yumuşak gülümsemeler onun kollarında olmak için en az kendisi kadar istekli olduğunu gösteriyordu.

Mekiğe ulaştıklarında Nyek patlamaya hazırdı ama Nyek onu açık kapıda durdurdu.

"İçeri girdiğimizde," diye mırıldandı boğuk bir sesle, bukleleri nazik parmaklarıyla alnından uzaklaştırırken. "Nazik olmayacağım. Nazik olmak *istemiyorum*. İstiyorum..."

Ellerini kollarından aşağı kaydırды, arkasına itti ve bir eliyle bileklerini yakaladı. Nefes alış veriş kesildi, yanaklarında güzel bir kızarıklık oluştu.

"Bunu istiyorum. Kontrolü. Senin üzerinde. Sana ne istersem yapmak istiyorum... seni zevkten çığlık attırmak istiyorum."

Kız yere baktı, bir an için onun bakışlarıyla buluşmayı reddetti ve adamın kalbi sıkıştı. Çok mu ileri gitmişti, çok mu hızlıydı... bu karanlık ihtiyaç insanların hissetmediği bir şey miydi?

Sonra başını ve gözlerindeki boğucu sıcaklık onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. "İzin mi istiyorsun?"

"Rıza." Başını salladı. "Evet. Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermem. Ama-"

"Nazik olmamak iyidir."

Kız, adamın ruhuna işleyen bir cevapla onun sözünü kesti. İçinden bir zafer kükremesi yükseldi ve onu kollarının arasına alarak mekiğin karanlık iç kısmına doğru ilerledi.

İçeri girdiğinde hiç tereddüt etmedi. Ana bölmenin ortasında hâlâ yerinde duran yatağa doğru yürüdü. Onu vücudunun ön kısmından aşağı kaydırarak kadar uzun süre durdu, her sert kası ve düzlemi hissettiğinden emin oldu. Bu lezzetli bir işkenceydi, özellikle de yarı yolda nefesi kesilip vücudunun durumunu fark ettiğinde.

Gülümsedi, onun kendisini etkileme şeklini saklamak için bir neden görmüyordu. Ne olsa bu çabanın bütün amacı buydu. Bir adım uzaklaşarak ceketini silkti ve yere bıraktı. Görevleri sırasında çoktan terk edilmiş olan görev kuşağını almak için eğildi ve kuşağı ellerinin arasına alarak ona döndü.

"Soyun," diye emretti, kendi sesini tanımakta güçlük çekerek. Ona dokunamazdı, henüz değil. Bunun tadını çıkarmak, tadını çıkarmak istiyordu.

Dudağını ısırdı ama adamın beklediği küstah cevap dudaklarından dökülmedi. Bunun yerine gemi kıyafetinin ön düğmelerini açmaya başladı. Kızın hareketleri daha önce hiç görmediği kadar şehvetli bir hal alınca adamın ağzı kurudu. Düğmelerle oynarken gözlerini ondan ayırmıyor, parmaklarını her birinin altından geçirerek onu tahrik ediyor, sonra da düğmeyi açıp diğerine geçiyordu.

Ama çok fazla düğme vardı ve çok geçmeden en dibe ulaşmıştı. Kız aşağı bakıp kumaşı omuzlarından sıyrırken nazlı bir tavır takınırken boğazının arkasında yumuşak bir hırıltı yükseldi. Adam onun takım elbiseyi çıkarıp kalçalarının üzerinden geçirmesini bekliyordu ama bunun yerine kadın atletinin alt kısmına uzandı. Başının üzerinden yukarı çekip altında hiçbir şey olmadığını gösterdiğinde, adam nefes almayı bıraktı.

Hırıltısı durdurulamazdı, kendini olduğu yerde kalmaya zorlarken her saniye daha da derinleşiyordu, ayaklarını omuz genişliğinde açmıştı, kuşağı elinde o kadar sıkıydı ki kumaşın yırtılmamasına şaşırdı.

Gözlerinde muzip bir pırıltıyla ellerini belinden yukarı kaydırıp göğüslerini avuçladı ve adamın kontrolü kırıldı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede aralarındaki mesafeyi aşarak onu kollarına aldı ve sert, talepkâr bir öpücükle dudaklarına yapıştı. Kızın verdiği yumuşak inilti onu daha da ateşledi.

Onu geriye doğru yürüterek yatağın yumuşak yüzeyine yuvarladı. Onunla birlikte düştü, ellerini yakaladı ve başının üzerine doğru çekti. Ellerini kuşağıyla normalde yük taşımak için kullanılan çapa halkalarından birine sabitlemek bir anlık bir işti.

Kadın onu izliyordu, gözleri karanlık ve kapalıydı. Nefes alış verişi sığıdı, yumuşak pantolonlar vücudundaki uyarılmayı daha da artırdı, çünkü onunkilere bir bakış attı.

"Şimdi... benim merhametime kaldın," diye mırıldandı, vücudundan aşağı kayarak. Dudaklarını görmezden gelerek dilini meme ucunun etrafında döndürdü ve dişleriyle hafifçe alay etti. Kız yanıt olarak inledi, sırtı hafifçe kamburlaştı ve adam yeniden hırladı.

Kızın beli o kadar inceydi ki, kıvrımlarını keşfederken elleri neredeyse onu sarıyordu. Altında kıvrana kadar iri göğüslerini yalayıp öptükten sonra ellerini gemi kıyafetinin altına kaydırıldı. Kıyafetini aşağı doğru iterken dudakları yumuşak teninde bir öpücük çizgisi izledi - geniş kalçalarının üzerinden ve düzgün kalçalarının uzunluğundan aşağı, külotunu da onlarla birlikte aldı. Daha önce insan iç çamaşırları büyülemişti ama şimdi onların gitmesini istiyordu. Onu keşfederken, içine alırken... adını haykırmasını sağlarken aralarında hiçbir şey olmasın istiyordu.

Kıyafetlerini ve botlarını yerde bir yere atarak, vücuduna geri sürünürken onu izledi. Adam sert elleriyle kalçalarını birbirinden ayırıp avuçlarını kalçalarının iç kısmına doğru kaydırırken kadın konuşmadı, sadece dudağını ısırdı. Bakışları düz, beyaz dişler tarafından parçalanmış dolgun ete takıldı ama sonra kadının geri kalanı dikkatini dağıttı.

Kalçalarının arasına diz çöküp onları açık tuttu ve aşağıya baktı. Kız onun için ardına kadar açıldı, uysal ve itaatkârdı. Bir an için kendini hareketsiz tutmaya zorlandı, içinde o kadar çok ihtiyaç ve arzu vardı ki kaostan içinden sıyrılıp odaklanmak zordu. Bunu yaptığında, bir ihtiyaç diğerlerinin hepsinin üzerine çıktı. Tekrar onun içine girmek.

Küçük bir homurtuyla onu dizlerinin üzerine çevirdi. Küçük şaşkınlık nefesi kabinin sessizliğinde yumuşak bir şekilde yankılandı ve sonra parmaklarını kedi dudaklarının arasına kaydırırken, daha önce kıvranmasına ve elini zevkinin özünde yıkamasına neden olan hassas küçük yumruyu ararken bir ihtiyaç inlemesine derinleşti.

"Çok sıcak... ve ıslak," diye mırıldandı, kızın üzerine eğilip okşarken. "Yine bu kadar sıkı olacak mısın, merak ediyorum?"

Bu cevabı kendi başına keşfetmek için harekete geçti ve iki parmağını kadının vücudunun cennet gibi kıvrımlarının derinliklerine kaydırды. Kadın onu bir şekilde, imkânsız bir şekilde, öncekinden daha sıkı bir şekilde kavrarken içinden kaba bir küfür çıktı. Tutkusu yüzünden onu incitmemek için dikkatli olmalıydı.

"Sen bir cadısın," dedi ona, elini yavaşça pompaladı, sonra tekrar içine girmeden önce klitorisini okşamak için yukarı kaydırды. Onu daha yükseğe iterek, "Beni bedeninin zevklerine özendirmek için gönderildin. Kendimi asla kurtaramayacağım bir çöküş."

"Uh-huh," diye başardı, sesi durmuştu. "Kendine sürekli benim hatam olduğunu söylüyorsun, yakışıklı."

Bu onun suçuydu. O hayatına girene kadar, bir kez olsun bir kadını öpmek ya da ona dokunmak istememişti... hiç istememişti... şimdi olduğu gibi *ihtiyaç duymamıştı*. Kadının yumuşak çığlıkları, bağlı elleri, kıcını havaya kaldırarak yalvarırcasına eğilmiş vücudu onu mantığından uzaklaştırmak için bir araya gelmişti.

Kızın uyarılmışlığının kanıtıyla kayganlaşan elini kızıdan çekerek derisinin önünü yırttı. Daha önce olduğu gibi, onları çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Ona şimdi sahip olmalıydı. Bir an önce.

Kendini hizalayarak, kadının içine rahatça girebilecek kadar kontrolü elinde tutmayı başardı. Başı geriye düştü ve kızın etrafına sıkıca sarılmış olmasının verdiği ilahi hisle inledi. Elleri kalçalarında, tekrar hareket etmeden önce onu ancak kabzasına kadar doldurmuştu. Onu içine alırken iblisler onu yönlendirdi, hareketleri her vuruşta daha da hızlandı.

İnledi ve onun altında kıvrandı, geri itti ve daha fazlası için yumuşak bir sesle yalvardı. Adam bunu seve seve yapıyor, ellerini kalçalarına koyarak her darbeye onu kendine çekiyordu. İyi hissediyordu... çok iyi... ama daha fazlasını istiyordu. Onun aldığı zevki daha önce de hissetmişti, kriz geçirirken onun etrafında nasıl gerildiğini hissetmişti ve bunu tekrar hissetmek istiyordu.

Etrafına uzanarak, onun nelerden hoşlandığına dair yeni keşfettiği bilgiyle onu kızdırdı. Fark ettiği şekillerde ona dokunduğunda nefes alış verişi hızlandı ve kalçaları onunkilere çarptı. Kız hıçkırıp inledikçe, adam zar zor düşünene kadar onun etrafında daha da sıkıldı. Sonra parmaklarının son bir darbesiyle paramparça oldu ve onun adını haykırdı.

Kadın onun etrafında kenetlenirken homurdandı, zevk dalgaları omurgasından aşağı inerek taşaklarını çevreledi. Bir homurtuyla kalçalarını kavradı ve içine güç verirken onu geri çekti. Daha sert. Daha hızlı.

Ta ki... son bir feryatla dünyası süpernovaya dönüşene ve saf ısı ve arzunun alevli bir patlamasıyla kendini onun içine boşaltana kadar.

NYEK WAS... *vay canına*, bir de *aman tanrım*.

Indra, diğerleriyle buluşma noktasına geri dönerlerken yardımcı pilot koltuğunda oturuyordu, yapay zekâ kargosu güvenli bir şekilde ayaklarının dibinde duruyordu. Yola çıktıklarından beri sohbet çok az olmuştu ama Indra'nın umurunda değildi. Zihni ve bedeni hâlâ adamın onu bağlayıp ırzına geçtiği andaki zevkle uğulduyordu.

Dudakları bu eski moda kelimeyle kıvrıldı. Bu kelimeyi kullanacağını hiç düşünmemişti ama ona uyan tek kelime buydu. Nyek... daha önce hiç bu kadar yoğun bir sevgilisi olmamıştı. Bakışları onun yanında oturduğu yere doğru kaydı.

Beline kadar çıplak olan adamın derileri zayıf kalçalarının üzerinde aşağıya doğru iniyor ve kadının göz zevkini okşamak için görkemli, zayıf kaslı çıplaklığını ortaya çıkarıyordu. Bay Kıçını Kaldıran'ın ilkel ve düzgün doğasının altında tüm bu ateşin ve baskınlığın saklı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

Ürperdi. Belki de bu bir sürpriz olmamalıydı. Tüm bu gerginlik ve protokole bağlılık... Ve sonuçta, dindar tiplerin en sapkın olduğunu söylememişler miydi? O kesinlikle öyleydi. Onunla ilk tanıştığında, bir milyon yıl geçse bile, onu yatağa bağlamak isteyeceğini ve böylece onunla hıznırca seviş söylemezdi.

Ama yapmıştı... ve Tanrım, bunu tekrar yapması için sabırsızlanıyordu. Daha pek çok erotik buluşmayı dört gözle bekliyordu. Yine de... *Izal'vias*'ın koridorlarında utanç yürüyüşü bir sorun olabilirdi. Onun odasında kalacaktı... sanki biri üzerine bir kova su atmış gibi bir tutam soğuk vücudunu yıkadı.

Kendi kamarasına dönmek istemesine imkân yoktu. İçinde neredeyse öldürüldükten sonra olmaz.

Başını sallayarak onun bileklerine bakarak dikkatini dağıttı. Mads ona Danaar'ın çiftleşme izlerini seks yapana kadar almadığını söylemişti. Danaar'ın izsiz tenini görünce bir iç geçirdi ama bunun rahatlatma mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan tam olarak emin değildi.

Hayır, bu bir rahatlamaydı, dedi kendi kendine kararlılıkla. Nyek ne kadar seksi ve nefis bir sapık olsa da, çiftleşme işaretlerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Artık seçme şansı olmayacaktı. Tüm Latharian imparatorluğunun gözünde Nyek'e ait olacaktı; zihni, bedeni ve ruhuyla.

Henüz bağlanmaya hazır değildi. En azından bu şekilde. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

"Bileklerine ne oldu?" diye sordu, oradaki derin yara izlerine doğru başını sallayarak. Kazara olamayacak kadar düzgün görünüyorlardı. Kasıtlı oldukları fikri kalbini sıkıştırdı. Gururlu, biraz kibirli, uzaylı savaşçısının bir zamanlar kendi canına kıymaya çalışacak kadar alçalmış olması. Bir şekilde bunu onun zihnindeki imajına uyduramıyordu.

Yüz ifadesinde en ufak bir kıpırdanma bile olmamıştı ama kız onun soğukkanlı ifadelerindeki en ufak değişiklikleri bile okumayı öğrenmeye başlamıştı. Adam susmuştu, çenesinin köşesinde titreşen küçük kas onu konudan uzaklaştırıyordu. İşe yaramadı. Kemiği olan bir köpek gibi devam etti.

"Sen... bunu kendine sen mi yaptın?"

"Hayır. Yapmadım."

Elleri önündeki konsolun üzerinde gezinirken cevabı kısa ve kesikti. Yolun çoğunu otomatik pilotla kat etmiş olsalar da, buluşma noktasına ulaşmak için bir asteroit kuşağından geçmeleri gerekmişti, bu yüzden kontrolü elle almıştı. Kız buna aldırmadı. Bu, o farkında olmadan onu inceleyebileceği anlamına geliyordu.

"Bunu sana biri mi yaptı?" Dehşete düşmüştü ve bunu sesinde gizleme zahmetine girmede.

"Evet."

"Ve sen de onlara izin mi verdin?"

İçini çekti ve göz ucuyla ona baktı. "Bunun peşini bırakmayacaksın. Bırakacak mısın?"

"Hayır," diye neşeyle cevap verdi.

Ona doğru döndü, ağzı cevap vermek için açıktı, ancak sözleri ani bir alarm kakofonisi tarafından boğuldu.

"*Draanth*," diye tıslayarak geri döndü. "Hedefe kilitlenmiş durumdayız." "Kahretsin." Indra dondu kaldı. Daha önce hiç orduda bulunmamış olsa da

Bunun iyi olmadığını bilecek kadar film izlemiştim. "Kim? ?"

"İmparatorluk gemisi. Görüş alanımızdasınız. Gücü kapatın ve gemiye çıkmaya hazırlanın."

Telsiz hoparlörlerinden gelen yabancı ses kokpiti doldururken Nyek homurdandı. "Korsanlar. Öyle olmalı. Başka hiç kimse imparatorluk sembolü taşıyan bir gemiye saldırmaya cesaret edemez."

Telsiz dizisinde bir kanal açtı. "Bilinmeyen gemi. Ben Latharian İmparatorluğu'ndan Yardımcı Komutan Nyek S'Vaam. Bir imparatorluk filosu gemisini hedef aldığınızı unutmayın. Kilidinizi açmanızı ve yolunuza devam etmenizi öneririm. Bize karşı bir hareket en ağır misillemelerle sonuçlanacaktır."

Ellerini önündeki kumandaların üzerinde gezdirdi ve görüntü ekranı daha büyük bir geminin görüntüsüyle doldu.

"*Dekinesh* sınıfı," diye mırıldandı. "Daha eski bir sınıf. Bunun kadar hızlı ve manevra kabiliyeti yüksek değil."

"Yine de lanet büyük silahlar," diye ciyakladı, diğer gemiyi görünce yükselmek isteyen paniği acımasızca bastırdı.

Şık ve zarif hatlara sahip imparatorluk gemilerine alışmıştı. Bu... şık değildi. Onu ve Madison'ı Mirax Ruas'tan kurtaran gemiye çok benzeyen, çirkin bir pitbull'a benziyordu. Uzayda önlerinde dururken, saldırmaya hazır bir şekilde kalçalarının üzerine çökmüş gibi bile görünüyordu.

"Onları kullanmayacaklar," diye alt tonda ona güvence verdi. "Gemide sahip olduğumuz teknolojiyi isteyeceklerdir."

Sanki onun yanıldığını kanıtlamak istercesine, öndeki top dizileri yuvalarında dönerek onlara doğru yöneldi.

"Evet... bundan emin misin?" Indra yutkundu. Eğer bu onları hedef alan lanet şeyler değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

"Hayır, değilim." Nyek'in elleri konsolun üzerinde hareket ediyordu ama Indra'nın bu konulardaki sınırlı bilgisi bile ona daha büyük gemiye karşı fazla şansları olmadığını söylüyordu.

Bileğinin yanından gelen bir bip sesi kaşlarını çatmasına neden oldu ve yere baktı. Kaza alanından çıkardıkları yapay zekâ artık hareketsiz değildi. Yumuşak ışıklar parladı üzerinde onun yan ve, olarak o izledim, dallar bir şeyin... bir şeyino yapmadı tanımak ama baktı gibi sıvı Metal yan taraftan uzanarak aralarındaki ana konsola uzandı. "Errr... Nyek? Bunu yapıyor olması mı gerekiyor?" diye sordu dikkatli bir sesle, sanki o şey onu duyabiliyormuş gibi. Belki de duyabiliyordu, çünkü yan tarafında daha fazla ışık yanıyordu ve onun Dinliyorum.

Yere baktı ve dondu kaldı. "Hayır. Kesinlikle ."

Konsol kararırken ellerini kaldırdı. "*Draanth*, az önce kontrolü kaybettim!"

Motorlar kükreyip onları döndürürken gözleri fal taşı gibi açıldı. Yapay zekâ kontrolü ele alıp onları hızla uzaklaştırırken kokpitte çalan alarmlar onu neredeyse sağır ediyordu. Görüntü ekranı akıncı gemisinin silahlarının canlandığını gösterirken, kendini korumak için küçük bir topun içine katlamaya çalışarak ciyakladı. Mermiler ya da kullandıkları her ne haltsa, uzayın karanlığına karşı parlak bir şekilde onlara doğru fırladı. Nefesini tuttu. İşte bu kadardı. olacaklardı.

Son anda, mermiler kalkanlarını delip geçmeden hemen önce, motorlar alevlendi ve sıçradılar... yana doğru.

"Büyüleyici," diye nefes aldı Nyek, ekran göstergelerini incelemek için öne doğru eğilerek. "Bu mümkün olmamalıydı. Gereken hesaplamalar... şaşırtıcı."

"Bizi hayatta tutacak mı?" diye sordu, topundan biraz sıyrılarak. "Kaçabilecek miyiz?"

Daha fazla mermi etraflarındaki boşluğu aydınlattı, ama ne zaman bir şey onlara çarpacakmış gibi görünse, mekik küçük bir sıçrama, atlama ve zıplama yaptı. Her nasılsa, inanılmaz bir şekilde, takipçilerinden uzaklaşmayı başarıyorlardı.

"Burası mekik üç," telsizden yeni bir ses geldi. "Şu anda karavandayız. Konumunuzun bizden uzaklaştığını kaydediyoruz."

Nyek telsizden "Siperde kalın," emrini verdi. "Bölgede korsanlar var. Tekrar ediyorum, bölgede korsanlar var. Siperde kalın ve mümkün olan en kısa sürede *Izal'vias*'a dönün."

"Olumlu." Bu Keris'in sesiydi, mekanik tonu açıktı. "Errr... aslında olumsuz. Az önce uçuş kontrolünü ve navigasyonu kaybettik."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Seren, sesi kısıktı. " oluyor? Yeni uçuş vektörleri başlatıldı."

Nyek'e döndüğünde Indra'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ne haltlar dönüyordu?

An saat sonra Nyek hâlâ büyülenmiş durumdaydı. Her nasılsa kaza alanındaki yapay zeka üç mekiği de birbirine bağlamış ve hepsini aynı anda tamamen farklı bir yere yönlendirmişti. sistem .

"Bu da ne böyle?"

Indra'nın yorumu üzerine başını kaldırdığında... önlerindeki boşlukta bir şeyin oluştuğunu gördü. Mavi ışık merkezi bir noktadan dışarı doğru spiral çizerek çiçek açıyor ve sonra bir çiçeğin taç yaprakları gibi açılıyordu. "Çiçeğin" merkezi ışıkla dalgalanıyordu, farklı renkler taç yaprakların kenarlarına doğru yayılıyordu. Çok güzeldi, büyüleyiciydi.

"Ben... hiçbir fikrim yok."

Uzayın bu bölgesinde daha önce hiç böyle bir şey görmemiş ya da anomali veya yaratıklarla ilgili herhangi bir rapor okumamıştı. Diğer iletişim kurmaya fırsat bulamadan, sayısız mekiğin içinde üç parlak ışık belirdi. Üç mekiği de vuran bu ışıklar lazer odaklıydı. Kör edici ışığa karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Onları açtığında, ışık da uzay çiçeği de gitmişti. Onun yerine önlerinde büyük bir yörünge üssü belirmişti.

"Lanet olsun, bu bir solucan deliği miydi?" Indra, Nyek'in görüşündeki lekeleri temizlemek için gözlerini kırıştırdığı kadar hızlı kırıştıtararak sordu. "Yoksa bir çiçek deliği mi? Bekle, bu kulağa biraz pis geliyor."

"Solucan deliği doğrudu." Şu anda bulundukları konumu bildiren konsola baktı. "Önceki konumumuzdan kırk tetra-parsek uzaktayız. O mesafeyi saniyeler içinde katetmiş olmamızın imkanı yok. Görüldüğü haliyle çiçek

bir çeşit solucan deliği olabilir. Ya da..." Yapay zekânın onları yönlendirdiği üsse bakarak düşündü. "Aşına olmadığım bir tür uzay katlama teknolojisi."

"çok büyük bir yer," diye mırıldandı, koltuğunun kenarına oturarak. "Bu mümkün mü? Bilmediğiniz bir teknoloji olabilir mi?"

"Mühendis salonundan deneysel teknoloji mi? Evet, kesinlikle." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Önlerinde devasa bir kapı açıldı ve bir hangar ortaya çıktı. "Ama bu çok daha eski görünüyor, sanki uzun yıllardır buradaymış gibi."

Ayrıca terk edilmiş görünüyordu. Gövdede herhangi bir ışık göremiyordu ve hangar karanlık ve yasaklayıcıydı. Ama yapay zekânın onları götürdüğü yer kesinlikle burasıydı. Birkaç saniye içinde hangarın kapılarından geçtiler, tam önlerinde ışıklar yandı ve hangar bölüm bölüm ortaya çıktı.

"Ürkütücü görünüyor," diye mırıldandı, sesinde duygularını ele veren bir endişe notası vardı. "Sanki burada kimse yokmuş gibi."

Ona yan gözle baktı. Bazen onun ne kadar çok şey yaşadığını unutuyordu. Evet, o bir insandı ve normal bir insan bile Dünya'daki yaşamdan Latharian toplumuna geçişte zorlanabilirdi. Ama sadece tamamen yeni bir uzaylı uygarlığıyla mücadele etmek zorunda kalmamıştı, söylediklerine bakılırsa hayatı hiç de kolay olmamıştı. Kendi halkının onu ölüme mahkûm etmesiyle sonuçlanan bir şiddet ve çekişme içinde geçmişti.

Bu düşünce göğsünü öfkeyle doldurdu. Bir toplum bir dişiye nasıl ölüme mahkûm edebilirdi? Özellikle de Indra gibi dinamik ve *canlı* birini... Bu tanrıçanın kendisine karşı işlenmiş bir suçtu ve *Liaanas* onu kendisine getirdiği için şükran duası etti.

Onu hak etmiyordu, ama bu hanımefendinin kendisinden bir işaret olmalıydı, değil mi? Indra'yı, ona değer vermeyen ya da onu umursamayan kendi halkından uzaklaştırmış ve onun yoluna koymuştu. O *Vesh*'ti. Onu korumak için kendi hayatını verebilirdi... yeminleri yüzünden değil, ne suç işlediğini düşünürse düşünsün, kendi hayatı onunkinden daha değerli olduğu için.

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı.

Mekik yavaşça döndü ve hareket eden diğer ikisini bir an için görebildiler. Üçü birden yavaşça yere indi.

Üzerlerindeki ışıklar küçük bir görünürlük çemberi yaratıyor - ötelerindeki karanlığın bastırıldığı, kendilerine ait bir dünya.

yapay zekanın konsolundaki ışıklar söndü ve kapı açılmaya başlarken takırdadı.

"Pekâlâ," dedi ayağa kalkıp tüm silahlarının yerinde olduğundan emin olduktan sonra. "Buradayız. Burası her neresiyse."

Mekikten ilk çıkan o oldu, eli kılıfından tabancasını çıkarmak için hazırды. Çevrelerini hızlıca taradıklarında hangarın büyük bir kısmının hâlâ karanlıkta olduğunu ve dışarıda olabilecek her şeyi gizlediğini gördü. Ensesindeki deri kaşınmaya başladı. Otomatik savunmalar hâlâ bir olasılıktı ama yapay zekânın onları buraya akıncılardan uzağa getirdiği düşünülürse, bu olasılık giderek azalıyordu.

Diğerleri kendi mekiklerinden ayrılıp onlara katılırken bir bakış attı. Keris M'rl'n'in görüntüsü ilk kez onu endişelendirmemişti. Bir yapay zekaya karşı başka bir yapay zekadan daha iyi bir silah olabilir miydi?

"Ne haltlar dönüyor burada?" Seren K'Vass mırıldandı, Gracie'yi grubun ortasında tutuyor, iri gövdesiyle onu koruyordu. Nyek eğlenerek yapay zekâ da dâhil olmak üzere üç "Lathar "ın da insanlarını koruduğunu fark etti. Belki de Lathar genetik yapısındaki bir şey onları korumacı olmaya zorluyordu... Ama bu M'rl'n'i açıklamıyordu. Onda Lathar ya da başka bir DNA yoktu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. "Ama kaza alanındaki yapay zeka bizi bir nedenden dolayı buraya getirdi. Bunun ne olabileceğini ise bilmiyorum."

Işıklar sırayla yanarak onları mekiklerden uzaklaştırdı ve bir iç bölme kapısına doğru yönlendirdi. Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Görünüşe göre bizim varlığımıza ihtiyaç var. Gidelim mi?"

Mekiklerde kalmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden cevap beklemeden kapıya doğru yöneldi, gruptaki diğerleri de peşinden geliyordu. Ayak sesleri güverte kaplamasında çınlıyor, terk edilmiş hangarın sessizliğinde yüksek sesle duyuluyordu.

"İzleniyoruz," diye mırıldandı Indra onun yanında. O da başını salladı. "Biliyorum. Ben de hissediyorum."

Öyle de yaptı, tüyleri hâlâ ensesinde diken dikendi. Biyolojik bir şeyin onları değil, birinin onları uzaktan izlediğine inanıyordu. Eğer bu yapay zekaysa, o şeyin delirmemiş olmasını umuyordu. Eğer delirdiyse... bu da onu eğlendirmeye yetecekti.

Onları uzun süredir yıkık olan bir üssün labirentine götürüyor ve sıkıldığında onları uzaya fırlatıyor.

"Uzaktan hiçbir şeye erişemiyorum," diye ekledi Keris, düz mekanik ses tonu duyularını sarsarak. "Tüm erişim noktaları sıkıca kilitlenmiş durumda ama size bir şey söyleyebilirim. Burası terk edilmiş gibi görünebilir ama iç sensörler gayet iyi çalışıyor, bu da bir yerlerde çalışan bir jeneratör olduğu anlamına geliyor. Sanki birileri belirli alanları kasten kapatmaya karar vermiş gibi."

Kapıya ulaştıklarında Nyek kaşlarını çatı. Seren hızlı bir hareketle önlerinde manevra yaparak kapıyı emniyete aldı ve hep birlikte koridora doğru .

Tamamen işlevsel olan üssün bazı bölümleri neden kasten kapatılsın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Çevre kontrollerine erişebiliyor musunuz? Ya da aydınlatmaya?" diye sordu. İlkinin kontrolünü ele geçirebilirlerse, ne yapay zekânın ne de başka birinin hava kilitlerini açıp onları uzaya çıkaramayacağını bilerek çok daha rahat nefes alacaktı.

"Bir deneyeceğim. Yine de fiziksel bir erişim paneli bulup doğrudan giriş yapmam gerekebilir."

Başını salladı ve çevrelerine odaklandı. Koridor da hangar kadar boştu, ışıklar yandıkça toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Koridoru sola doğru uzattılar.

Bir süre onları izledikten sonra bilerek döndü ve diğer tarafa doğru ilerlemeye başladı. Tam da şüphelendiği gibi ışıklar otomatik olarak yanmıyordu ve birkaç adım sonra bir bölme harekete geçerek önünde kapandı ve neredeyse burnunun ucunu koparacaktı.

Omuz silkti ve bilinçli bir adım atıp arkasını döndü.

"Görünüşe göre o tarafa doğru gidiyoruz."

ÜRKÜTÜCÜ GİZLİ ÜSLER GİBİ, bu da listenin başında olmalıydı. Indra titredi ve Nyek'in rahatlatıcı varlığına biraz daha yaklaştı. Diğer insanların da aynı şeyi yaptığını ve Latharian ortaklarına yakın durduklarını fark edince dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Stephens bile, her ne kadar saklamaya çalışsa da. Keris'in metal derisi onu oldukça güzel bir şekilde korurken o bunu yapamazdı.

her şeyi yapabilir. Muhtemelen nükleer saldırı da dahil. Ama erkekler... ve egoları.

Nyek ona kaşlarını kaldırdığında insanların aniden bir araya toplandığını fark eden tek kişi o değilmiş gibi görünüyordu.

"Bu filmi hepimiz gördük," dedi ona. "Hiçliğin ortasında terk edilmiş bir uzay istasyonu, araştırmak için gönderilen cesur mürettebat ve her şeyi kontrol eden gizemli bir gözetmen." Yukarıya, ışıklara doğru işaret etti.

"Evet," diye ekledi Gracie. "Bu normalde grubun aptalının 'hemen döneceğim' diyerek uzaklaştığı ve sonra da korkunç bir şekilde öldüğü bölümdür..."

"Ya da etobur bir uzaylı gölgelerin arasından fırlayıp bizi teker teker avlar."

Indra etraflarındaki kasveti delmeye çalışarak gölgelere baktı. Daha karanlık olanlarda herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi. Birden gençken daha fazla havuç yemiş olmayı diledi. Ama tüm yiyecekler başka bir şeye benzemek ve tat vermek için yeniden şekillendirilmiş ve tatlandırılmış fiçıda yetiştirilen mantarlar olduğundan, muhtemelen bunun bir faydası olmazdı.

"Böcekler," diye yorumladı Stephens tiksintiyle. "Böcekler olacak. Her zaman böcekler vardır."

Indra anında *Izal'vias*'a döndüklerinde yatağına koymak için birkaç hamamböceği bulmaya karar verdi. Adamın ciddi bir böcek sorunu vardı, belki biraz duyarsızlaştırma terapisi ona yardımcı olabilirdi. Bu ya da video sonsuz saatler sürecektir bir eğlence sağlayabilirdi.

Hiçbiri başka bir şey söyleyemeden etraflarındaki tüm ışıklar yandı. Indra nefesini tuttu ve gözlerini kısarak parlaklığa baktı. Işıklar her şeyi aydınlatıyor, metal duvarlı koridorun her yüzeyini ortaya çıkarıyordu.

Gölgelerde saklanan hiçbir şey yoktu ve hiçbir şeyin saklanabileceği bir yer de yoktu. Duvarların hepsi pürüzsüz ve izsizdi, pençeler ya da başka bir şey tarafından yaratılmış gibi görünen delikler yoktu.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Gracie. "Üs bizi dinliyor." "Bir dinliyor," Stephens aynı fikirdeydi. "Oradaki zamanlama da tesadüfi. Ve ben tesadüflere inanmam."

Indra inledi. Nedense aydınlık üssün terk edilmiş doğasını daha da kötüleştiriyordu. "Harika... tek sorun şu ki şimdi duvarlarda ya da bir pencerede kanlı el izleri görmeyi bekliyorum."

Nyek kıkırdayarak başını salladı. "İnsanlar inanılmaz derecede kötümser."

"Kesinlikle," dedi Gracie, Seren'den aşırıldığı belli olan blaster'ı belinde tutarak. "Bir ton yırtıcının olduğu bir gezegenden geliyoruz, yani bu bir hayatta kalma içgüdü. En kötüsünü beklersen asla hayal kırıklığına uğramazsın."

Stephens, "Aynı zamanda bardağın yarısı boş bir tip," diye ekledi. "Sefil bir inek."

"Gracie arkasını döndü ve Indra'ya kırptı. "Denizciler. Kaslar gereklidir, zekâ şart değildir."

"Hey! Bundan daha az alacağız! Hassas duygularımı incitebilirsin." Stephens kıkırdadı ve koridorda ilerlerken tekrar etrafına bakındı. "O piç Krin şeyleriyle karşılaşma ihtimalimiz olmadığı sürece, ben iyiyim."

Krin. Indra yine ürperdi. Stephens ve Gracie'den, karşılaştıkları ve bütün bir koloniyi yok eden çok kollu uzaylı canavarla ilgili hikâyeler dinlemişti. Duyduğuna göre, bu bir krakenin piç çocuğuydu ve herkesin en kötü kâbusuydu. Kesinlikle yüzleşmek isteyeceği bir şey değildi. Asla.

Grup, önlerindeki her bölümün ıslıl ıslıl aydınlatıldığı koridorlarda kendilerine eşlik edilirken sessizliğe gömüldü. Diğer insanların tamamen yokluğu ve havadaki bayat koku, buranın yıllardır terk edilmiş olduğu gerçeğini vurguluyordu. Talax-Four'daki kullanılmayan binaların verdiği o boş hissi veriyordu ama daha az kırık cam ve her yerde fareler vardı.

Aklının bir köşesinde bir anı canlandı. Bunun gibi bir yer daha vardı. Gizli üs ile hükümetin deney tesisi arasındaki o tuhaf hisle...

O ve bir grup diğer Tazvarth kendi bölgelerinde bir Keranth çetecisinin peşine düşmüşlerdi ve çete üyesi şehrin kanalizasyonlarında kaybolmuştu. Takip ettiklerinde, gülünç bir şekilde kaybolmuşlar ve eski bir yeraltı kompleksine rastlamışlardı.

Oraya girdikleri anda ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Yatağın üzerinde kelepçelerle dolu bir ameliyathaneyi ilk gördüklerinde, o ve diğerleri oradan hızla uzaklaşmışlardı. Ama orayı ya da kapıdaki sembolü asla unutmamıştı. Yedi rakamının etrafına sarılmış bir A gibi. Hepsi çok garipti.

"Eğer ameliyathane görürsek," diye mırıldandı. "Buradan siktir olup gideceğim."

"Hemen geliyorum, tatlım," diye cevap verdi Stephens, çoktan onun yanından geçmişti.

Tehlikeli bir hırıltı hepsinin dönmesine neden oldu, arkalarından bir şeyin yaklaştığından emindiler.

Nyek hırlayarak denizciyle arasındaki boşluğu bir hareket bulanıklığıyla geçti ve onu duvara çarptı. Yüzü öfke dolu bir ifadeye bürünmüştü.

"Ona böyle seslenemezsin!" diye tükürdü, iri yarı insanı boğazından tutarak kolayca yerden kaldırdı. "Onun için hiçbir sevgi sözcüğü kullanmayacaksın. Hatta ona bakmayacaksın bile. Anladın mı?"

Vay canına. Kahretsin.

Indra hayatında hiç kimsenin bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Kalbi boğazında, Keris elindeki tüfeği Nyek'in kafasına doğrultmadan önce aralarına girebilmek için çaresizce ileri atıldı.

"Hey... hey... bu sadece lafın gelişi," dedi aceleyle ve Nyek ile Stephens'ın arasına girmeyi başardı. Denizci çoktan nefes nefese kalmış ve morarmaya başlamıştı. Nyek'in tek eliyle onu yerden nasıl bu kadar kolay kaldırabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kaldırıyordu. Anında, Lathar'ın insanlıktan ne kadar güçlü olduğunu yeniden değerlendirdi.

"Hey... bana bak." Daha da yaklaşarak ellerini Nyek'in çıplak göğsüne koydu ve sonra boynuna doğru kaydırды. "Lütfen, Nyek... bırak onu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Aramızda hiçbir şey yok. Yemin ederim."

Nyek yere baktı, bakışları onunkileri yakaladı ve yakıcı bir yoğunlukla araştırdı. Sonra, bin yıl gibi gelen bir sürenin ardından başını salladı ve Stephens'ı bırakıp kollarını ona doladı.

Gülümsedi, içini bir rahatlama kapladı. Adamın gözlerinin içine baktığında, Nyek'in Stephens'ı oracıkta öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. "Teşekkür ederim."

Omzunun üzerinden bakarak Keris'e Stephens'ı yoldan çekmesini işaret etti. Yapay zekâ aceleyle itaat etti, soluk soluğa kalan insanın ayağa kalkmasına yardım ederken ön yüzü boştu. Kimse konuşmuyordu, gruptaki gerilim o kadar yüksekti ki tek bir kıvılcım bile ortalığı alevlendirebilirdi.

Bunu kırmak için önlerinde bir kapının açılması gerekti. Nyek kolunu Indra'nın etrafında tutarak sessizce kapıya doğru ilerledi, başı dikti.

Indra, Gracie'nin endişeli bakışını yakaladı ve başını salladı. Nyek'le başa çıkabilirdi. Onunla . Başka kimsenin bu işe karışmasına gerek yoktu.

Kapı başka bir koridora açılıyordu ama bu koridorun bir tarafında boydan boya pencereler vardı. Indra önlerinde uzanan manzara karşısında nefesini tuttu. Pencereler sıra sıra devasa savaş robotlarıyla dolu geniş bir salona bakıyordu.

"*Drakeen,*" diye nefes aldı Nyek onun yanında, sesi hayretle kısılmıştı. "Hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemiştim."

"Gemidekilerin daha büyük versiyonlarına benziyorlar." Indra pencerelerden bir iki adım geri çekildi, tüyleri diken diken olmuştu. O şeylerin hareket halindeyken yeterince kötü olduğunu düşünmüştü ama onları orada otururken, hareket etmeden görmek. Bu bir şekilde daha kötüydü.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve aceleyle ilerlediler. Kapının ardında geniş bir oda vardı. Odanın ortasında büyük bir masa vardı ve masanın üzerine ekranlar yerleştirilmişti, duvarların etrafında da başka istasyonlar vardı. Odanın bir duvarının tamamı camdı ve bir manzaraya açılıyordu... Indra ne gördüğünden tam olarak emin değildi. Neredeyse bir arı kovanının içi gibi görünüyordu, spiral şeklinde sıra sıra altıgen hücreler kendi seviyelerinin çok altından çok üstüne kadar yükseliyordu.

"Vay canına, burası süslü bir yıldız gemisi köprüsüne benziyor. Bilirsin, şu en üst düzey savaş gemilerinden biri-" Gracie cümlesinin ortasında durdu, belli ki insan teknolojisinin Latharian teknolojisinden çok daha az sofistike olduğunu fark etmişti.

"Bu Latharian halkının kurtarıcısı olacaktı," diye yeni bir ses duyuldu arkalarından ve hepsi sıçrayıp nişan almak için döndü. Üç kırmızı lazer dürbünü arkalarında duran bir kadının göğsüne saplandı.

Indra kaşlarını çatı. Nasıl olmuştu da onlara doğru yaklaşmayı başarmıştı?

Sonra kadın titredi ve bir holograma baktıklarını fark etti. İnanılmaz derecede gerçeğe yakın, gerçekçi bir hologram, ama yine de bir hologram. Uzun, dökümlü bir elbise giymişti, saçları mücevherli çiçeklerle tutturulmuş narin bukleler halinde başının üstünde toplanmıştı. Indra anında kendini pis ve rüküş hissetti. Kahretsin... eğer Latharian kadınları böyle görünüyorsa, Nyek neden onunla ilgileniyordu ki?

"Sen üssün avatarı mısın, yoksa yapay zekânın mı?" Nyek silahını indirerek sordu.

"Ben... Miisan K'Saan'dım," diye belirtti kadın. "Beni mekikten kurtardığınız ve buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kadar küçük bir gemide biraz sıkışık durumdaydım. Bu üs bana çok daha uygun."

İki savaşçı nefes almak için acele etti. Indra yan gözle Nyek'e baktı. "Bunun bir anlamı var mı?" diye sordu alt tonda. "Miisan K'Saan imparatorun litaanıydı," diye mırıldandı. "Onun ikiz kardeşi. O yıllardır ölü." Sesini yükselterek önlerindeki kadına hitap etti.

"Yani siz Leydi K'Saan'a benzemek üzere modellenmiş bir yapay zeka mısınız?"

Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "İleri düzey bir yapay zeka sinir ağına eşlenmiş aktif beyin taramalarıyla yaratıldım. Biyolojik olanın dışındaki her şeyde Miisan K'Saan'ım."

Nyek başını eğdi. "O halde selamlar, Leydi K'Saan. Sorabilir miyim... bizi neden buraya getirdiniz? Ve neden şimdi? Daha önce bir mekiğe yerleştirilmiştiniz. Varlığınızı ve bu üssün yerini açıklamak için yeterli zamanınız vardı."

Kadın ileri doğru yürüdü ve Indra uzaylı sevgilisindeki anlık gerilimi hissetti. Kadın ona ulaştığında kıpırdamadan durdu ama kadın onun yüzünü incelerken tam önlerinde durdu.

"Daha önce zaman doğru değildi. Tanıştığım savaşçılar da *öyle*... Aslında onlar savaşçıydı. Latharian savaşçılarına ihtiyacım yok."

Doğrudan Indra'ya baktı ve gülümsedi. "Kadınlara ihtiyacım var. *T'Razed'e* hoş geldin, Tazvarth'ın Indra'sı." Bakışları Gracie'yi bulmak için ilerledi. "Gölgelerin Gracie'si. Gelişin nesiller önce yüksek rahibelerimiz tarafından önceden bildirilmişti."

"Dur, dur... mola," diye geri çekildi Indra, bir elini saçlarında gezdirerek. "Adlarımızı nereden biliyorsun? Ve nereli olduğumuzu. Çete üyeliğimin ne olduğunu kimseye söylemedim."

"Evet." Gracie'nin sesi sertti. "Uzun zamandır Gölgeler projesinin bir parçası değilim. Bunu nereden biliyorsun?"

Miisan gülümsedi. "Biz Kabal'ız. Yüzyıllar boyunca gizlice var olduk, Latharian toplumunu gölgelerden oluşturduk ve şekillendirdik. Sayımız sayısızdı ve erişim alanımız genişti. Kahinlerimiz her şeyi biliyor ve görüyordu... türümüzü yok edecek bir virüs olan vebanın gelişini bile. biz inşa ettik..." Kollarını açtı.

Arkalarındaki pencereyi göstererek. "Ama veba bizim bile öngördüğümüzden daha hızlı ilerledi."

"Neden? İçlerinden biri kör falan mıydı?" Stephens araya girdi.

"Lütfen onu görmezden gelin." Gracie iç çekti. "İnsanların erkeği türler, tüm niyet ve amaçlar için tam bir aptaldır."

Miisan kıkırdadı. "Eminim zamanla insanlığın ve Lathar'ın kaderinin birbirine bağlı olduğunu keşfedeceksiniz. Soruna cevap vermek gerekirse Jay Stephens, evet, kahinlerimizden biri kördü ama bu onun öngörülerini engellemedi. Hata tamamen Kabal'ındı. Oyunda doğru parçalara sahip değildik ve planlarımızı son anda uyarlamak zorunda kaldık. Bir karar verilmesi gerekiyordu ve her iki türümüzü de kurtarabilmesi için Kabal'ın bilgisini aktarmak bana kaldı."

"İnsanlığın genomunda keşfedilen kodlamadan mı bahsediyorsunuz?" Nyek sordu. "Oğlunuz notlarınızın şifresini çözdü."

"Kesinlikle." Miisan gülümsedi ve hologramı tekrar titreşti. Başını kaldırdı, yüzünde hafif bir endişe ifadesi vardı. "Özür dilerim. Bu üs uzun yıllardır terk edilmiş durumda ve jeneratörlerin güç biriktirmek için zamana ihtiyacı var. Tekrar konuşacağız. Bu arada, lütfen üssün misafirperverliğinin tadını çıkarın. Aydınlık alanların içinde kalın ve Sektör Dört'ten uzak durun." Kadının yüzünde bir anlığına tuhaf bir ifade belirdi ama Indra ne olduğunu anlayamadan kayboldu. "O sektör biraz hasar gördü ve güvenli olmayabilir."

Hiç var olmamış gibi göz kırparak ortadan kayboldu. Indra hologramının nereden yayıldığını bile göremiyordu.

"Şey," dedi gülerek iç çekerek. "Bu çok ağırdı. Değil mi? Gizli topluluklar ve kehanetler. Kendimi uzayda geçen epik bir fantastik romanın içindeymişim gibi hissediyorum."

"Gerçekten de öyle." Nyek'in yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Böyle bir Kabal'ın varlığına dair söylentiler duymuştum ama bunların sadece arka odalarda ve tavernalarda anlatılan hikâyeler olduğunu sanıyordum. Ne bir üyesiyle tanıştım ne de bir üyesiyle karşılaştığını iddia eden biriyle karşılaştım."

"Tarihsel veritabanlarının hiçbirinde doğrulanmış bir görüş yok," diye doğruladı Keris, doğası gereği kimsenin tartışmayacağı bir iddiaydı bu. "Leydi Miisan'ın nedimelerinden birinin Kabal üyesi olduğuna dair şüpheler vardı ama imparatorun kız kardeşinin kendisi hakkında hiçbir şey yoktu. Gerçi çiftleşmeden önceki bir yıl boyunca pek çok kaydı silinmişti. Tabii ki,

Son kanıtlar, bunun örtbas edilen bir çiftleşmeden doğan bir erkek çocuktan kaynaklandığını söylüyor."

"Oooh, sarayda skandal!" Indra sıırttı. "Eminim o tarihi veri bankalarında bulabileceğın çok ilginç dedikodular vardır."

Komuta güvertesinin diğır tarafındaki ışıklar yandı ve grup o tarafa yöneldi. Geldikleri yolda konaklama yerine benzeyen bir şey görmemişlerdi, bu yüzden önlerinde açılan çift kapının uzun bir koridora çıktığını görünce rahatladı. Koridordan çıkan kapıların her biri lüks odalara açılıyordu.

Nyek, "Komuta düzeyinde konaklama," dedi. "Bu süre boyunca çiftler halinde kalmamızı öneriyorum. Kimse tek başına bir yere gitmeyecek."

"S Stephens ile aranızda geçenleri bana anlatmak ister misin?"
Indra yeni evlerinin karşısından Nyek'i dikkatle izledi. oda. Buranın nasıl olup da tozla kaplanmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama şu anda düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Mesela Bay Kıçını Kaldıran'ın neden kendini kaybedip neredeyse bir adamı öldürdüğü gibi.

"Ne olduğunun fazlasıyla farkındasın. Size bir sevgi sözcüğüyle hitap etti ve siz onun dişisi değilsiniz."

Odaları incelerken ona bakmak için durakladı. Bakışları amansızdı ve okunması zordu. Bunu yaptığını fark etmişti, o resmi tavrına geri çekilmişti, sanki gerektiğinde etrafına çektiği bir zırh gibiydi.

Bir kaşını kaldırdı.

"Bana 'tatlım' dediği için onu neredeyse öldürüyordun, öyle mi?" Kıkırdadı ve inanamayarak başını salladı. Stephens'la biraz sorunu olduğunu biliyordu ama yine de... "Bu biraz... aşırı değil mi?"

Ona doğru yaklaştı, vücudunun her hattında tehlike yazılıydı. Korkutulmayı reddederek çenesini kaldırdı.

"Mesele sana öyle demesi değil," diye cevap verdi, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Ama senin buna izin vermen."

Oh lanet olsun...

"Kıskanıyor muydun? Aman Tanrım, kıskandın!" diye haykırdı. "Sana hiçbir şey olmadığını söylememe rağmen Stephens'ı kıskanıyorsun."

"Evet! Duymak istediğin bu mu?" diye hırladı, parmaklarını ısırarak onu üst kollarından yakaladı. "Onu kıskanıyordum... onu, onu

Baktığın her erkeği... Yatağını paylaşma zevkine erişmiş her erkeği. Hepsini bulup yok etmek istiyorum, böylece sana bir daha asla o gözle bakamayacaklar. Seni bir daha asla o şekilde düşünmesinler. Asla. Bir daha asla."

Adamın hırıltısı ve yüzündeki öfke karşısında gözleri büyüdü. Ama bu daha derin bir şeyi, gözlerinin arkasında yüzen ve henüz adını koyamadığı bir şeyi saklıyordu.

"Ben sana ait değilim." Normalde bu argümanı tamamen kendine has bir öfkeyle dile getirirdi. Gerekirse şiddet kullanarak onu uzaklaştırırdı... özgürlüğünü ve bağımsızlığını korumak için her şeyi yapardı.

Çetelere geri döndüğünde, sahip olunan kadınlara ne olduğunu görmüştü... çeteye kendi başlarına değil de bir çete üyesine ortak olarak katılanlara. Onlar bir hiç olarak görülüyordu - sahip olunacak, elden ele dolaşacak, paylaşılacak ve hepsi de kendi rızaları olmadan yapılacak mallar. Yaptığı şeyi yapmasının, kabul törenini geçmek için ruhunun bir kısmından vazgeçmesinin nedeni buydu. Bu yüzden sahiplenilme fikrine karşı patolojik bir nefreti vardı... bu özgürlüğü kaybetmeye karşı. Özellikle de bir erkeğe.

Ama Nyek bir gangster değildi. İnsan bile değildi. Latharian'dı, uzaylı ahlakına ve şimdiye kadar tanıştığı herhangi bir insandan çok daha onurlu görünen bir etik kuralına sahipti. Onu asla paylaşmayacaktı, bunu hiç şüphesi olmadan biliyordu.

Hareket etmedi, sadece yere bakıp onu izledi. "İstiyor musun?"

Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. "Indra?"

"I..."

Durakladı ve yutkundu, zihni bir düşünce ve duygu karmaşası içindeydi. Ona ait olmak istiyor muydu? Lathar'ın yaptığı gibi onu sahiplenmesini istiyor muydu? Sonsuza kadar, boşanmak yok, hiçbir şey yok.

"Bana ait olmanı istiyorum," diye mırıldandı, yüzünü incelerken gözleri kararıyordu. "Ve sadece bana. Bir daha asla başka bir erkeğe bakmamamı, ihtiyacın olan her şey için bana gelmeni istiyorum. Bunun için..." Açık kapıdan görünen yatağa bakarken dudakları kıpırdadı. "Tüm ihtiyaçlarınız."

Eğildi, dudakları kızın boynunun kenarına değdi. "Her. Tek tek. Biri."

Yumuşak bir şekilde inledi, elleri adamın göğsüne değerken adamın tutuşu değişti, kollarını yumuşattı ve sonra sırtına doğru kayd. Adam

Onu kendine doğru çekti ama diğer öpüşlerinden farklı olarak ne öfke ne de sertlik vardı. Dudakları çenesi boyunca fısıldayarak ağzını talep ederken onu kendine doğru çekti.

Bu öpücük romantizm ve peri masallarını andırıyordu. Onu nazıkçe kollarının arasına alan adam, onu öpmek için acele etmedi. Uzun, uyuşturucu öpücüklerle dudaklarının şeklini keşfetti ve sonra dilinin en yumuşak fırçasıyla dudaklarını ayırdı - kızın anında kabul ettiği bir erişim talebiydi bu.

Adam daha derine kayarken gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti, öpücüğündeki duygu neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Sıcaklık, duygusallık ve o kadar çok dürüstlük barındırıyordu ki ruhunu yakıp kavurdu.

Elleri adamın ceketinin kenarlarını kavradı. Bu adama karşı herhangi bir savunması kaldıysa bile, tamamen paramparça olmuştu. Sadece o tek öpücüğe dayanarak, sadece ve sadece onun olmuştu.

Kız da onu öperken zevkle mırıldandı, ikisi de henüz sıcaklık seviyesini yükseltmeye hevesli değildi. Birbirlerine sarılıp öpüşmekten, ağızlarının ve ruhlarının sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir çiftleşmesinden memnundular.

Sonunda başını kaldırdı ve dudakları isteksizce onunkileri terk etti. "Arkadaşını neredeyse öldürdüğüm için özür dilerim. Ben... evet, kıskanmıştım. O bir insan. O benim olmadığım ve asla olamayacağım her şey. Ve endişelendim... korktum," diye düzeltti, "kendi türünden bir erkeği bana tercih edeceğinden."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve elini kaldırarak adamın yanağını yumuşattı. "Bir dahaki sefere sadece sor. Tamam mı? Hiçbir insanla evlenmememin ve evlenmek istemememin çok iyi bir nedeni var. Çoğunlukla hepsi meme olduğu için."

Durakladı, gözleri onunkileri yakaladı. "Bu evlenmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor? Yani benimle evlenmeye. İnsani bir şekilde mi?"

Kadın ağzını açtı ama adam elini kaldırdı ve parmağını dudaklarının üzerine koydu. Başını sallayarak şöyle dedi. "Hayır, henüz cevap verme. Bunu bir düşünün ve buradaki işimiz bittiğinde bana cevabınızı verin. Vay-"

Koridordan gelen bir ses ikisinin de etrafına bakmasına neden oldu.

"Birisi olmaması gereken bir yere gidiyor," dedi usulca. "Bence ne olduğundan ve neden olduğundan emin olmalıyız. Sizce de öyle değil mi?"

"KESINLİKLE."

Hep birlikte kapıya doğru ilerlediler ve tam zamanında koridora girerek diğer uçtaki kapıların kapandığını gördüler. Her kimse, hızlı hareket ediyordu.

Nyek alçak bir sesle, "Sektör Dört'e doğru gidiyorlar," dedi.

"Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldandı takip ederken.

Sektör Dört'e giden hava kilidinde Gracie ve Seren'in yanı sıra Keris ve Stephens'ı da bulmaları uzun sürmedi. Eğer Latharian yapay zekâsı boş bir ön yüzle hoşnutsuzluğunu ifade edebilseydi, bunu başarırđı.

"Bana burada ne yaptığınızı düşündüğünüzü söylemek ister misiniz?" Nyek sordu, sesi sakın ve düzdü, kıcını kaldıran tavrı en üst düzeydeydi.

"Sana bunun iyi bir fikir olmadığını *söylemiştim*," diye mırıldandı Seren eğilip Gracie'nin kulağına. Koridorun sessizliği nedeniyle hepsi onu net bir şekilde duydu.

"Yapay zekâ bizi bu sektörün yasak olduğu konusunda uyardı." Nyek'in yüz ifadesi değişmemişti ve diğer Latharların yüz ifadelerini yansıtıyordu - WTF'nin ekstra taraflarından hoşnutsuzdu.

"İşte mesele bu." Stephens kollarını göğsünde kavuşturmuş, dimdik duruyordu. Nyek ona baktığında, boğazındaki çürükler açıkça görülmesine rağmen irkilmedi. "Kesinlikle iyi görünüyor. Ve içeri girerken herhangi bir hasar kanıtı görmedik. Diğer katlarda evet, ama bunda değil. Bu da şu soruyu akla getiriyor... Eğer burada hasar yoksa, yapay zeka neyi görmemizi istemiyor?"

Nyek'in dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı ama sonra durakladı ve kaşlarını çatdı. Indra ona baktı.

"Muscles haklı." Gördükleri diğer tüm kapılarla aynı görünen kapıyı işaret etti. Hiçbirinde hasar yoktu. Kelimenin tam anlamıyla Kabal yıllar önce kalkıp gitmeye karar vermiş gibi görünüyordu. "Bizi orada istemiyorlarsa bir nedeni vardır derim. Ve insanların benden sır saklamasını sevmem, korkunç derecede güzel uzaylı yapay zekaların bile. *Özellikle* de korkunç derecede güzel uzaylı yapay zekaların."

"Kesinlikle!" Gracie söze girdi. "Tüm bilgilerin el altında olması daha iyi. Boktan istihbarat insanları hızla öldürür."

Güven vermek için Seren'in kolunu okşadı ve Indra adamın bileklerine hızlı bir bakış attı. Bu ikisinin rahat tavırlarına bakılırsa yatay tango yapmamalarına imkân .

Güzel kızıla baktığında gözlerindeki sahiplenici bakışı görmüştü, bu yüzden bileklerinde çiftleşme izleri bulmak onu şaşırtmayacaktı. Ama izler açıktı, en azından soldaki açıktı. Nyek gibi o da sağ bileğine bir koruyucu takıyordu ve derisini göremiyordu.

Aşağı bakarak Nyek'in bileklerine tekrar baktı. İç taraftaki vahşi yara izleri dışında hiçbir iz yoktu. İçgüdülerini tekrar sıkıştı. Bunu ona birinin yaptığını söylemişti. Ve düz kesiklere bakılırsa, onlara izin vermişti. Ama neden?

"Geçerli noktalara değindiniz." Nyek kapıya doğru ilerledi. "Gerçekten de kontrol etmeliyiz. Kabal... gitmiş olsalar da onlara tam olarak güvendiğimden emin değilim. İmparatorluğa ters düşen amaçları ve planları var gibi görünüyor."

"Woohoo!" Gracie şarkı söyledi. "Bay İlkel ve Düzgün gemide."

Indra sırtışını gizledi. Demek gemiye bindiğini fark eden tek kişi o değildi.

Nyek'in resmi tavrı ve tutumu. Nyek bu yorumu duymazdan geldi ama omuzlarının hafifçe yükselmesinden Nyek'in bunu duyduğunu anladı.

İki Lathar ve Keris arasında, kapıyı açmak basit bir meseleydi ve içeri girdiler...

Tam bir kaosun ortasında dururlarken Stephens, "Vay canına... Sanki burada Dördüncü Dünya Savaşı olmuş gibi," diye nefes aldı.

Diğer sektörlerde üs terk edilmiş gibi görünüyordu, sanki herkes kalkıp gitmeye karar vermişti, ama burada... evet, isteyerek gitmemişlerdi. Işıklar paramparça olmuş, armatürler tavandan sarkıyordu. Koridorlardaki pencereler kırılmıştı ve merkeze doğru ilerledikçe diğer odalara göz atmalarını sağlıyordu. Birkaç laboratuvara benziyordu, Indra'nın sadece kullanımını tahmin edebildiği tezgâhlar ve makineler vardı. Daha fazlası süslü bekleme odaları ya da iyileşme odaları gibi görünüyordu ve boğazının arkasında homurdandı.

"Ameliyathanelerle ilgili kısım hâlâ ," diye hepsini uyardı. "Frankensteining'e dair en ufak bir ipucu görürsem buradan giderim."

"Frankensteining mi?" Keris soruyu kafasını yana eğerek sordu. "Ahh... Bu terim, kadavra parçalarından insanı yeniden yaratmaya çalışan bir doktor hakkındaki eski bir dünya metninden kaynaklanmış gibi görünüyor. Şimdi başka kökenlerden oluşturulmuş herhangi bir bileşik yaratımı belirtmek için kullanılıyor."

"Ne dediyse o."

Stephens grubun en önünde ilerliyor, darbeli tüfeğini rahatlıkla elinde tutuyordu. Hareketlerinden denizci kökenli olduğu kolayca anlaşılıyordu.

"Kapı ileride, aralık."

"Kesinlikle." Nyek arkayı kollamak için dönerken Keris'e başıyla işaret etti. Arkasında ilerlerken Indra'nın bakışlarını yakaladı ve ona küçük bir göz kırparak güven verdi. Bu hareket o kadar alışılmışın dışındaydı ki Indra gülümsedi. Yani... söylediği kadar kibar ve düzgün biri değildi. Bunun ne kadarı gösteriştense ibaretti?

"Oda temiz. Eee... Yardımcı Komutan?" Keris önlerinden seslendi. "Bunu gerçekten görmek isteyeceksiniz."

Hep birlikte kapıdan içeri adım attıklarında Indra, "Vay anasını," diye mırıldandı. Korku filmleriyle ilgili esprisi tahmin ettiğinden daha doğru çıkmıştı. Gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. Burası, parçalara ayırma masaları ve duvarlarda biyotüplere benzeyen şeylerle tam bir çılgın bilim adamı laboratuvarı klişesiydi.

" ne lan..." Stephens tüplerden birine yaklaştı.

İnsan doktorların ölümcül hastaları içine koydukları, gelecekte bir tedavi bulunabileceği umuduyla onları hayatta ama komada tutan türden askıya alınmış animasyon tüplerine benziyorlardı.

"... Burada bir şey var."

Tüfeğinin ışığını camın üzerinde parlattı. Akışkan sıvının içinde bir şey hareket etti. Camın diğer tarafında iskelet gibi bir yüz belirdi, dudakları şiddetli bir çığlıkla ayrılmıştı.

"Kahretsin, *kahretsin*," diye geri çekildi, tüfek omzundaydı. Gracie elini onun koluna koydu.

"Şşşt... sakın . Sanırım öldü."

"Gerçekten de öyle." Nyek öne doğru yürüdü, tüpleri yüzünde sert bir ifade vardı. "Bunlar biyolojik büyüme tankları. Hepsi hareketsiz görünüyor. Güç eksikliği, yetiştirdikleri herhangi bir organik organizmayı öldürürdü, ancak sıvının varlığı çürümeyi yavaşlattı."

Laboratuvarın diğer ucuna ulaştı ve ışıklar yandı. Indra sıçradı, laboratuvarın tüm ihtişamı ortaya çıkınca elini ağzına götürdü.

On iki tüp duvarlara dizilmişti. Bunlardan üçünün camları kırılmıştı ve altlarında küçük bir yığın halinde iskelet kalıntıları vardı. Geri kalanlardan sadece ikisi boştu, içlerinde sıvı ya da başka bir şey yoktu.

Nyek yanlarından geçerken, "Kullanılmamış," diye mırıldandı. Diğer yedi tanesinin hepsinin içinde koyu renkli sıvılar ve yarı görünür halde yüzen şüpheli şekiller vardı. Her birinin yanında canlanan bir bilgisayar ekranı vardı.

Seren bir elini ekranın üzerinden geçirerek en yakınındakinde "Heavy-worlder," diye okudu. Tüpün önündeki camda, içindeki iskelet kalıntılarının neye benzeyeceğini gösteren bir holografik gösterim belirdi. Uzun boylu, ağır kaslı, uzun saçlı bir adam arkasına baktı.

"Hey, beni kurtaran gemideki paralı askerlerden birine çok benziyor," dedi Indra. "İri bir adamdı, hafif bir atıştırmalık olarak tank yemiş gibi görünüyordu."

"Ağır işlerde çalışan birine benziyor." Nyek bir sonraki tüpe geçerken başıyla onayladı. Elini ekranın üzerinden geçirdiğinde çok daha farklı bir yapıya sahip bir kadın gördü. Uzun boyluydu ama inceydi, yağsız kaslarla doluydu. Ayakta durmak yerine havada süzülüyormuş gibi görünüyordu, saçları başının etrafında bukleler halindeydi.

Nyek onun bakışları karşısında "Navarr," diye açıkladı. "Su altı. Lathar'ın ilk genetik deneylerinden biri. Artık Lathar sayılmıyorlar. Vebadan önce bile sınırlarını kapattılar ve uzun yıllardır hiçbir Lathar onların gezegenlerinden birine ayak basmadı."

"Peki... kadınları var mı?" diye sordu, önlerindeki denizkızına doğru başını sallayarak.

Nyek omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Eğer biliyorlarsa bile bunu imparatorluktan saklıyorlar. Muhtemelen iyi bir sebepten dolayı. İnsanlık gibi, Navarr da genetik olarak bizimle uyumlu."

Kulakları çınladı. "Bekle... Ne? Genetik olarak uyumlu. Yani siz insan kadınları hamile bırakabiliyor musunuz?"

Gözlerini kırıştırdı ama Stephens ondan önce düzeltti. "Hamile demek istiyor. Bir insan ve bir Lathar'ın bebeği olabilir mi?"

Nyek omuz silkti. "Bilmiyorum. Başlangıçta alınan insan kadınlardan bazılarının hamile olduğuna söylentiler var ama bu konuda komutanla konuşmanız gerekir. Ben böyle... hassas bilgilere sahip değilim."

Satır aralarını okudu. Nyek komuta zincirinde henüz bu söylentileri doğrulayacak ya da yalanlayacak kadar yüksek bir mevkide değildi. Madison'a danışmak için aklına bir not aldı çünkü eğer o hamile kalabiliyorsa, bazı önlemler almaya başlamaları gerekiyordu.

"Geri kalanında ne var?" Gracie çoktan harekete geçmişti.

Sonraki üç t p standart Lathar'a benziyordu, ancak Nyek alçak sesle bunlardan birinin kar gezegenindeki koşullara göre uyarlandığını söyledi.

Ardından gelen t p hepsinin çok içinde durmasına neden oldu. Nyek'in eli plakanın üzerinden geçer geçmez tüpün  n yüzünde görüntü oluştu.

"Lanet olsun. Bu biziz!"

Önlerindeki ekranda bir erkek insan duruyordu. Kuşkusuz, Lathar o kadar benziyordu ki bazen aradaki farkı anlamak zor oluyordu. Daha uzun boyluydular ve ağır *kaslıydılar* ama gözlerindeki fark dışında insan da olabilirlerdi. Ama bu Lathar değildi. Hologram bir insanı gösteriyordu, o küçük fark tanımlanamazdı ama inkar edilemezdi.

"Keris," diye sordu Indra dikkatle, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Sence bu  s ne zamandır terk edilmiş durumda?"

"En az kırk yıl."

"Kahretsin. Lathar bizi o kadar uzun zamandır biliyor muydu?"

Nyek ba ını salladı ve küçük ekrandaki metni taradı. "Hayır. Öyle olduğuna inanmıyorum. G r n  e göre Kabal'ın imparatorluğun geri kalanı için kayıp olan eski kayıtlara erişimi var. Bu uzun menzilli bir kolonizasyon görevi için genetik prototip."

"Kolonizasyon mu? Yani... gezegenleri ele geçirmek için gemilerle adam mı gönderiyorsunuz?"

Nyek ba ını salladı, ona bakarken ekrandan gelen ı ıklar kedi gibi gözlerini yakalıyordu.

"Devralmak değil, hayır. Yerli yaşam varsa, onu rahatsız etmeyiz. Sadece ıssız bir gezegene ta ınırız."

Başını salladı, gerçekleri anlamaya çalışıyordu. "Yani... bir insan bulup onu geri getirmiş olabilir misin? Bu adam bu şekilde burada."

Keris konsolda Nyek'e katılmıştı. Bilgileri Indra'nın takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde a a ı kaydırdı.

"Hayır. Her ne kadar öyle görünse de, bu kişi aslında insan değil. Kendisi belirli koşullar için genetik olarak de i tirilmi  bir Lathar, sanırım koloni için hedef gezegendeki koşullar. Ancak..." Bir an durakladı, veri bankalarına eri irken ba ını yana e di. "Bu koloni keşif gezisi kayıp olarak listelenmiş. Hedeflerine ula amadılar.  u anki teori

Bilinen gerçeklerden yola çıkarak... bilinmeyen nedenlerle rotalarından saptılar ve Dünya'ya düştüler."

Indra ekrandaki adama bakarken hayretle, "O zaman biz olduk," diye nefes .

Bilim insanları uzun zamandan beri Dünya'daki insan yaşamının başka bir yerden geldiğini kanıtlamıştı, ancak çoğu insan İnsanlığın köken gezegeninin Mars olduğunu düşünüyordu... Uzaylılar denkleme hiç girmemişti. Tüm türünüzün bir yerlerden geldiğini bilmek bir şeydi ama atalarınızdan biriyle yüz yüze gelmek tamamen farklı bir konuydu.

"Onun yerinde olmak berbat bir şey. Öyle değil mi?" diye espri yaptı, otomatik tepkisi ortamı yumuşatmaktı. "Tüm o potansiyel ve burada bir tankın içinde ölüyor."

"Bu... değil. Hayır, bu doğru olamaz." Keris onu , küçük ekrandaki bilgiler arasında geziniyordu.

"M'rln?" Nyek kaşları çatılmış bir halde sordu. "Ne oldu?"

"Sanırım..." Yapay zeka doğruldu ve sonra dönüp laboratuvarın diğer tarafına doğru yürüdü. Orada bir istasyon duruyordu ama ekran yoktu, sadece zemine yerleştirilmiş basık bir dairenin yanında kürsü gibi dik bir blok vardı. Onu çalıştırdığında daire yükselerek bir kapıya bir şeyi ortaya çıkardı... Indra'nın uzay limanlarında gördüğü türden. İçinden geçtiğiniz ve sizi şüpheli bir şey var mı diye taradıkları türden.

Keris onlara baktı. "Bu bedenlerin hiçbirisi 'canlı' değildi. Uzaktan pilotluk için biyo-baskılıydılar."

Nyek kelimeler karşısında dondu kaldı. Kafasının içinde duyabildiği tek şey, babasının popüler vaazlarından birinin sözlerini haykırışıydı.

Küfür! Bu tanrıların iradesine aykırı... hepimizi mahvedeceksiniz!

Bir an için olduğu yerde kilitli kaldı ve sonra dikkatlice başını kaldırıp baktı. Kadın haklıydı. Yazıcı yenilenmiş bir güçle hafifçe mırıldandı, şu anda boş duruyordu ama biyo-tüplerin korkunç şekli şimdi anlam kazanmıştı. Bir tanesi yazıcının içindeki yerine oturacak, mekanizması küfür dolu yaratımını gerçekleştirirken kendi etrafında dönüp duracaktı.

"Uzaktan pilotluk mu?" Indra öne doğru adım atarken yüzünde meraklı bir ifade vardı. Otomatik olarak bir kolunu uzatarak onun şeytani yaratığa yaklaşmasını engelledi. Tüpleri görmek yeterince kötü olmuştu. Kabal burayı terk ettiğinde kayıtsız varlıkların ölmek üzere oraya düşünmek ama şimdi... gerçekte ne olduklarını bildiğinde, birilerinin neden bu seviyeyi yok etmeye çalıştığını anlıyordu.

O da öyle yapardı.

"Yasaklanmış bir teknoloji," diye açıkladı törpüleyerek. "Bilim adamları uzun yıldız gemisi yolculuklarına duyulan ihtiyacı azaltmak için organik bir avatar yaratmaya çalışıyorlardı. Kişi basitçe bir uzaktan bağlantı koltuğuna kayabiliyor ve gerekli olan gezegende uyanabiliyordu."

"Lanet ... yani ışınlanmak gibi mi?" diye nefes aldı. "Bu terime aşına değilim," diye cevap verdi.

"Bir an... Dünya'da gibiyken bir anda Lathar gezegeninde oluveriyorsunuz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, fiziksel bir aktarım yok. Kendi bedeniniz köken gezegende kalır ve sadece zihniniz yeni bedene aktarılır."

Stephens yazıcının etrafında dolaşırken düşünceli bir şekilde, "Her türlü uygulaması var gibi görünüyor," . "Ölümü kandırmak gibi."

Keris başını salladı. "Mümkün değil. Teknoloji mükemmel değildi. Zihin ana bedene bağlı kalıyordu; kalıcı bir aktarımı asla başaramadılar. Ama başka sorunlar da vardı, en önemlisi de pilotların psikolojik sorunlarıydı."

Indra kaşlarını çatarak Nyek'in kollarına eğildi. "Ne tür sorunlar?"

Keris tek omuz silkmeyi başardı. Mekanik bedeninde tuhaf görünüyordu. "Aynı anda iki biyolojik bedende olmakla ilgili sorunlar vardı. Psikolojik kırılmalar meydana geldi - farklı bedenler için çoklu kişilikler. Ne kadar çok transfer olurlarsa, bu o kadar sık oluyordu. Test programındaki tüm pilotlar sonunda delirdi. Bu yüzden teknoloji yasaklandı."

"Ve artık uzaktan pilotluğa yalnızca avatar biyolojik değilse izin veriliyor," diye bitirdi Nyek. Keris'in bedenini işaret etti. "M'rl'n'in şu anki bedeni veya savaş avatarları gibi."

Stephens hâlâ yazıcıyı inceliyordu. "Evet, ama bu bizim gibi insanlar için. Değil mi? Yani Lathar ya da insan... gerçek insanlar. Alınma Keris," diye hızla ekledi.

"Alınmadım," dedi başını ona doğru eğerek.

"Ne demek istiyorsun?" Nyek doğruldu, bakışları doğrudan insan erkeğin . Stephens irkilmeden karşıladı. Nyek'in daha önce koridorda onu neredeyse öldürdüğü, Indra onu durdurmasaydı *öldüreceği* düşünüldüğünde, insan hakkındaki tahmini on kat arttı. Lathar olmayabilirdi ama cesareten yoksun değildi.

"Keris biyolojik değil. O bir yapay zekâ." M'rl'n'in kayıtsızca durduğu yere doğru baktı.

En azından Nyek onun vurdumduymaz olduğunu varsayıyordu. Giydiği avatar modeli, şu anki konuşmaları göz önüne alındığında ironik bir şekilde, savaşçıların bir savaş avatarı gerekmediğinde uzaktan pilotluk yapmak için kullandıkları türdendi. Eğer bir Latharian pilotu olsaydı, ön yüz sanki bir uzay giysisi giymiş gibi biyolojik bedeninin özelliklerini yansıttı. Çünkü bir bedeni yoktu, boştu. Yine de, o

Neredeyse vücudundaki özlemi görebiliyordu... ki bu çok saçmaydı. Makinelerin duyguları yoktu ve özelemlerini ifade edemezlerdi.

"Öyle," diye kabul etti Nyek. "Ama bu konuşmanın amacını anlamakta güçlük çekiyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Stephens inanamayarak sordu. "Bana Lathar'ın ne kadar üstün olduğu söylense de, basit bir mantık sıçraması yapamayacağını mı söylüyorsun?"

Nyek uyarırcasına hırladı. "Sözlerine dikkat et, *insan*."

İndra'nın göğsündeki küçük eli onun ileri atılmasını engelledi.

"Sadece bir soru soruyor. Ve geçerli bir soru. Ayrıca," diyerek ona gülümsedi. "İnsanlıkla karşılaştırıldığında, Lathar çok gerçekçi. Biz farklı şekillerde düşünürüz."

Gülümsemesi onu durdurdu, öfkesi daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde söndü. Sanki onun varlığı dünyasında her şeyi yoluna koymuştu.

"Kesinlikle biliyoruz. Ancak, ne sorduğunu bilemeyecek kadar akılsız değilim." Başını kaldırdı, sesi ve ifadesi ciddiydi. "Hayır, YZ için bir beden basamayız ve basmayacağız. Bu teknolojinin yasaklanmasının bir sebebi var. Ve o," parmağını M'rl'n'e *doğru* uzattı. "... zaten bir iğrençlik. YZ'lerin insansı bedenlerde yaşamasına asla izin verilmemeli. Şimdiye kadar delirmemiş olmasına şaşırdım." "*Bunun* bir adı var!" Stephens tersledi, öfke her satıra yazılmıştı vücudunun. Sessiz kalan yapay zekâya yaklaştı.

"*Bu* doğaya karşı bir iğrençlik!" Nyek sesini yükselterek karşılık verdi. "Seni kandırmış olabilir ama o bir insan değil. *O bir makine*. Hissedemez. Sevemez. Düşünce süreçleri ve kişiliği kodlar ve rutinler tarafından yönlendirilir. Tanrıçanın kendisine bir hakarettir."

İndra'dan kurtulduktan sonra Keris'e doğru ilerledi ve onun "suratına" hırlamak için yaklaştı.

"Şampiyonun adının koruması olmasaydı, inan bana, seni çoktan yere sermiştin."

Stephens aynı anda hareketlendi, silahını Nyek'in kafasına doğru kaldırırken hırladı. "Ondan uzak dur, pislik."

Nyek kıkırdadı. İnsan bu metal ve tel yığınının karşı bir şeyler hissediyor gibiydi. "İnsan olduğunu düşündüğün bu şeye bir kez daha bakmanı öneririm, insan. İnsanlara düşündüğün kadar dostça davranmadığını fark edebilirsin."

Keris'elinde Nyek'in blasteri olduğunu görmek için kenara çekildi. Doğrudan Stephens'a nişan almıştı.

İnsanın gözleri irileşti ve sendeleyerek geri çekildi. "Keris?"

Yapay zekâ tabancayı bıraktı ve ellerine baktı.

"Ben... Ben bunu yapmak istememiştim," diye fısıldadı, sesi titriyordu ve görünüşe göre gözyaşlarının eşiğindeydi. Tek sorun, makinelerin gözyaşı kanallarının olmamasıydı. "Düşünmedim bile."

Nyek tabancasını aldı ve yumuşak bir tıkırtıyla kılıfına geri soktu. Stephens'ın geçerken omzuna hafifçe vurdu.

"Yapay zekalar önce Latharian yaşamını korumak üzere programlanmıştır. Koridorda neden yardımınıza gelmediğini merak etmediniz mi? Açıkça söylemek gerekirse insan, eğer bana zarar verseydin evcil yapay zekan seni oracıkta vururdu."

NYEK tek kelime etmeden, hatta Indra ona seslendiğinde onu duymazdan gelerek sektörden çıktı. Onu arkasında bırakarak, komuta merkezinden geçip koridorlardan mekiklere doğru yürümeye devam etti.

İç çekerek mekiğin pilot koltuğuna oturdu ve elini kirli sakalının üzerinde gezdirdi. Biraz boşluğa ihtiyacı vardı. İnsanlardan uzakta. Onların kelime oyunlarından ve gerçekliğe çocukça bakışlarından uzakta. Onlara göre her şey çok açıktı. Yapay zekânın bir bedene ihtiyacı vardı ve onlar da bunu elde etmenin bir yolunu bulmuşlardı. Burada ve şimdiye o kadar odaklanmışlardı ki, daha geniş sonuçları veya riskleri göremiyorlardı.

O yaptı.

Bileklerini dışa doğru çevirerek, oradaki izleri boş boş inceledi. *Vesh* ayınının bıçaklarının etini derinlemesine ısırıldığı, damarlarını açarak yaşam kanının izin verdiği ikiz yara izleri. Onu orada, leydinin sunağının önünde bırakmışlardı, izin verecek mi yoksa sonsuza dek yanında kalması için onu kucağına mı alacaktı görmek için.

Suçunun yaşamı mı yoksa ölümü mü hak ettiğine sadece kadın karar vermişti. Ve bugüne kadar ödüllendirildiğinden emin değildi... ya da daha fazla cezalandırılmak üzere yaşamaya bırakıldığından.

Kafir! Annenin bizden alınması senin suçun. Onu sen öldürdün!

Babasının kafasının içindeki sesine karşı gözlerini kapattı. Normalde bu sesi zihninin arkasındaki en küçük kutuda kilitli tutar, susturur ve üzerine yerleştirdiği tıkaç karşısında güçsüz kalırdı. Ama yazıcıyı görünce... insanların ne yapmak istediğini bilince... ses kaçmıştı ve onu kafesine geri sokamıyordu.

Bir iniltiyle ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. İnsanlar hepsinin başına felaket getirecekti. Kabal'ın gölgelerde çalışmasının bir nedeni vardı. Saray neyin peşinde olduklarını bilseydi, yakalanıp durdurulurlardı. Ve imparatorun kendi litaan'ının bu işe karışması...

İletişim konsolundan gelen bir cıvıltı dikkatini çekti. Kısa menzilli bir iletişimdi. Kaşlarını çatı, doğrulup oturdu. Ötesinin kış ucundaydılar, o kadar küçük bir sistemdi ki, bir yıldız haritasındaki bir sayıdan biraz daha fazlasıydı. Ve burada olduklarını kimse bilmiyordu. Onları kim arıyor olabilirdi?

"Ben S'Vaana. Kendinizi tanıtır," diye emretti ve bir kanal açtı.

Önündeki ekran bir parazit kıvılcımıyla çatırdadı ve ardından önünde bir yüz belirdi. Nyek kendi yansımasına bakarken sert bir nefes çekti.

"Merhaba *kardeşim*," diye sırttı ikizi. "Beni özledin mi?"

Nyek bir an için suskun kaldı. Birkaç dakika daha genç olan Tavik her zaman babalarının gözdesi olmuştu. Hatta Nyek'le aynı kan hastalığına sahip olmadığı zamanlarda daha da çok. Ravel bunu Nyek'in aşağılığının bir kanıtı olarak görmüştü, her ne kadar iki çocuk diğer tüm yönlerden birbirinin aynısı olsa da, Tavik'i tercih etmişti. Babaları tarafından Nyek'ten her yönden üstün olduğuna inandırılan Tavik her zaman kibirli ve böbürlenmiş biri olmuştu. Değişmediği Nyek'e bakarkenki ifadesinden de belliydi.

"Hâlâ soyadımızı mı kullanıyorsun, bücür?" Kıkırdadı. "Şaşırmadım doğrusu. Sahip olabileceğin tek büyüklük iddiası bu."

"Ne istiyorsun Tavik?" Nyek sesini sakın ve dengeli tutarak sordu. Çoğu zorba gibi Tavik de kurbanlarından her zaman bir tepki beklerdi. Nyek uzun zamandır ona tepki vermemeyi öğrenmişti.

Ama yine de göğsünde bir endişe vardı. Kardeşi yakınlardaysa burayı öğrenebilirdi ve Nyek'in himayesindeki dişileri koruyacak ne insan gücü ne de silahı vardı. Tavik onları öğren...

"Bir litaan artık kardeşiyle iletişime geçemez mi? Terfisini kutlamak için bile mi?" Tavik öne doğru eğildi, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Peki alt komutan olmak için kimin sikini yaladın Nyek? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki oraya tek başına gelmen için gereken özelliklere sahip değilsin... Senin gibi bir *Vesh* değil."

Alaycı bir ifadeyle arkasına yaslandı ve Nyek hayatında kendi yüzünden hiç bu kadar nefret etmemişti.

"*Vesh* olabilirim," diye karşılık verdi. "Ama en azından babamız gibi dengesiz bir *stovantarın* emrinde dans etmiyorum."

Tavik güldü. "Elbette babamıza gölge dşrecekisin. Özellikle de onun yükselişi göz önüne alındığında. O *Ursal-Kai*'nin peygamberi... ve biz sizin gibi kafir hainlerle nasıl başa çıkacağımızı çok iyi biliyoruz."

Nyek'in gözleri irileşti, içinden bir şaşkınlık dalgası geçti. Babaları her zaman dindar olmuş, hatta fanatikliğe kadar varmişti. ocuklukları boyunca işledikleri her günah tanrılara karşı bir hakaret olarak görülmüş ve Nyek'in hatası olsun ya da olmasın cezalandırılmıştı. Babaları giderek delirmeye başladıkça, en küçük günahlar bile onun gözünde daha ağır bir hal almış, cezalar da yle.

Bu yüzden Ravel'in *Ursal-Kai*'nin peygamberi olduğuna inanmasına yol açacak türden bir deliliğe kayması onu şaşırtmamıştı. Latharian tanrıları arasında en gaddar ve katı olan *Ursal-Kai*'nin takipçileri, saf hareketin en ktleriydi ve görünüşe göre ailesinin geri kalanı da onların saflarına katılmıştı.

"Eminim biliyorsunuzdur. Ama benimle neden temasa geçtiğin sorusu hâlâ geçerli. Ne ben seninle ne de sen benimle bir şey yapmak istiyoruz. Bu yüzden, bu aramanın bir nedeni olmalı."

Tavik'in kaşı, Nyek'in bilmediği bir şeyi bildiği ve kendini beğenmiş davrandığı zamanlarda hep yaptığı gibi sola doğru hafifçe kalktı.

"Aslında, kardeşim... benimle ilk sen iletişime geçtin. Boyutlar arası geçitle güzel bir numara yaptın. Bu bizi neredeyse atlatıyordu ama gemideki kahinlerimiz sayesinde seni takip etmeyi başardık."

Son zamanlarda temas kurduğu tek gemi korsan gemileriydi.

"Sonunda haydutluk yaptın ve imparatorluğu terk ettin." Farkındalık sesini renklendirdi. Kardeşi korsan gemisindeydi.

"Tanrı'nın ve adaletin tarafında olanlar genellikle inançsızlar tarafından yanlış etiketlenir." Tavik bir hareket patlamasıyla öne doğru eğildi. "Sende istediğim bir şey var."

Nyek kendi kaşını kaldırdı.

"Eminim ki kendi değerleriniz ve becerilerinizle elde edemeyeceğiniz hiçbir şey yoktur," diye cevap verdi, sinirlenmeden. Bu tahmin oyununa aşınaydı ve katılmayı reddetti. Bunu yapmak Tavik'e şu anda sahip olduğundan daha fazla bilgi verme riskini taşıyordu.

"Yanınızda dişiler olduğunu biliyoruz. Ya onları bize teslim edersiniz ya da sizi yok ederiz."

Nyek yüz ifadesinin yumuşak çizgilerle belirlenmesine izin verdi. "Sanırım tören şarabını çok fazla içmiş olabilirsin kardeşim, yoksa vebayı unuttun mu? Lathar'da kadın yoktur."

Tavik'in yavaş gülümsemesi muzafferdi, gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Bunun fazlasıyla farkındayım. Ama yanınızda *insan* dişiler var. Onları teslim edeceksin."

Draanth. O biliyordu. İnsanları nereden bildiği hakkında Nyek'in hiçbir fikri yoktu ama biliyordu ve bu da durumu daha da tehlikeli hale getiriyordu.

"Eğer böyle dişilere sahip olsaydım, ki imparatorluktaki düşük statüm göz önüne alındığında bu pek olası değil, onları korumak için yemin ederdim ve bu nedenle onları asla size teslim etmezdim."

"Sahte imparatora edilen yeminler geçersizdir!" Tavik tükürdü, öfkesi hemen alevlendi. İstediklerini elde edemediği zaman hep böyle yapardı. "Sen *Ursal-Kai*'nin bir takipçisi olarak yetiştirildin. Peygamberin tarafından emredildiği gibi tanrının iradesine boyun eğmelisin!"

"*Ursal-Kai*'yi takip etmiyorum." Nyek çenesini kaldırdı. "Ben *Vesh*'im ve *Leydi Liaanas*ın izinden gidiyorum."

Tavik buna cevap vermedi, belki de tanrısına olan fanatik inancıyla bile bir başkasının öfkesini göze almak istemiyordu. Başını öne eğdi.

"Bir tane talep ettiniz. Öyle değil mi?" Kıkırdadı. "Fahişelerin hiçbirine dokunmayan zavallı küçük Nyek, sonunda sikini içine sokmaya razı olacağı bir dişi buldu. Bahse girerim acınası, zayıf bir şeydir. Senin gibi bir büyürün bulabileceği en iyi şey."

Nyek gülümsemesini gizledi çünkü bu şaka o kadar ileri gitmişti ki neredeyse farklı bir yıldız sistemindeydi. Bir an için Tavik ve Indra'yı aynı odaya koyabilmeyi diledi. Onun vahşi küçük insanı sadece diliyle bile kardeşini kıyma yapabiliirdi. Kılıcıyla neler yapabileceğini boş verin.

Ama bu düşüncenin arkasında Tavik ve Indra'yı asla birbirlerinin *yakınında* istemediğine dair kesin bir kanı vardı. Tavik takıntılıydı. Her zaman öyleydi. Nyek'in sahip olduğu her şey, hatta

Bir *yaari* meyvesi kadar küçük ve önemsiz bir şeye sahip olmak zorundaydı. Nyek'in Indra'yı ele geçirdiğini bilseydi, onu ondan almak için tüm yıldız sistemlerini yakardı.

"Hiçbir dişi üzerinde hak iddia etmedim," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak ve bu yalan karşısında yüreğinin burkulduğunu gizleyerek. Indra'yı güvende tutmanın tek yolu buydu. "İnsanlar küçük ve çekici değiller. Kabul ediyorum, merak ettim ve cazibelerine kapıldım ama hiçbiri bir savaşçının ilgisini uzun süre çekemez."

Tavik onun yüz ifadesini sessizce ve sonra kahkahayı bastı. "*Jilan*'ın memeleri, gerçekten yaptın. Öyle değil mi? Seni taş kalpli piç. Pekala, eğer çekicilikleri yoksa. Onları teslim etmekte bir sakınca görmeyeceksin. Değil mi?"

"Bu asla olmayacak," diye hırladı Nyek. "Bir yemin ettim ve bu yemini tutacağım."

"O zaman öleceksin."

"olsun. Hoşça kal, Tavik. Bir daha asla karşılaşmayalım."

U

çekici değil... bir savaşçının ilgisini uzun süre çekmez...

Komuta merkezine geri dönerken bu sözler Indra'nın kafasında mide bulandırıcı bir döngü halinde yuvarlanıyordu. Düşünmek için

Nyek'e güvenmişti... ona güvendiğinden daha fazla. Tanrı aşkına, adamla sevişmişti. Hatta kalbini ona açmaya feci şekilde yaklaşmıştı. Ve şimdi bu. Onun kendisine ait olmasını istediğinden, tüm "ihtiyaçlarını" karşılamak istediğinden bahsettiği onca şeyden sonra... ve bunların uzun sürmesini hiç istememişti. Kendisinden önceki sayısız kadın gibi o da yakışıklı bir yüze ve güzel sözlere kapılmıştı.

Boğazının arkasından homurdanarak gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Burası lanet olası tozla dolu," diye mırıldandı ve boş komuta güvertesine doğru yürüdü. Bir an için, yapay zekâ Miisan'ın tekrar devreye girmesini umdu, böylece ona Latharian erkeklerinin ne kadar pislik olduklarını söyleyebilecekti. Her nasılsa, uzaylı kadının bunu zaten bildiğinden şüpheleniyordu.

Koridora ulaştığında, Stephens ve Keris'in geçtiğini gördüğü kapıya doğru yürüdü. Kapı, Nyek'le paylaştığı ve bir daha asla adım atmayacağı süite benzeyen bir süite açılıyordu.

Stephens şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kanepede oturuyordu, tüfeği kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi. Omzunun duruşundan ve odanın diğer tarafında duran Keris'e bakışından bir "tartışma" yaşadıkları .

"Hadi," diye emretti, ikisine de işaret ederek. "Gidip şu et şeyini çalıştıralım ve Keris'e bir ceset bulalım."

Stephens bir anda ayağa kalktı. " bu!"

Keris biraz geri çekildi. "Hayır, yardımcı komutan oldukça haklıydı. Ben... bir iğrencim. Bırakın gerçek bir bedene sahip olmayı, bu bedende bile olmamalıyım."

"Yardımcı komutan kıcımlı öpebilir," diye tısladı Indra, öfkesi sesinde patlıyordu. "O bir pislik. O korsanlarla konuştuğunu biliyor muydun? Onları *tanıyor*. Bize yalan söylüyormuş. Başından beri. Bahse girerim o bir düzenbazdı ve başından beri yapay zekayı teslim edecekti."

"Ne...!?"

Döndüğünde Seren ve Gracie'yi kapı aralığında buldu, büyük Lathar savaşçısının yüzünde şaşkınlık ve öfke ifadesi oluşmaya başlamıştı bile. "O *Vesh*. Bilmem gerekirdi."

"Bir gün birinin bana *Vesh*'in ne demek olduğunu söylemesi gerekecek," diye homurdandı Indra. "Ama şimdi değil. Her seferinde bir sorun ve önce Keris'e bir ceset bulmalıyız, Bay Lanet Hain orada başlattığı işi bitirmeden ve o makineyi yok etmeden önce."

"Tam arkanda," diye yanıtladı Stephens, Keris'e dönerken sesi alçak bir törpü gibiydi. "Ya yürürsün tatlım ya da seni omzuma alıp taşıyım. Muhtemelen belimi incitirim ama öyle ya da böyle o matbaaya gideceksin."

Yapay zeka cevap vermedi. Sadece küçük grubun etrafına baktı. İç çekerek kaçınılmaz olana boyun eğdi.

"Gideceğim... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama gideceğim."

Indra çoktan odadan çıkıp Sektör Dört'e doğru ilerlemeye başlamışken, " şükür," dedi.

Sessizlik içinde oraya ulaştılar, küçük grup matbaanın havaalanı benzeri kapısının etrafında kümelendi.

"Tamam... bunun nasıl çalıştığını bilen var mı?" Indra sordu.

"Sanırım bir yolunu bulabilirim," diye yanıtladı Seren, kontrol konsolunun başında dururken kaşları çatılmıştı. Elleri önündeki ekranın üzerinde geziniyordu. "Sefer varyantı bir dişi için ayarları tetikledim. Sistemdeki son kod bu," diye açıkladı onlara bakarak. "En hızlı basılan ve olgunlaşan kod bu olmalı."

Keris başını salladı, metal ayakları güverteye hafifçe vurarak yarı daire şeklinde dizilmiş şezlongların bulunduğu başka bir alana doğru yürüdü. İlkine oturdu, mobilya ağırlığının altında inliyordu.

"Beden basıldıktan sonra, bu metal deriyi bırakarak doğrudan sinir ağına yüklenebilirim. Yeni bedende uyanmalıyım," dedi, robotik sesi sinir ve heyecanla çınılıyordu. Durdu ve Stephens'a baktı. "Ben... azalmış olabilirim," dedi yumuşak bir sesle.

Büyük denizci yapay zekânın önünde diz çökerken Indra ve diğerleri onlara biraz mahremiyet tanımak için arkalarını döndüler, yumuşak sesleri zar zor duyuluyordu. Bu ikiliyle ne alıp veremediği olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama olsun, herkes mutluluk için bir şansı hak ediyordu.

"Yap şunu," diye başıyla Seren'i işaret etti ve onun makineyi harekete geçirmesini izledi.

"Geçit" üzerindeki ışıklar neredeyse kör edene kadar parladı. Ayaklarının altındaki güvertenin altında hareket eden mekanizmaların sesi ve bir takırtıyla birlikte geçidin alt kısmında dairesel bir kapak açıldı. Biyo-tüplerdekine benzer büyük bir silindir yukarı doğru kayarak yerine oturdu. Alttan fokurdayan yapışkan bir sıvıyla dolmaya başladı. Tüp dolana kadar seviye hızla yükseldi.

"Whoa..."

Bunu kimin söylediğinden emin değildi ama geçit ikiye ayrılırken odayı bir huşu duygusu kapladı. Ayrı bölümler birbirinin tersi yönünde dönmeye başladı. Çaprazlama dönüyorlardı, "bıçakların" iç tarafındaki ışıklar aşağıdan yukarıya doğru art arda yanıyordu. Işıklar bıçaklarla aynı anda hızını arttırdı, ta ki tüpün yan tarafına çizgiler çizene ve... bir şey... oluşmaya başlayana kadar.

Bıçaklar her biraz daha sertleşen bir çift ayak belirlediğinde Indra'nın ağzı açık kaldı. Milimetre milimetre insansı bir form şekillenmeye başladı - yakında Keris'i barındıracak bir form. Şu anda dişi ya da hatta insan olarak tanımlanamazdı. Sadece bir et ve kemik yığınıydı, son rötuşları bekleyen organik bir heykel gibiydi. Yüzü düz ve biçimsizdi; gözlerin ileride olacağı yerde çöküntüler ve hafif bir burun çıkıntısı vardı.

Ama... çok güzeldi. Sanki tam önünde bir yaşam formunu izliyordu.

Gözlerini ayırıp koltuklara doğru baktı. Keris şimdi uzanmıştı, başının üzerinde bir tür aparat vardı. Stephens onu bırakmamıştı, kalçasının yanında oturuyor ve elini onun elinin üzerine koyarak tüpün içindeki cesedin oluşumunu izliyordu.

"Küfür!"

Hırıltı arkalarından geldi. Indra omzunun üzerinden baktı ve iç çekti. Nyek kapı aralığında duruyordu, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Siktir git ve modası geçmiş inançlarını da götür," diye tıslayarak ona sırtını döndü. Hoşuna gitse de gitmese de bu oluyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Burada ."

"Bu konuda kesinlikle eminim."

Konuşma şeklindeki bir şey, sesindeki küçük bir nitelik Indra'nın dönmesine neden oldu. Adamın onlara doğru yürümesini izledi, gözleri şüpheyile kısılmıştı.

"Sen Nyek değilsin. Kimsin sen?"

Kıkırdadı, karanlık gözleri eğlenceyle parlıyordu. Nyek'in kanını ısıtan sırtış, bu adamın yüzünde onu soğuk bırakmıştı. "Bana insan dişilerinin çok az zeki, sıkıcı küçük şeyler olduğu söylenmişti. Ama şimdi görüyorum ki bu bilgim yanlışmış."

Ondan birkaç adım ötede durdu, arkasındaki kapıdan çıkan savaşçılar odanın etrafına yayıldı.

"Şimdi... buradaki olağan çizgi, sessizce gelin ve kimse zarar görmesin." Bakışları Seren ve Stephens'a kayarken dudaklarını büzdü. "Ama biliyor musun, bu çok sıkıcı. Muhafızlar, alın onları. Erkeklerden kurtulun."

Latharian savaşçıları tarafından kuşatıldıklarında Indra öfkeyle çılgılık attı ve Nyek'in kolundan tutup kendisine doğru çekmesiyle karşılık verdi.

"sensin. Değil misin?" diye mırıldandı.

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok, pislik!" diye tısladı ve taşaklarına diz çöktü. Nyek'in aksine adam bunun geldiğini görmedi ve kadın ona sertçe vurdu. Hırıltılı sesler çıkaran ve sendeleyeni adamı iterek kapıya doğru koştu.

Kafasının arkasına sert bir şey çarpmadan önce üç adım atabilmişti ve siyah boşluğa yuvarlandı.

INDRA, Gracie'nin yüzünde endişeli bir ifadeyle üzerine uyandı. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye rahat bir nefes aldı. "Ben de öyle düşünmüştüm.

. Size oldukça sert vururlar."

İndra'nın başının arkasındaki yumru, uzun acı parmakları ve hafif mide bulantısıyla varlığını belli etti. Gracie doğrulmasına yardım ederken yüzünü buruşturdu. Beyin sarsıntısı geçirdiği kesindi.

Sert metal bir güvertede oturuyorlardı, kıcı sızlıyordu ve sol bacağına kan hücum ettiği için iğneler .

parmaklıklara baktı. Metal duvarlar, metal zemin, ... "Bir hücre. Ne kadar orijinal," diye mırıldandı. "Neredeyiz biz?"

Kesin olan bir şey vardı. Üste hiçbir yerde değillerdi. Hücreyi ve ötesindeki koridoru görebildiği kadarıyla, duvarlar ve zemin farklı bir tasarıma sahipti. Bir ciğer dolusu hava aldı. Kokusu bile farklıydı. Daha az... ölü ve hareketsiz. İnsanlar burada yaşıyor, hareket ediyor, havayı soluyorlardı. Üssün sahip olmadığı bir canlılık vardı.

"Sanırım bizi takip eden korsan gemisinde."

İndra başını salladı ve Gracie'nin yanındaki hücrenin arka duvarına yaslanarak kusmamaya konsantre oldu. Yapmak isteyeceğiniz son şeyin herhangi bir şekilde orayı kirletmek olduğunu bilecek kadar çok hücrede kalmıştı. Başkalarını hücrede tutan çoğu insan temizlik rejimlerine o kadar da sıcak bakmıyordu, bu da kendi pis kokunuzla yaşamak zorunda kaldığınız anlamına geliyordu.

"Uzun süre bilincin yerinde değildi. Seni öldürdüklerini sandım. Sana çok sert vurdular."

"Beni öldürmek bundan daha zor. Bizi neden götürdüklerini söylediler mi?"

Bu sorunun cevabı oldukça açıktı ama Indra yine de sordu. Şansları yaver gidebilirdi ve onları esir alanlar Lathar için birinci sınıf lüks tatil köyü sayılabilecek bir yere tüm masrafları ödenmiş iki haftalık bir seyahat yapmaları gerektiğine karar verebilirlerdi. Ama yine de, hücre göz önüne alındığında, muhtemelen olmazdı.

Yavaşça ayağa kalktı, her adımda dengesini test ediyordu, vücudu henüz ayağa kalkmaya hazır olmadığına karar verirse kıcını geri oturtmaya hazırdı, çok teşekkür ederim. Ayağa kalkıp başını arkaya doğru eğdiğinde rahat bir nefes aldı. Sokaklardaki yaşamı sayesinde, beyin sarsıntısıyla nasıl çıkacağını çok iyi biliyordu. Sokaklar, kendinizi biraz kötü hissettiğinizde güzelce uzanabileceğiniz bir yer değildi. Ya işinizi yaparsınız ya da ölürsünüz ve yerinize başkası geçerdi.

Yavaşça hücrenin önüne doğru ilerleyerek koridorun her iki tarafına da baktı. Sol taraf boştu, koridor karanlıktı. Diğer hücreler

Önlerindeki ışıklar onlarınki gibi yanmadığı için belki de boştu. Sağ tarafa bakmak daha verimliydi.

İki Lathar bir kapıyı koruyordu. Ama bunlar şimdiye kadar gördüğü Lathar'benzemiyordu. *Izal'vias'* takilerin çoğu onu izlemişti, genellikle ihtiyatla, merakla ve gözlerinde sağlıklı bir dozda arzu ve özlemle. Daha önce hiç kadın görmedikleri çok açıktı.

Bu Lathar farklıydı. Kız onların görüş alanına girdiğinde bile kıllarını bile kıpırdatmadılar. İfadelerinde en ufak bir titreşim bile yoktu. Bunun yerine dümdüz ileriye bakmaya devam ettiler, bakışları onun göremediği bir şeye sabitlenmişti.

"Pssst..." diye tısladı dikkatlerini çekmek için. Hareket etmediler. "Hey... yakışıklı. Gelip benimle konuşmak ister misin?"

"Ne yapıyorsun sen?" Gracie tıslayarak onu parmaklıklardan uzaklaştırmaya çalıştı. Indra onun ellerini savuşturarak iki muhafıza doğru başını salladı.

"Bak. Bu normal değil. Bu seks yoksunu grup için değil. Ben baygınken bir şey söylediler mi?"

Gracie başını salladı. Yüz ifadesi gergindi ve kontrollü paniği gözlerinin arkasından okunuyordu. Indra onu suçlamadı. Kendisi gibi Gracie *de Izal'vias'*a gelmeden önce çok şey yaşamıştı. Bu noktada korsanlar tarafından yakalanmak, onca şeyden sonra, sadece dalga geçmektir.

"Aslında değil. Onlar demeye devam ediyorlar, '*Ursal-Kai*'nin zaferi için,'
Yine de."

Indra içini çekerek başını metal duvara yasladı. "Harika. Fanatikler. Bu bakışı tanıdığımı sanmıştım. Bir süredir sokaklarda Kardeşler'le ilgili bir sorunumuz vardı."

"Ah?" Gracie ona baktı, gözlerinde ilgi vardı. "Onlara ne oldu?"

Indra bu ani ilgi için onu suçlamadı. Lütuf Kardeşleri hareketi Dünya'daki eski dinlerden doğan tarikatların en kötülerinden biriydi. Çeşitli dinlerin en kötü parçalarını kesip bir araya getirerek yeni ve iğrenç bir şey yaratmışlar, müritlerinin zihinlerini çarpıtarak onları kör koyunlara dönüştürmüşlerdi. Genellikle dış kolonileri avlıyorlardı ve bir kez yer edindiklerinde yok edilmeleri çok zordu. Ancak, şiddet yanlısı olsalar da, genellikle ganger bölgesine girmeye çalışmazlardı.

"Bölgemizdeki çetelerden biri çöktü. Liderler eskiden işlerin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda karşıt görüşlere sahip kuzenlerdi. Dedikodulara göre birbirlerini öldürmüşler. Kardeşler onların bölgesine taşınmaya ve güç boşluğunu doldurmaya çalıştı ama geri kalanımız buna izin vermedi. Kimse sokaklarda böyle pislikler istemiyordu. Hele ki kadınlarını yetiştirme eğilimleri varken."

Hikayeyi dalgın dalgın anlattı. İnisiyasyon dönemi sırasında olmuştu ve kamarasındaki suikastçı dışında birini öldürdüğü tek zamandı. Ama üç pisliği küçük bir kızı mümkün olan en acımasız şekilde "dönüştürmek" üzereyken bulan bir kız ne yapabilirdi ki?

"Talax-Four'daki çeteler ilk kez birlikte çalıştılar. O pisliklerden kurtulmak altı ayımızı aldı. Çoğu ıslah birimlerine gitti. Sokakları kokutmalarını istemedik."

Gracie ona hayranlık ve endişeyle baktı. Çoğunlukla hayranlıkla. "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım, tamam mı?"

Indra'nın yanındaki duvara yaslanırken iç çekti. "Keşke dava açmak için kanıt toplamak zorunda kalmak yerine bunu o lanet çöpçülere yapabilseydik. Dirtside'a varır varmaz bu pisliklerin ne olduğunu ."

Indra boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. Talax-Four köklü olabilirdi ama onlar bile koloni leş yiyicileri hakkında bir şeyler duymuşlardı. Kötünün de kötüsüydüler, dış kolonilere saldırıp onları ele geçiriyor, bir sonraki hedeflerine geçmeden önce öldürüyor ve kaynakları çalışıyorlardı. Böyle insanların Mirax Ruas'ta olması gerekirdi ama yetkililer yasalar sayesinde onları yakalamakta ve mahkûm etmekte zorlanıyordu.

"O zaman Niall ve Dave'i kaybetmemiş olabiliriz."

Gracie'nin sesinde gerçek bir acı vardı ve Indra uzanıp diğer kadının elini sessizce desteklemek için kendi eliyle kapattı. Bu hareket onu şaşırtmıştı. Şuna bakın, nasıl da alınganlaşıyor ve duygusal saçmalıklara kapılıyor. "Normaller" arasında birkaç hafta geçirmişti ve yumuşamaya başlamıştı.

"Ekibinizin üyeleri mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, diğer kadının acısını biraz olsun dindirmeye ihtiyacı olduğunu hissederek. "Onlara ne oldu?"

Gracie küçük bir kahkaha attı. "Çöpçülerin başına gelenle aynı şey. O piç Krin şeyi tarafından alınıp yenildiler."

Indra hâlâ soğukkanlı ve hareketsiz duran muhafızlara baktı. "Şu anda burada böyle bir şey olabilirdi."

Gracie ürperdi, gözlerindeki bakış dehşete kapılmıştı. "Hayır. Öyle değil.

Gerçekten .

Kapının yanındaki hareket ikisinin dikkatini çekti ve yeni bir savaşçı koridora girerken arka duvara doğru geri çekildiler. Siyah üzerine siyah bakışları umursamazca üzerlerinde gezindi ve parmaklıkların arasından yere bir şey fırlattı. Gracie onu yerden aldığı anda, kaygan kumaş yığınının iki önlük olduğu ortaya çıktı.

"Giy şunları." Savaşçı sert bir sesle emretti. "Peygamber seni çağırırdı."

WNyek Indra ile paylaştığı odalara döndüğünde odalar boştu. Sektör Dört'teki laboratuvarı aniden terk edişine bakılırsa bu sürpriz değildi. Ayrıca Stephens'in tekrar aptal gibi görünmesine neden oldu. Ve eğer insanlar Lathar gibiyse, şimdiye kadar gördüğü gibi, bundan hiç hoşlanmayacaklardı.

Bu da Indra'nın muhtemelen diğer odalardan birinde arkadaşlarıyla birlikte olduğu ve insan erkek adına ona kızdığı anlamına geliyordu. Indra dönene kadar beklemek zorundaydı ve sonra ondan uzaklaştığı için özür dileyebilirdi. Planlarına hayır dediği ya da gerçeği söylediği için özür dilemeyi düşünmüyordu. Gerçekler çoğu zaman zordu ama bunu aşmaları gerekiyordu.

Ancak o zamana kadar daha büyük düşünceleri vardı. En önemlisi de kardeşinin ve pürist hareketin bir kolunun bu bölgede aktif olduğu gerçeği. Henüz üssü bulduklarını sanmıyordu ama Tavik'i tanıyordu. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Miisan K'Saan?" diye sordu boş havaya. "Çevrimiçi misin ve izliyor musun?"

Bir duraklama oldu ve sonra önündeki hava parıldadı. Hava temizlendiğinde, Miisan'ın holografik formu tam önünde duruyordu. Bir an için onun bakışlarına takılıp kaldı. Onun bir K'Saan olduğu çok açıktı. İmparatorla aynı koyu yeşil gözlere ve siyah saçlara sahipti, onun litaan'ı, ama dudaklarındaki küçük kıvrım her şeyden çok bunu belli ediyordu. Bu yarım sırtışı en son Latharian imparatoru Daaynal'da görmüştü.

Ama bundan daha fazlası vardı. Gözlerinin arkasında gizlenen bir uyanıklık ve acımasızlık vardı, bu da yapay zeka formunda bile Miisan K'Saan'ın amaçlarına ulaşmak için kesinlikle ne gerekiyorsa yapacağını söylüyordu.

"Gerçekten de öyleyim," diye cevap verdi ona bakarak. Ne gördüğünden emin değildi ama kadın onaylamış görünüyordu ve ona gülümsedi. "Ama bu kapasiteye sadece son birkaç dakika içinde ve sadece bu tesisin belirli alanlarında sahip oldum."

Kollarını kavuşturdu ve düşünürken çenesini ovuşturdu. Daha önce jeneratörlerin hâlâ çalıştığından bahsetmişti ve üssün belli bölgelerindeki hasarı kendisi de görmüştü. Birilerinin Sektör Dört'teki laboratuvarları yok etmeye çalıştığı düşünülürken, üssün işleyişi için daha kritik olan diğer alanların da hedef alınmış olabileceği akla yatkın geliyordu.

"İmparatorluk veri tabanlarına hâlâ erişiminiz var mı?" diye sordu.

Bakışları onunkileri terk etmedi. Gemideki holografik projektörler mükemmeldi, başka yerlerde gördüklerinden çok daha iyiydi. Başını hafifçe yana eğmesi dışında, bir ölümlü de olabilirdi. Ama her ne kadar güzel olsa da, Indra'nınkiyle kıyaslandığında soğuk bir güzellikti. Elbette, onun küçük insanı önünde duran Latharian kraliyet ailesi kadar klasik bir güzelliğe sahip değildi ama sıcak ve keskin bir güzelliğe sahipti ve hafif çarpık gülümsemesi onu binlerce gün doğumundan daha fazla aydınlatıyordu. Ona baktığında tüm suçluluk duygusu ve öfkesi yok oluyordu. Sırf ona sahip olduğu için bile daha iyi bir erkekti.

"Veri tabanının yalnızca yerel kopyasına erişebiliyorum," diye yanıtladı. "Son görevimde Lathar Prime'dan ayrıldıktan sonra eklenen her şey eksik olacaktır. Bu sizin ihtiyaçlarınız için yeterli olur mu?"

Gözleri çok küçük bir farkla kısıldı, kesinlikle normal bir savaşçının fark edeceği bir şey değildi. Kan basıncı ve endokrin seviyelerine kadar kendisiyle ilgili her şeyi izliyor olması muhtemel bir yapay zekâ için bir sancak sallamış da olabilirdi.

"Sen standart bir yapay zeka değilsin, hatta gelişmiş bir model bile değilsin. Öyle misin?"

Başını iki yana salladı. "Kendi ölümüm gibi küçük bir şeyin işime engel olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Peki neden kendini saklıyorsun?"

Narin bir holografik kaşını kaldırdı. "İmparatorluk içinde yapay zekalara karşı önyargılar varken beni suçlayabilir misin? Gerçekte neler yapabileceğime dair bir ipucu verselerdi derhal silinirdim."

Homurdandı. İmparatoru iyi tanımıyor olsa da, Daaynal'ın maskesi düştüğünde gördüğü o kısa an çok şey anlatıyordu. Nyek, Daaynal'ın şimdi hangi formda olursa olsun kız kardeşinin ikinci kez kaçmasına izin vereceğinden şüpheliydi.

Miisan ona sert bir bakış fırlattı. "Beni varlığımın doğasını sormak için uyandırmadın. Peki, bana ne sormak istiyordun?"

Ölümü ve ardından bir yapay zeka olarak dirilişi kesinlikle zihnini köreltmemişti, bu yüzden yalan söylemeyi bıraktı.

"S'Vaana klanı hakkında onları bilinen herhangi bir pürist hücre veya örgütle ilişkilendirebilecek herhangi bir kayda erişebilir misiniz?"

Yapay zekanın dudakları büküldü. "Kardeşinin kesinlikle bir terör örgütüyle ilişkisi olduğuna dair onay mı istiyorsun?" diye dudak bükü ve başını salladı. "Senin bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm, Nyek S'Vaana. Ne de olsa kör bir inancın seni *Vesh*'i üstlenmeye yöneltmediğini varsayıyorum."

Bileklerindeki yara izlerine bakarak başını salladı. Adam cevap vermeyince devam etti. "Bir savaşçının ritüel kefarete ve temizlikten geçmesi, geçmiş günahlarından ve ittifaklarından arınması ya da inanca işaret eder ki bu durumda bir manastıra girmeni beklerdim ya da ailenle arana mesafe koyman gerekirdi. Karşımda durduğunuza göre, kardeşinizin ne olduğunu biliyorsunuz."

"Tabii ki biliyorum." Aptal değildi, o kadar da değil. "Ben dışarı atıldığımda zaten radikalleşmeye bir adım kalmıştı. Ben orada küçük bir sağduyu sesi olarak bulunmasaydım, babamız Tavik'i kolayca kendi iradesine boyun eğdirebilirdi."

Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. Kendisinin ve Tavik'in litaan olduğunu söylediğine göre, fiziksel görünüşleri benzerliklerinin bittiği yerdin. Tavik öfkeli ve aceleciydi, atlamadan önce bakmaya pek meyilli değildi. Ayrıca istediği zaman acımasız ve tek fikirli olabiliyordu ve Nyek'i en çok endişelendiren de bu sonuncusuydu.

"Bilmem gereken şey, onu son tanıdığımın beri ne tür bağlantılar kurduğu, düşünce süreçlerini neyin şekillendirdiği. Babam görünüşe göre kendisini *Ursal-Kai*'nin peygamberi ilan etmiş ama onlara karşı bir strateji oluşturabilmem için bu tanrının hangi öğretilerini takip ettiklerini bilmem gerekiyor."

Miisan başıyla onayladı. "Düşmanını tanı. Kendini tanı."

Sanki bu cevap çok açılmış gibi başını eğdi. Öyle de olmalıydı. O ilk savaşına çıkan toy bir genç değil, uzun yıllardır savaşan bir savaşçıydı. Ve kardeşine karşı yaklaşan savaş kazanmak için, ne kadar tatsız olsa da, kardeşinin kafasının içine girmesi gerektiğini biliyordu. Kardeşini tanıması gerekiyordu... düşmanını... içini dışını, kendisini tanıdığı kadar onu da tanıması gerekiyordu. Ancak o zaman Tavik'in bundan sonra ne yapacağını doğru bir şekilde tahmin edebilirdi.

Bunu yapabildiği zaman... onu yenebilirdi.

Yapay zekâ cevap veremedi arkasındaki kapı yumuşak bir hava vınlamasıyla açıldı. Nyek şaşkın bir gülümsemeyle döndü, Indra'yı görmeyi bekliyordu. Onun bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu. İnatçı bir kadındı. Bu onun çekiciliğinin bir parçasıydı... ve ona olan kızgınlığını atlatmasının daha uzun sürmesini bekliyordu.

Ama o değildi.

Stephens onun yerine kapıdan içeri tökezleyerek girdi, yüzünün yan tarafından kan . Tüfeğini Nyek'e doğrulturken yüz hatlarını öfke kaplamıştı. Her ne kadar durduğu yerde sallansa da kolu kaya gibi sağlamdı ve Nyek insanın tek renkli gözlerinde kendi ölümünü okudu.

"Senin oyunun ne bilmiyorum, göt herif, ama onları geri getir. Hemen şimdi!"

Nyek öfkeli insanla yüzleşirken ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

Ani hareketler yapmamaya dikkat etti. "Kimi geri getireyim?" diye sordu, ama ortasındaki batma hissi

Göğsünden gelen ses ona zaten bildiğini söylüyordu.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun!" Stephens hırladı. "Gracie ve Indra'yı göt herif arkadaşların nereye götürdüyse oradan geri getir."

Nyek'in kanı damarlarında dondu. Tavik. O olmalı.

Sakinleştirici ve makul bir sesle, "Burada hiç 'dostum' yok," dedi. Bir yandan da Stephens'la arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu. Bir bıçak fırlatıp insanın silahını kenara atmaya umabilirdi ama aralarındaki mesafeyi geçerken vurulma ihtimali vardı. Kalçasına bağlı olan blasteri kullanmak istemiyordu. Arkadaşını öldürürse Indra onu asla affetmezdi.

"Buraya hepimiz aynı anda geldik, hatırladın mı? Şimdi... bana ne anlatın?" diye sordu, her şeyi öğrenene kadar panik yapmayı reddederek.

Bilgi. Tek bildiği Stephens'in duşta kayıp kafasını çarpmış olabileceği. Halüsinasyonlar görmeye başlamış. Yüzündeki kan bunun bir olasılık olduğunu gösteriyordu.

"Sektör Dört'teki o çöpe atılmış laboratuvardaydık, Keris için bir ceset basıyorduk-"

Nyek'in arkasından sert bir nefes alma sesi duyuldu.

"Sektör Dört'e mi girdin?" Miisan sesinde öfkeyle sordu. "Sana girmemeni söylediğim halde mi? Ne o sektördeki dahili sensörlere ne de onun altındaki güvertede bulunan iniş pistlerine erişimim var."

"Draanth." Stephens'a geri döndü. "Sonra ne oldu?" Konuşmaları başka bir tarafından kesildi. Seren

K'Vass sendeleyerek görüş alanına girdi. Teni yaslandığı kapı kasası kadar griydi, eli metalin üzerinde kanlı bir leke bırakırken diğer elini böğrüne bastırmıştı. Kan, yan tarafından ve bacağından aşağıya doğru akarak yerde birikti.

"Bir grup düşman savaşcısı istasyona bindi. *Ursal-Kai*'nin sembolünü taşıyorlardı ve senin litaan tarafından yönetiliyorlardı..." Nefes nefese kaldı ve sonra gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığılıp bayıldı.

NYEK bir pislikti ve hepsi onun suçuydu.

Eğer onu kızdırmasaydı, laboratuvara hiç girmemiş olacaklardı ve bu pislikler onları yakalayamayacaktı. Ya da öldüremezlerdi... Hayır, oraya gitmeyecekti. Kararlılıkla kendini anılarından çekip çıkardı ve Nyek'e olan öfkesine geri döndü. Stephens ya da Seren'in öldüğünü görmemişti, yani böyle bir şey olmamıştı. Olmuş olamazdı.

Aslında bunların hepsi muhtemelen kötü bir rüyaydı. Birazdan uyandığında kendini odalarındaki yatağa yayılmış halde bulacak, sonra Nyek içeri girecek ve laboratuvarı bir pislik gibi davrandığı için ona iyice kızacaktı. İşte o zaman işler tersine dönmeye başlamış ve her şey kötü bir rüya haline gelmişti.

Kötü bir rüya olmalıydı çünkü Nyek'in şeytani ikizi kadar aptalca bir şeyi ancak o düşünebilirdi. Ve daha önce mekikte söylediği şeyler... evet, hepsi aynı kötü rüyanın bir parçası olmalıydı. Çünkü Nyek zaman zaman tam bir pislik oluyordu, ama asla

onu bir kızı baştan çıkaracak kadar zalim olarak görüyor, aralarında ciddi bir şey olmasını asla .

Hayır... onun kışına yapışmış, seksi uzaylının, onurunu korumak için kendisiyle evlenmesini talep etmesi, onun sadece biraz eğlenceli olduğunu söylemesinden daha olasıydı.

Kötü bir rüya. Kesinlikle.

İç monologuna aldırmaksızın, Gracie'yle birlikte geminin koridorlarında ilerlerken gözlerini açık tutmaya izledikleri rotadaki her ayrıntıyı not etmeye özen gösterdi.

"Peki, kim bu peygamber?" diye sordu yanındaki muhafıza. Şimdiye kadar hiçbiri ikisine de dokunmamış ve neredeyse hiç bakmamıştı bile. Yani ya hepsi şimdiye kadar gördüğü en soğukkanlı Lathar'dı, kadınlardan hoşlanmıyorlardı ya da bir şeyden çok korkuyorlardı.

"Peygamber her şeyi görür ve her şeyi bilir," diye cevap geldi. Kesik kesik ve anında, neredeyse otomatikti.

Gracie ile bakıştılar.

"Harika. Sence gelecek haftanın piyango numaraları onda mıdır?" diye sordu, biraz ileride dans edip onun görüş alanına girmeye çalışarak. "Çünkü bir kızın ihtiyaçları vardır, biliyor musun? Manikür, pedikür ve ben bir yüz bakımı için canımı verebilirim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hiç tepki vermedi. İrkilmedi bile, bakışları ileriye sabitlenmişti. Gracie'nin yanında yürümek için geri çekildi. Bir elini kaldırarak parmağını şakağına yaklaştırdı. Bu adamlar her kimse, tamamen kaçıktı. Diğer kadın da aynı şekilde hafifçe homurdandı.

Her biri birbirinin aynısı olan ama bir öncekinden daha uğursuz görünen koridorlardan geçerek nihayet büyük bir odaya ulaştılar. Burası geminin komuta güvertesi değil, daha çok savaşçıların genellikle eğitim gördüğü merkezi salona benziyordu. Zemine kalıcı olarak kazınmış dövüş çemberleri bile vardı.

Onlar geçerken gözleri, ortasını koyu bir lekenin süslediği bir tanesine takıldı. Soğuk bir ürperti omurgasından aşağı yuvarlanırken bakışlarını kaldırdı. Kurumuş kanın neye benzediğini bilecek kadar uzun süre sokaklarda yaşamıştı ve bir bedenin dışındaki bu kadar kan? Bu kanın kime ait olduğunun hayatta kalmasına imkân yoktu. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Çenesi düştü. Gracie'nin eline uzanarak onu rahatlatmak için sıktı. Her ikisi de kendi savaşta sertleşmişlerdi ama bu işte tek başına olmadığını bilmek biraz yardımcı oldu.

Her iki yanda birer tane olmak üzere iki yükseltilmiş platformun yanından geçerek salon boyunca onlara eşlik edildi. Salonun sonunda büyük bir heykel vardı; savaş zırhı giymiş bir Latharian savaşçısı. *Izal'vias*'ta savaşçıların giydiğini gördüğü şeylerden değildi. Aksine, çok daha eski bir tarza .

Heykelin önünde bir sunak vardı ve sunağın üzerine sunu olarak bir ceset örtülmüştü. Gözlerini bu korkunç manzaradan ayıramadı. Bu, geminin savaşçılarından biriydi. Sırt üstü yatmış, kollarını açmış, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Göğsünün ön tarafı yarılmıştı -muhtemelen hâlâ hayattayken attığı çığlığa bakılırsa- ve vücudunun yan tarafını kalın kan çizgileri süslüyordu. Sunağın etrafındaki zeminde yoğun bir kızılklık birikmişti.

Indra nefesini içine çekti. Şimdiden tek beden. Bu pek hayra alamet değildi.

"Ahhh... dişiler," diye mırıldandı derin bir ses.

Sese doğru döndüklerinde yaşlı bir adamın kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler. Derili savaşçıların aksine, kırmızı sembollerle işlenmiş siyah bir cübbe giymişti. Saçları geriye doğru taranmıştı, örgü yoktu. Her şeyiyle yardımsever bir rahip havası veriyordu.

Ta ki adamın elinde bir kalp tuttuğunu fark edene kadar.

Gracie'nin eli aniden onun elini sıktı. *Hay sikeyim*. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Bundan kurtulmaları için bir yol bulmaya çalışırken zihni aşırı hızlandı. Bir çıkış yolu olmalıydı. Sokaklardan ve sonra Mirax Ruas'tan sağ çıkamamıştı, neredeyse kaya kurdu tarafından ölüyordu, sadece bunun gibi pislikler tarafından dışarı çıkarılmak için.

"Lütfen, onları öne getirin. Bakmama izin verin."

Arkalarındaki muhafızlar safları sıklaştırdı ve iki kadının öne çıkmaktan başka çaresi kalmadı. Ya bu olacaktı ya da sırtlarından bıçaklanacaklardı.

"Misafirperverliğiniz hakkında pek bir şey düşünmüyorum," dedi ona açıkça. "Konaklama birimleri en temel olanaklardan bile yoksun ve dostum, müşteri hizmetleri personeliniz konusunda gerçekten bir şeyler yapmanız gerekiyor."

Onlar yaklaşırken gözlerini kırpmadan aşağıya baktı. Aşağıya doğru uzun bir yol vardı. Yüzündeki kıpırtısız ifade ve karşılaştıkları diğer Latharların hiçbirinin yapmadığı bir şekilde kişisel alanlarını işgal eden bakışları, onların insanlardan ne kadar büyük olduklarını gözler önüne seriyordu.

Adamın bakışları kadının ürpermesine neden oldu. Soğuk ve kayıtsızdı, sanki canlı varlıklardan ziyade çiftlik hayvanlarına bakıyormuş gibiydi. Adamın uzanıp dişlerini kontrol etmek için onu çenesinden yakalamasını bekliyordu. Boğazının arkasından küçük bir hırıltı yükseldi. Eğer yaparsa, lanet parmaklarını omzuna kadar ısırıp koparacaktı.

"Baba, dişileri korkutmayı bırak," seslendi başka bir ses, sahibinin gelişi ağır bot adımlarının sesiyle duyuruldu. "Tören için onları rahatlatmamız gerekiyor."

Indra gözlerini kapattı. Ses tanıdıktı, fazlasıyla tanıdıktı ve arkasını dönmek istemedi. Döndüğünde ne göreceğini biliyordu. Nyek'in yüzünü giyen başka bir adam.

Ama vücudu onun izni olmadan hareket etti, döndü ve gözlerini açtığı anda adam oradaydı. Yüzünde Nyek'in hiç takınmadığı geniş bir gülümsemeyle, kollarını iki yana açmış onlara doğru yürüyordu.

"Yeni neslin annelerine ilk hoş geldiniz diyen ben olayım."

Gözlerini kırıştırdı, kekeledi. "Kim bu şimdi?"

Gracie biraz daha kısa ve öz konuştu. "Ne?"

Not-Nyek bir iki adım ötede durmuş, onlara doğru ışık saçıyordu. Bakışları Indra'nın üzerinde öyle bir gezindi ki, Indra'nın derisinin her santimini çılgılık atana kadar ovma istemesine neden oldu.

"İnsan olsan ve her yönden bizden aşağı olsan da, büyük *Ursal-Kai*... *Ursal-Kai'nin şanı* için..." diye ilahiye ara verdi, heykele bakarken yumruğunu kalbinin üzerinde sıkarak selam verdi. Etraflarındaki tüm savaşçılar da aynısını yaptı, salon ilahilerin sesiyle ve göğüslere indirilen yumrukların donuk gümürtüsüyle inledi. Onlara geri döndü, gözlerinde sağlıklı bir ışık vardı.

"*Ursal-Kai* eksikliklerinize rağmen sizi bir amaç için kutsadı," diyerek onları aşağı yukarı süzerken dudağı kıvrıldı. "Ve büyük davamız için yeni nesil savaşçıları sizin doğurmanızı emretti."

Indra homurdandı. "Şimdi mi? Evet, doğru. Sanki biz izin vereceğiz de

Siz pisliklerden *herhangi* biri bize yaklaşamaz."

Hiç uyarmadan vurdu. Adam ona öyle sert bir ters vuruş yaptı ki yüzünün yan tarafında acı parladı ve kan tadı aldı. Kız kendini toparlayamadan, adam üzerine atılmış ve onu korumaya çalışan Gracie'yi yolundan çekmişti. Zalim parmaklarıyla çenesini kavradı.

Yaşlı adamın gözlerinde gördüğü aynı türden bir delilikle ona bakarak onu ayağa kaldırdı.

"Bu konuda başka seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?" Adam sırttı, bu ifade kadının tüylerini diken diken etti. Sesi alçak bir fısıltı gibiydi, eğildiğinde nefesi kulağını gıdıklıyordu. "Yaşamayacaksın. Şu andan itibaren *sadece Ursal-Kai*'ye hizmet etmek için yaşayacaksın. Ve şu andan itibaren tek amacın çocuk doğurmak."

Mücadele etmeye çalıştı, adam parmaklarını yüzünü morartacak kadar sert bir şekilde yüzüne saplarken gözlerinin kenarlarından acı dolu yaşlar sızıyordu.

"Korkularınızı hafifletmek için bundan sonra ne olacağını söyleyeyim, olur mu?" diye düşündü. "Arkamızdaki tören yataklarına bağlanacaksın ve peygamber ikinizi de kutsayacak. Sonra çocuk sahibi olana kadar peygamberin gerekli gördüğü sayıda savaşçı tarafından götürüleceksiniz. Eğer bu bugün gerçekleşmezse, tören yarın ve ertesi gün gebe kalana kadar tekrarlanacak. Daha sonra yavrunuzu doğurana kadar gözlerden uzak tutulacak ve izleneceksiniz ve ardından süreç yeniden başlayacak. Ve tekrar. Ta ki bedenleriniz artık yavru doğuramayacak kadar yaşlanana ya da yıpranana kadar."

"Sen *hastasın*," diye tükürdü ona, tırnakları derisini kesmesine rağmen kendini ondan ayırmaya çalışarak. Artık onun kendisine dokunmasına, Nyek'in gözleriyle bakmamasına... onun sesini kullanmamasına dayanamıyordu. "Hasta ve sapkın. Bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Nerede olduğumuzu biliyorlar. Yardım gelecek ve o zaman boku yersin!"

Güldü, sesi tüyler ürperticiydi. İçinde insani hiçbir şey yoktu, merhamet yoktu, sadece acımasızlık vardı. Onu itti, Gracie'ye çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde. "Oh, kardeşimi mi kastediyorsunuz? Korkarım leydim, o her zaman yavruların en küçüğü olmuştur. Sizin için gelmeyecektir. Onun yerine kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp imparatorluk efendilerine geri dönecek."

"Pislik herif! Aynı görünebilirsin," diye karşılık verdi, "ama *yarısı* kadar bile adam değilsin. O *her zaman* senden daha iyi olacak!"

İki kadının etrafındaki savaşçılar harekete geçip kollarından tutarak onları birbirinden ayırırken dudakları kıpırdadı.

"Oh, inanın bana leydim, ben kardeşimden daha iyiyim..." Kasıklarını avuçladı. "*Her* yönden, takdir etmek için fazlasıyla zamanınız olacak."

İki yanlarındaki muhafızlara başıyla işaret etti. "Onları yataklara yatırın, kutsama töreni için hazırlayın. Şunu ben alayım," diyerek Indra'yı işaret etti. "İlk olarak. Bir aile meselesi... onur meselesi."

"Onur mu?" diye bağırdı sürüklenerek götürülürken. "Onurun ne olduğunu, kışını bile anlayamazsın. SIDEWA-"

Muhafızlar onu yatağın kenarına fırlattığında nefesi kesildi, kenar onu kaburgalarından yakaladı. Onu sert yüzeye yatırdıklarında nefes almak için mücadele etti, zorlukla hareket edene kadar onu kelepçelediklerinde hala mücadele ediyordu.

Gözlerini kapatıp etrafındaki nefret dolu manzarayı görmezden gelirken elinde kalan tek umuda sarıldı. Nyek gelip onları bulacaktı. Ama... yanağından bir damla yaş süzüldü... ya duydukları doğruysa? Onunla yatmış, kalbini açmış... ama başından beri onu sahiplenmeye hiç niyetlenmemişse?

Sert bir nefes çekti, hıçkırmaya feci şekilde yakındı. Bunu istemişti. Şiddetle bağımsız olduğu, herkesi, hatta sevgililerini bile kol mesafesinde tuttuğu onca yıldan sonra, içeri girmesine izin verdiği tek kişi o olmuştu. Tüm korumalarını ve savunmalarını aşır, çok sıkı koruduğu kalbine dokunabilecek tek kişi. Yapmamayı öğrenmişti. izin ver herhangi biri olsun Kapat, obir kezsen Yaptım, sen vardı Zayıf. Savunmasız. Sevmemek daha iyiydi, o zaman kimse seni incitemezdi.

Gözyaşları artık özgürce akıyor, yüzünün kenarlarından saçlarına doğru süzülüyordu.

Bunu gözden kaçırmış, kalbinin şarkı söylemesine ve vücudunun arzuyla uğuldamasına neden olan ilkel, kışına yapışmış, seksi bir uzaylı savaşıya aşık olmuştu. Onun kendisini kıştırmasına, bağlamasına ve kendisine öyle bir haz yaşatmasına izin vermişti ki, artık onun için başka kimse olmayacaktı.

Ve tüm bunlar olurken... bunun sonsuza dek sürmesini hiç istememişti.

"Y

Bu planın hayatta kalma oranının yüzde kırktan daha az olduğunu biliyorsunuz. Değil mi?"

Nyek, Miisan'ın kulağına gelen sesini duymazdan gelirken korsan gemisinin, kardeşinin gemisinin görüldüğünü fark etti

asteroitin kenarı etrafında.

Tavik çağrışı yaptığında hiç de uzakta değillerdi, neredeyse üssün görüş alanındaydılar. İzliyorlardı. Bekliyorlardı. Kabal üssünün çoğunun gücü kesildiği için Miisan ve otomatik savunmalar Indra ve Gracie'yi yakalamak için üsse girdiklerinde mekiklerini alamamışlardı.

"O yüzde kırk sadece benim için olduğu sürece," diye cevap verdi sonunda, akıncı gemisine son kez yaklaşırken dudakları büzüşmüştü.

Bu geminin kontrolleri tanıdık değildi ve üssün genel durumu göz önüne alındığında, buraya kadar gelebileceğinden emin değildi. Ama *Draanthic* kardeşinin, filonun geri kalanının nerede olduğuna dair telemetreye sahip bir imparatorluk mekiğine erişmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Bir de bunun arkasına yerleştirilmiş küçük bir sürpriz vardı.

"İnsan dişiler için hayatta kalma oranını teyit edin," talepte bulundu ve korsan gemisi onu fark ettiğinde gelen sesleri duymazdan geldi.

Bir an için nefesi kesildi. Tavik kadınlara sahipti. Indra onun elindeydi ve bunu bilmek Nyek'in vücudunda bir korku ürpertisi yarattı. Kardeşinin Indra'nın onun için kim, ne olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti. Ona acı çektirecekti, sırf Nyek'in bu narin küçük insan dişinin acı çekmesine neden olduğunu bilerek acı çekmesi için...

MISAN'IN SESİ neredeyse sinirli geliyordu. "Dişilerin hayatta kalma oranı hâlâ yüzde seksen. Gemiye binmeniz ne kadar uzun sürerse o kadar az. Biliyorsunuz-"

Bunun ne kadar tehlikeli olduğuna dair uyarılarını tekrarlayamadan sözünü kesti. Bunları duymak istemiyordu. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, kendisi için riski ne olursa olsun, Indra ve Gracie'yi kurtaracaktı.

Onun narin küçük insan dişisini kurtarmak.

Çünkü sahiplenmek istediği kişi oydu... birlikte bir ömür boyu sevgi ve mutluluk istediği kişi. Kadın tanrıça onları bu konuda kutsarsa çocuklar bile. Vermese bile, Indra'nın yanında mutlu bir adam olarak yaşayacaktı. Eşini bulmuş olması, leydinin *Vesh* sırasında onu cezalandırmak için değil, onun için başka planları olduğu için hayatını kurtardığının kanıtıydı.

Ve yalnızdı.

K'Vass o kadar ağır yaralanmıştı ki yapay zeka durumunu stabilize edebilmek için onu kalan biyotüplerden birine kapatmalarını emretmişti ve Stephens iyi olduğuna yemin etse de işe yaramayacak kadar kötü sarsılmıştı. Geride kalanları "korumayı" kabul etmesi için biraz süslü sözlü ayak oyunları yapması gerekmişti.

-Seren tedavisi sırasında ve Keris hala şekillenmemiş bedenine kilitlenmişken. Miisan herkesi kurtarmak için ayakta kalan son kişinin kendisi olabileceğini söylediğinde nihayet kabul etmişti.

Nyek içini çekti, Tanrı onu insan egolarından korusun.

gemiden gelen çağrıyı kabul etmek için telsizi tuşladı. Kendini beğenmiş, kırılmış bir ses küçük kokpiti doldurdu. "Üs mekiği. Birinci mekik bölmesine iniş izniniz verildi. İniş yapın ve gemiye alınmaya hazırlanın. İtaatsizlik yok edilmenizle sonuçlanacaktır. Biniş ekibine karşı herhangi bir düşmanca hareket yok edilmenizle sonuçlanacaktır. Anladınız mı?"

"Seni yüksek sesle ve net bir şekilde okuyorum," diye cevap verdi ve onu doğrudan kapıları önünde açılan mekik hangarına götürecek olan yeni rota girdi. İçeri uçarken ensesi karıncalandı, sahip olduğu her içgüdü bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu. Haklıydılar da. Yakalanmasına izin vermek kötü bir fikirdi.

Ama elindeki tek oyun buydu - Tavik'in geldiğini göremeyeceği tek oyun.

Hangar kapıları arkasından kapandı ve onu içeriye hapsederken çıkardıkları "tıkırtıyı" neredeyse hissedebiliyordu. Mekikteki silahlarla bile buradan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu. Kapana kısılmıştı.

Aklını görevinde tutarak, mekiği iticilerle manevra yaparak yavaşça ışıklı piste indirdi. İniş destekleri yerlerine kilitlendikten sonra motorları durdurdu ve koltuğuna geri oturdu.

Mekiğin giriş kapısı açılırken parmak uçları sol bileğindeki yara izinin kenarlarında gezindi. Savaşçılar güverte kaplamasına ağır botlarıyla basarak ve diğerleri onun havasını soluyarak içeri doluştu.

"Kalk ayağa, kâfir," diye emretti arkasından sert bir ses, bir saldırı silahının namlusu omzunu dürtüyordu.

Zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini havada tutan Nyek yavaşça ayağa kalktı ve dönerek mekiğin arka bölümüne doğru yürüdü. İki adım içinde tüm silahları elinden alınmış ve elleri önünde kelepçelenmişti.

"Kımıldayın," diye emretti yere kadar uzanan peleriniyle yetkili kişi olduğunu belli eden ilk savaşçı, kapı aralığını işaret ederek.

Nyek başını eğdi ve itaat etti. Kendilerini mekikten ne kadar çabuk çıkarırlarsa o kadar iyiydi. Onunla birlikte bu küçük alana kapatılmış olmaktan hepsi çok huzursuzdu. Dudakları kıvrıldı. Belki de kardeşinin savaşçıların hepsi işe yaramaz büy *litaan* hikâyesine inanmamıştı. Ama yine de en güçlü savaşçıların bile çoğu *Vesh*'ten sağ çıkmayı başaramamıştı ve o başarmıştı. Yani ya tanrılar tarafından tercih edilen bir büydü ki bu durumda çok tehlikeliydi ya da hiçbiri değildi ki da onu *aşırı derecede* tehlikeli yapıyordu.

Ve hangisini seçeceklerini şansa bırakmıyorlardı.

Onu koridor koridor gezdirirlerken gülümsedi ve rotayı not etti. Tahmininde yanılmadıysa onu "esir alanlar", homurtu fanatikleri, onu dolambaçlı bir yoldan götürecek kadar zeki değillerdi. Ya öyle ya da böyle bir bilgiye ihtiyaç duymadan çok önce öleceğini varsayıyorlardı.

Geminin uzun salonuna götürüldü ve önündeki manzara karşısında neşesi kaçtı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük, en gösterişli *Ursal-Kai* heykeli en uça duruyordu, önünde kan lekeli bir sunak vardı. ceset atılmıştı

Baş rahip cübbesi giymiş babası, Latharian kalbine benzeyen bir şeyi dua eder gibi tutuyordu.

"Yüce Tanrı *Ursal-Kai*," diye bağırdı. "Bu kurbanı kabul et ve bu töreni kutsa. Çocuklarına şefkatli gözlerle bak ve bu kapların verimli olmasını sağla ki daha fazlası senin yüceliğini bilsin."

Odanın koridorları savaşçılarla doluydu ve hepsi heykelin yaldızlı tanrısına övgüler düzerken, iki grup salonun iki yanında bir şeyin etrafında toplanmıştı.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Indra'nın çığlığı kanını dondurdu ve bir anda neye tanık olduğunu anladı. Bu bir yatak seremonisiydi... nesiller önce kullanımdan düşecek kadar arkaik bir ritüel... ama onu alçaltmışlardı. İki insan arasındaki sevgi ve bağlılığın bir ifadesinden ziyade, halka açık bir gösteri haline gelmişti.

"Bu dişileri kutsa ki sana tapacak ve hizmet edecek yeni nesil savaşçılara gebe kalabilsinler." Babası, ellerini heykele doğru kaldırmış, bir o yana bir bu yana sallanırken mırıldanmaya devam etti.

"Tut onu, küçük *draanthic*... boyun eğeceksin!"

Bir çatırtı, yumruğun yumuşak etle buluşmasının mide bulandırıcı sesi ve bir acı çığlığı duyuldu. Nyek kendini kaybetti. Bir kükremeye muhafızlarını fırlattı ve birinin belindeki kılıftan bir kılıç çıkarıp ona sapladı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırarak koridora doğru hücum etti. Elleri önünde zincirlenmiş bile, kendisine saldıran savaşçıları parıldayan metaller ve parlak kan püskürten geniş kavisler çizerek biçen zorlu bir düşmandı.

Ama sayıları çok fazlaydı. Onlar topluca üzerine saldırmadan önce platforma on adım bile yaklaşamamıştı. Hırlayarak ve saldırarak, dizlerinin üzerine çöküp boğazına bir bıçak dayanana kadar, onu zorladıkları her santimin bedelini onlara ödetti.

"Vay, vay... Burada yüzünü gösterecek cesaretin olduğunu gerçekten düşünmemiştim, *bücür*." Tavik platformdan indi ve tekrar derisinin içine gömüldü.

Nyek hırladı, kendisini tutsak edenlere karşı kabarıken yataktaki kadına doğru çılgınca bir bakış fırlattı. Bu Indra'ydı. Ayağını görebiliyordu ama hepsi bu kadardı. Ayak bileğindeki ağır kelepçe öfkesinin yeniden kabarmasına neden oldu. Onu bir hayvan gibi zincirlemişlerdi. Sonra kadının hareket etmediğini fark etti ve kalbi neredeyse duracaktı.

Başını kaldırdı ve Tavik'e delici bir bakış fırlattı. "Eğer ona zarar verdiysen, o zaman... *Liaanas* bana yardım et, seni kemik kemik ayıracağım."

Bıçağını boğazına dayamış olan savaşçı daha sert bastırdı ve kan göğsünden aşağı akmaya başladı. Tehdit onun hareketini durdurdu. Ölürse kimseyi kurtaramazdı.

"Şu küçük bücüre bak, hâlâ cılız göğsünü kabartıp savaşçı taklidi yapıyor." Tavik ellerini kalçalarına koyarak güldü. Bakışları Nyek'in göğsünden damlayan kana hevesli açlıkla kilitlendi ve kardeşinin gözlerinde kendi ölümünü okudu. İçini bir hüznün kapladı ve Tavik'in tek istediğinin bu olduğunu fark etti: onu varoluşundan silmek. Sürgün edilmesi, ailelerinden sonsuza dek gitmesi yeterli değildi. Hayır... Tavik'in gözlerinde gerçeği okudu.

Nyek'in ölmesini istiyordu. Yok edilmesini.

Bir adım öne çıkan Tavik ağır bir yumruğu çenesine indirdi. Nyek bir an için yıldızları gördü, acı süpernovaya dönüşen bir yıldız gibi parlıyordu ama sonra onları görmezden geldi ve saçlarının arasından yukarı baktı.

Tavik bir manyak gibi sıırttı. "Hadi bu kâfire *Ursal-Kai*'nin adaletini tattıralım. dersiniz? *Jovarth*'ta derisini soyalım, sonra da dişisi *Ursal-Kai*'nin şanı için kullanılırken neler olduğunu izlemesi için onu asalım... tabii hayatta *kalırsa*."

"Ah. Ben de bunu söylemenizi umuyordum."

Onu sürükleyerek götürdüklerinde Nyek gülmeye başladı. Bıçaklardan ilki derisini kestiğinde kahkahası daha da derinleşti ve mekikteki sürprizini serbest bıraktığında başındaki acıyla eşleşen acı alevlendi.

Gözlerini kapattı ve vücudunda bıçaklar kullanılırken duyduğu fiziksel acıyı bastırdı. Hızlı olmayacaktı. *Jovarth* kurbanı mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmak, ona mümkün olduğunca uzun süre *acı çektirmek* için tasarlanmıştı. Yine de bir *Vesh* için acı çekmek eski bir yatak arkadaşıydı. Ona işkence ettiklerinde güldü. Bıçaklarıyla derisine ateşten çizgiler çizdiklerinde kıkırdadı. Onu parça parça ayırıyorlarmış gibi hissederken *Liaanas*'a şükretti. Derin, zengin ses salonda yuvarlanarak devam eden töreni bozdu.

"Bunun *nesi* var böyle?" Tavik, Nyek'in sıkıştığı ve kan kaybettiği yere doğru yürürken hırladı.

Nyek ona sadece güldü. "Zavallı küçük babasının oğlu," diye mırıldandı. "Kıskanç bir şeyi sen asla sahip olamazdın... asla umut

başarmak. *Gerçek* inanç ve onur."

Tavik irkildi. Nyek gülümsedi. Hedefini vurmuştu.

Tavik onu kıskanıyordu. Hep kıskanmıştı. Ne kadar küçük, ne kadar önemsiz olursa olsun Nyek'in sahip olduklarına her zaman sahip olmak ya da Nyek'in artık sahip olmaması için onları yok etmek zorundaydı.

"Öldürün onu, *hemen öldürün!*" Tavik çığlık attı, sesi öfkeyle tizleşmişti. "*Onu lime lime edin ve Ursal-Kai'ye sunun!*"

Muhafızlardan biri gözlerini kırptırdı. "Ama *Jovarth* tamamlanmadı, lordum... *Ursal-Kai* yatıştırılamayacak-"

Tavik belindeki patlayıcıyı çekti ve ateş etti. Ceset Nyek'in yanına düştüğünde donuk bir gümbürtü duyuldu. Başını çevirdi ve açık gözlere gülümsedi.

Kafatasının arkasındaki basınç Nyek cesede, "Ben olsam endişelenmezdim," dedi. "Birkaç dakika içinde hepsi de ölmüş olacak."

Etrafındaki savaşçılar bakışlarını değiştirdi. Kollarını bile kıpırdatmamalarına rağmen, aralarındaki tedirginliğin havaya fısıldadığını hissetti. Hiç kimse *Jovarth*'ı bu kadar sakin karşılamamıştı. Bağırıyorlar ve dövüşüyorlar. Yalvardılar ve küfrettiler. Her şeyi yaptılar... gülümsemek dışında.

Tavik çığlık atarken o gülümsüyordu, "*Öldürün onu! Hemen öldürün onu!*" "Ah, ama yapamazlar," dedi, sesini taşımak için yükselterek. "Çünkü ben intikam ve intikamın vücut bulmuş haliyim."

Aniden ayağa kalktı, etrafındaki savaşçılar geriye doğru tökezledi, bazıları kışkırlarının üzerine düşüp kaçışmaya başladı. Kimse ona yakın olmak istemiyordu.

"Ben *Leydi Liaanas*ın elçisiyim."

Ayağa kalkarken sesi gürlledi. Vücudu acıyordu ama o bunun farkına bile varmıyordu. "Işık tarafından dokunulmuş ilahi bir ajan!"

Kollarını kaldırarak, bileklerinin ve ön kollarının iç kısımlarındaki korkunç yara izlerini gösterdi. "Ölümü aradım... ve bana yaşam bahşedildi. Sadece ve sadece bu an için. Buraya Tanrıça'nın kendisi tarafından hepinizi yargılamak için gönderildim!"

Kollarını karanlık bir adalet meleği gibi açmış, başını eğmişti ki arkasından gelen ağır, metalik bir gümbürtü mekikten sürprizinin geldiğini duyurdu. İkiz Cabal *drakeen*'leri onu çevreledi, ölümcül kolları onun duruşuna uyacak şekilde uzatılmış ve silahlarla yüklenmişti.

"Hiçbiriniz bu salondan canlı çıkamayacaksınız," diye fısıldadı, başını kaldırıp saçlarının arasından bakarak. "Şimdi *koşun...*"

Saf dehşet ve panik çığlıkları havayı doldurdu. Bunlar ölmekte olan insanların çığlıklarıydı. Indra kendine geldi, sanki bir fil ona tekme atmış gibi hissediyordu.

Çene. Dün gece Astra Row'da Kimmy'nin barında körkütük sarhoş olmuş olmalıydı... bu da şimdi akşamdan kalmayla ve sokakta yapması gereken turlarla uğraşması gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca şu anda çetenin operasyon üssünde her ne bok oluyorsa onunla da gerekiyordu. Harika, sadece harika. Bir iniltiyle çenesini ovma için elini kaldırmaya çalıştı ama hareketi yarıda kesildi.

"Bu da ne-?" diye nefes aldı, bileğindeki kelepçeye gözlerini kırıştırarak baktı. Kör edici bir sarhoşluk vardı ve bir de tek gecelik bir ilişkinin onu bağlamasına izin vermek vardı. İkincisi için *asla* yeterince sarhoş olmamıştı.

Derin bir kahkaha havayı doldurdu ve el ve ayak bileklerindeki kelepçelerle dönebildiği kadar döndü.

Hafızam geri geldi. Hapishane, Madison, Lathar, yakalanmak.

"*Nyek*," diye nefes aldı, onu zincirlendiği platformdan çok uzak olmayan bir yerde gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kanlar içinde, kalabalık bir savaşçı grubuyla dövüşüyordu. İkizi karşıdaki sunağın tepesinden çığlık çığlığa talimatlar veriyordu. İkizi yere düşerken ve diğerleri üzerine yığılırken kalbi korkunç bir an için göğsünde dondu.

Hayır... olamazdı... gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Onun için gelmişti. Şimdi ölemezdi.

Bir kükremeyle birlikte savaşçı yığını patlayan bir volkan gibi yükseldi. Nyek hepsinin arasından fırladı, kollarını açtı ve ışığını yakaladı.

Kanla kaplı bıçaklar.

"Öldürün onu! Onu hemen yere ser! Ursal-Kai'nin şanı için!" Tavik sunağın üzerindeki tüneğinden bağırdı. Süslü cübbeler içindeki yaşlı adam ortalıkta görünmüyordu.

Platformda kıvrandı, bağlarını ama bağlar çok sıkıydı. Kurtulmasının hiçbir yolu yoktu.

Ağır bir şey onunla birlikte platforma düştüğünde bir çarpma sesi duydu. Gıcırdayarak olabildiğince kıvrıldı ve başını örtmeye çalıştı. Kolunun üzerinden bakmayı başardığında, kendini bir tank robotuyla yüz yüze buldu. Üsten geliyordu, alnındaki Kabal mührü açıkça görülebiliyordu.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı. İçini bir rahatlama kapladı. Hayatında ilk kez bir makineyi öpebiliyordu.

Saldırmak üzere olan bir peygamberdevesi gibi arka ayakları üzerinde doğruldu, ön ayakları ölümcül bıçaklarla havaya kalktı. Hiç tereddüt etmeden ellerini ve ayaklarını kendine doğru çekti ve zincirlerini ona doğru uzattı.

Başını salladığında, görebileceğinden daha hızlı bir şekilde vurdu ve zincirleri parçaladı.

"Gracie'ye yardım edin!" diye emretti ve yataktan yuvarlanıp en yakındaki cesede doğru atlayarak uzanmış elindeki bıçağı aldı. Silahlanmıştı, kendinden çok daha emin hissediyordu, fanatik savaşçılardan biri ona doğru koşarken hırladı.

"Geber, insan müsveddeleri!" diye bağırdı saldırırken, kılıcını başının üzerine kaldırmıştı.

Düşünmedi. Sadece tepki verdi. Aastan'la birlikte çalıştığı s'tovik'e çok benzeyen kılıcı geniş bir kavis çizerek savurduğunda elinin ve kolunun bir uzantısı gibi hissetti. Kılıç vücudundan ayrılıp güvertede sekerek uzaklaşırken savaşçının yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bileği kalktı ama düşünecek zamanı yoktu. Robot onu serbest bırakırken Gracie'yi korumak zorundaydı. Bu yüzden bir makine gibi hareket etti, kendisine saldıran her bir savaşçıyı biçti, fanatizmin manyakça parıltısı gözlerinde yanıyordu. Merhamet göstermediler, o da onlara hiç acımadı ve etrafındaki güverte kanla kıpkırmızı olana kadar kılıcını ölümcül bir hassasiyetle kullandı.

"Ursal-Kai'nin şanı için!"

Onu görmeden önce duydu ve güne kadar gördüğü en büyük savaşçının güverteden kendisine doğru koştuğunu görmek için döndü. Metal

Ayaklarının altı titredi ve bunun o an olduğunu bilerek döndü. Adam çok büyüktü, çok güçlüydü... kurdele gibi kesilecekti.

Ama *siktir et*, kolay kolay yenilmeyecekti.

"*Hadi o zaman!*" diye hırladı ona, tutuşunu yeniden ayarladı ve saldırmak için kılıcını kaldırdı.

Kadın onu şişleyemeden, adam aniden durdu; yukarı kaldırılırken yüzünde bir şok ifadesi vardı. Göğsünün ortasından yavaşça bir bıçak ucu çıktı, yaradan vücudunun ön tarafına doğru kan akıyordu. Yere yığıldı ve Kabal robotu onu bir kenara fırlatmadan önce bir saniyeliğine omzunun üzerinde başka bir yüz plakası belirdi.

İki tank botu vardı.

"*Kazanmak için Cabal!*" diye bağırdı ve bot tekrar dönerek uzaklaşırken Gracie'nin yanına ulaştı. İki kadın botların ve Nyek'in salondaki savaşçıları yerle bir edişini izledi.

Sonunda, hâlâ sunağın üzerinde duran Nyek ve kardeşinden başka kimse kalmadı.

Nyek ilerledi, dudaklarında yumuşak, ürpertici bir gülümseme vardı.

Indra aldığı yaralar karşısında ürperdi -gövdesinde ve sırtında derin kesikler ve sayısız başka kesik ve çürükler- ama bunları fark etmemiş gibi görünüyordu, sunağın önündeki çemberin içine adım atarken bıçaklarını bileklerinin etrafında döndürüyordu.

Kollarını iki yana açarak, "Gel Tavik, bu işi sonsuza dek bitirelim," diye davet etti. "*Bücürle* yüzleşmekten korkmuyorsun değil *mi?*"

Runt mı? Buna neredeyse kahkaha atacaktı. Birbirlerine tıpatıp benzedikleri halde kardeşi Nyek'i nasıl cüce olarak görebilirdi? Neredeyse tek başına ağabeyinin tüm savaşçılarını öldürdüğünden bahsetmeye bile gerek yok.

Tavik sunaktan inip çembere doğru yürürken beti benzi atmıştı. "Sen *Ursal-Kai*'nin önünde bir iğrençliksin," diye hırladı. "Ve seni bu dünyadan öbür dünyaya göndererek sonsuz bir şan kazanacağım."

Nyek güldü ve ona devam etmesini işaret etti. "Gel o zaman *kardeşim*, eğer beni yenebileceğini düşünüyorsan."

Hareket etmeden önce konuşmasını ancak bitirebilmişti. Nyek kardeşinin etrafında dans ediyor, kılıçları havada ışıltılı, ölümcül desenler kesiyordu. Saniyeler içinde kardeşinin bir savaşçı olarak kendisine denk olmadığı anlaşıldı ve bir dakika içinde Tavik de bunu fark etti.

Nyek'in gövdesindeki benzer yaralardan kanlar içinde sendeleyerek geri çekilirken yüzü kül rengine dönmüştü.

"Sen bir savaşçı değilsin," diye soludu Nyek'in kılıcı dışarı fırlayıp kendi kılıcı salonun zemininde uçuşurken. "Sen *Liaanas*'ın ajanı değilsin. Sen... bir iblissin. Yok etmek için gönderilmiş bir *belasin*. Hiçbir ölümlü seninle baş edemez."

Nyek göğsü kabarmış bir halde ölen kardeşinin başında duruyordu. Indra onun yüzünü göremiyordu ama omuzlarının dikliğini ve omurgasındaki kararlılığı okuyabiliyordu.

"İblis ya da değil, kardeşim," diye hırladı Nyek kılıcını kaldırırken. "Yanlış dişiye bulaştın. *Benim*. Ve tazminat talep ediyorum."

Tek ve acımasız bir hamleyle savurdu. Indra sıçradı, elini ağzına götürdü, kan sunağın yan tarafına kızıl bir yelpaze halinde sıçradı. Tavik'in kafası yere çarptığında donuk bir gümbürtü duyuldu.

"Kahretsin, onu öldürdü," diye mırıldandığını duydu. "Onu gerçekten öldürdü."

Sonra Nyek döndü ve düşünme yeteneği pencereden fırladı.

"Oğlum... *Liaanas*'ın kutsanmış. Bana ihtişamla döndün!"

Rahip sunağın arkasından sürünerek çıkarken Indra donakaldı, cübbesinden kan damlıyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle Nyek'e doğru tökezledi.

"Tanrının bizi terk etmeyeceğini biliyordum! Onun şampiyonu olarak bana geri döndün ve bizi sahte olandan kurtardın," dedi Nyek'in ikizinin yere düşmüş cesedine doğru tükürerek. "*Ursal-Kai*'ye şükürler olsun!"

Nyek durakladı, babası ona ulaştığında yüzü okunamaz haldeydi. Yaşlı adam Nyek'in yüzünü ellerinin arasına aldı, kendi gözyaşları da akıyordu.

"Beni affet oğlum, ama senin gerçek doğanı daha önce göremedim. Anneni kaybetmenin acısının beni kör etmesine izin verdim."

Nyek'in kaşları havaya kalktı. "Yani annemi özlediğin için mi beni tekrar tekrar cezalandırdın? Bana onun ölümünden *benim* sorumlu olduğumu söylediniz... onu ve diğer tüm dişileri öldüren laneti benim getirdiğimi söylediniz. Irkımızın ölümünden sadece benim sorumlu olduğumu..."

Sesi gittikçe daha bir hal alıyor, her kelimesi yaşlı adamın irkilmesine neden olan bir kırbaç gibi kullanılıyordu.

"Ben... *Ursal-Kai* bana bunu yaptırdı!" diye nefes nefese kaldı. "Onun ihtişamı gözümü kör etmişti. Yaptığım her şey seni şu an olduğun silaha dönüştürmek içindi."

Nyek eğildi. "İnsanlıktan bir cümle çalmak için... *siktir git!*"

Yaşlı adam nefesini tutup öğürürken Indra irkildi. Kan dudaklarından döküldü, önünden aşağı aktı ve sonra gözleri başının arkasına yuvarlandı. Yumuşak bir iç çekişle yere yığıldı ve Nyek'in kalbine sapladığı bıçaktan kayarak oğlunun yanında güverteye uzandı.

Nyek başını kaldırıp etrafına bakındı, belli ki onu arıyordu. Bakışları karşılaştı, çarpıştı ve Nyek koridor boyunca ona doğru koştu, neredeyse büyük bir kan gölünün üzerinde kayıyordu. Ama sonra Nyek'in kollarındaydı, Nyek'in kolları onu sıkıca sarmıştı.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye mırıldandı ve bir kez konuşmaya başladıktan sonra duramadı. "Dikkatini çekemediğimi, benden sıkıldığını söylediğin için sana çok kızgındım ve sonra... *o* pislik buradaydı ve o kadar da kötü olmadığını fark ettim ve çok daha kötü olabilirdin ve şimdi bu botlarla geldin. Ve *gerçekten* benim için kardeşini ve babanı mı öldürdün?"

Kadın nefes almak için durmak zorunda kaldığında usulca gülümsedi ve kan lekeli elleriyle uzanıp bukleleri gözlerinden uzaklaştırdı.

"Evet. Sana el kaldırdılar, canını yaktılar. Bunu yaptıkları anda nefes alma günleri sayılı hale geldi," diye cevap verdi, o kadar gerçekçiydi ki korkutucuydu. "Ne kadar sürdüğü ya da bu hayatta ya da öbür dünyada fark etmezdi, onları bulacak ve bunun için öldürecektim."

Başını salladı, bir an için onun gözleriyle buluşamadı. Aynı anda hem ilk sorusunun cevabını almak istiyor hem de alamıyordu. Kendine kızarak başını kaldırdı.

"Neden? Benden sıkıldıysan mı? Beni hiçbir zaman sahiplenmeyecek olsaydın?"

"Ahhh," bakışlarını kaldırdı ve farkına vararak başını salladı. "Mekikte Tavik'le yaptığım konuşmaya kulak misafiri oluyordun."

"Uh huh." Artık bu konuda yalan söylemek anlamsız görünüyordu. "Bir savaşçının dikkatini çekemeyeceğimi ve beni sahiplenmeyi hiç düşünmediğini söylemiştin."

Onu bırakıp geri çekilirken gülümsemesi sıkıydı. Elbisesinde kan vardı ama umurunda değildi. Elbiseyi yakmayı planlıyordu.

En kısa zamanda o lanet şeyi yapabilecekti zaten. "Seni sahiplenmek niyetinde değildim."

Adamın sözleri ciğerlerinde kalan son nefesi de alıp götürdü. Acısı kabardı ve fısıldadı, "Ama... neden? Neden her şey o zaman?"

"Tavik'in ilgisini başka yöne çekmek için kelime oyunu yaptım. Ama kısmen haklıydım. Seni sahiplenmeye hiç niyetim yoktu," diye devam etti, o yumuşak gülümsemesi yürek parçalıyordu. "Çünkü *senden* beni sahiplenmeni isteyecektim. Kalbim ve ruhum daima senin olacak, Indra. Sen benim evimsin

hiç sahip olmadım."

Yavaşça onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarını onunkilerle birleştirdi. Kollarını tekrar açarak bileklerindeki yara izlerini ortaya çıkardı. "Ben *Vesh*'im. Evrende kendisi için seçtiğinden başka yeri olmayan bir savaşçı. Yalnız bir savaşçı. Yıllar önce klanımdan koparıldım, ruhen ve" bileklerine doğru başını salladı, "bedenen ve kanen. Kendimi tanrıçanın merhametine bıraktım, yaşamama ya da ölmeme onun karar vermesine izin verdim. Yıllarca yaşamama sadece günahlarım yüzünden beni daha fazla cezalandırmak için mi izin verdiğini merak ettim. Ama..."

Belindeki hançere uzanırken gülümsedi. "Artık biliyorum, beni bu an için sakladı. Onun şampiyonu olmak ve seni, benim kendi tanrıçamı savunmak için."

Adam uzanıp saçının örgülü kısmını alıp nefesini tuttu. Öne doğru eğildi ve örgüleri kadının ayaklarının dibine bıraktı.

"Benim onurum sizindir. Kendimi sana adıyorum, bedenimi ve ruhumu. Seni seviyorum, Indra."

Kalbi kabardı, gözleri yaşlarla doldu. Her şeye rağmen onu terk etmemişti. O... onu *seviyordu*.

"Ama," diye ayağa kalkarken sesi kırbaç gibiydi. "Bu sevgi ve adanmışlık uzaktan olmak zorunda. Bırak senin gibi ete kemiğe bürünmüş bir tanrıçayı, ben hiçbir dişi için layık bir eş değilim. Yeminlerime sadık kalacağım ve seni sağ salım *Izal'vias*'a geri götüreceğim ama sonra görevimden istifa edip gideceğim."

Dünyası parçalandı, göğsündeki acı o kadar yakıcıydı ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Gitmek mi? Ama... neden? Eğer beni seviyorsan. Nereye gideceksin?"

Yumuşakça gülümsedi, ona doğru uzandı ama sonra kendini yarı yolda durdurdu. Eli tekrar yanına düştü. "Hanımefendinin takipçilerinin sığınaklarından birine kabul edilmeyi isteyeceğim ve hayatımı orada yalnızlık içinde yaşayacağım."

"O zaman beni yandan becer." Sert kahkahasına ve yanaklarından süzülen gözyaşlarına engel olamadı. "Aşık olduğum tek adam lanet bir keşiş olmak istiyor. Ben olmak ne kötü, değil mi?" "Beni seviyor musun?" diye sordu, gözlerinde şaşkınlık vardı sanki Bu olasılık gerçekten de gelmemiştir.

"Şimdi mi? Hayır, çünkü sen lanet olası bir moronsun," diye karşılık verdi ve yüzünü aptal elbisesinin hacimli kollarına sildi. Hiçbir şey fark etmedi. Gözyaşları akmaya devam ediyordu ve çirkin bir ağlak olduğu için yakında sümük olacaktı.

"Ama şu andan önce?" diye sordu ve sonra etraflarındaki sahneyi gösterdi. Düşük bütçeli bir slasher korku filminin setine benziyordu. Gerçek olanın bu kadar sahte ve kurmaca görünmesi tuhaftı. "Bütün bunları görmeden önce mi?"

"Bu mu?" Omuz silkti. "Bu haklıydı. Sadece istemekle kalmadılar, ekinde LCV olan lanet bir davetiye de gönderdiler."

Gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Uzanarak, nazik bir parmak ucuyla elmacık kemiğinin çizgisini takip etti. "Bundan sonra beni nasıl bir canavardan başka bir şey olarak görebilirsin?"

Ondan uzaklaşmasını bekliyordu. İnsanları öldürdüğü için ondan uzaklaşmasını. Bir *sürü* insanı, vahşice ve acımasızca. Bu bir savaş değildi. Bu bir katliamdı.

"Bize ne yapmayı planladıklarını biliyor musun?" diye sordu alçak bir sesle. "Hamile kalana kadar bize defalarca tecavüz etmeyi planladılar. Sonra bebeklerimizi alıp onları bunun gibi daha fazla canavara dönüştürmeyi..." odanın etrafını işaret etti.

"Ben Lathar değilim ama aptal da değilim. Sahip olduğumuz küçük kızlar da aynı kaderi paylaşacaktı. Oradaki otuzbircinin şanı için üreyeceklerdi," diyerek heykele doğru tükürdü. "Kim olduğunu bilmiyorum ama ondan şimdiden nefret ediyorum. Herhangi birine böyle davranmayı haklı çıkarabilecek bir tanrı, tanrı olmayı hak etmiyor."

Uzanıp saç örgülerini aldı ve onları kalbine yakın tuttu. Onlar artık onundu ve geri vermeyecekti.

"Ne yaptın? Bu seni kırık biri yapmaz... Seni bir erkek yapar. Seni yaşayan, nefes alan, adaletsizliğe tepki veren ve karşılık veren bir varlık yapar. Ve eğer sen kırıldıysan... Ben de kırıldım," itiraf etti, ona doğru küçük bir adım atarak.

Onun her hareketini izledi, o amansız ifade düşüncelerini ve duygularını ondan koruyordu.

"Ve istiyorum. Seni sahiplenmek, senin de beni sahiplenmeni istiyorum. Sana ait olmak istiyorum ve bunu daha önce *hiç* istememiştim. Her zaman bağımsız olmak için savaştım, hiçbir erkeğe ait olmamak için. Ama sen... Sana ait olmak istiyorum."

"Ama... ya çok kırıldıysam?" Nyek başını salladı ama Nyek ileri atıldı ve parmaklarını Nyek'in dudaklarının üzerine koyarak konuşmasını engelledi.

"Çok kırık diye bir şey yoktur," dedi ona, kendini onun kucağına bırakarak. "Sadece denememek var. Ve birlikte kırılabiliriz. Birbirimize öyle sıkı sarılırız ki tüm kırık parçalarımızı bir araya getirir ve onarır."

Onun yüzünü inceledi. "Bu... mümkün değil. İnsanlar buna gerçekten inanıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok." Adamın kolları yavaşça ona dolanırken kadın ona gülümsedi. "Bir keresinde hastanede bir kartta okumuştum. . Denemek ister misin?"

Ürperdi, başını eğerken gözleri kapandı, dudakları onunkilerden bir nefes uzaktaydı.

"*Draanth*, evet. Lütfen. Sonsuza kadar."

Sonra onu öptü ve sanki eve dönmüş gibiydi.

ÜÇ SAAT sonra üsse dönmüşlerdi ve Indra, Miisan'ın üssün silahlarını çevrimiçi hale getirip safkan gemiyi havaya uçurmasını büyük bir memnuniyetle izlemişti. O pisliklerin kimseye zarar veremeyecekti. Bir daha asla.

Nyek banyodan yeniden çıktığında, teni kandan temizlenmiş ve zayıf kalçalarına sadece bir havlu sarılmıştı, endişeyle, "Kalkman gerektiğinden emin misin?" diye sordu.

Önce duş alması için ısrar etmişti ve kapı kapalı olduğu süre boyunca endişelenmişti. Miisan doktor şapkasını takmış -görünüşe bakılırsa gemideki her pozisyonun görevlerini yerine getirebiliyordu- ve hem fanatiklerin derisini soymaya çalıştığı derin yaraları hem de doğru eğitimi almadan *drakeene* pilotluk yapmaktan kaynaklanan kör edici baş ağrısını tedavi etmişti.

Onu kurtarmak için neredeyse kendini öldürüyordu, hem de birden fazla şekilde.

"Ben iyiyim." Ona doğru yürürken gülümsedi, her adımında niyetliydi. "İyiden de öteyim. Hayattayım ve beni seven bir kadını var."

"Evet... o konuda," diye başardı, onun kendisine doğru her adımına karşılık bir adım geri çekilerek. Baldırlarının arkası yatağa çarptı. "Bu kolay elde edeceğin anlamına gelmiyor. Hâlâ bir şirret olacağım."

Dudakları kıvrıldı ve eğilerek onunkilerin üzerine fısıldadı. "Başka bir şekilde olmasını istemezdim."

Sonra onu öptü.

İnledi ve adamın ağzının sıcaklığını kendi ağzının üzerinde hisseder hissetmez ona doğru açıldı. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak parmaklarını adamın artık kısa olan saçlarına geçirdi. Duştayken saçlarını toplamıştı ama bunun önemi onu derinden sarsmıştı. Saçını kesmişti... onun için. Miisan onu tedavi ederken her şeyi anlatmıştı. Sa örgülerini ona vermiş ve hayatını sadece ve sadece ona adamıştı.

Evlenme teklifleri gibi, epikti.

"Ama şu anda," diye mırıldandı, "yeni ilişkimizi tamamlamayı *ok* istiyorum."

"Kesinlikle evet," diye fısıldadı, göğsünü iterken öpücükler çaldı. Aralarına biraz mesafe koyduktan sonra parmaklarını kaslı genişlikte gezdirdi. Adamın belindeki havlunun düğümü ona denk değildi. Kayıp kurtuldu, kumaş arkasından yere düştü.

Adam serbest kaldığında, kadın elini onun etrafına sardı. O kadar büyüktü ki parmaklarını sonuna kadar sokamadı ama denedi. Ve okşadı. Adam tısladı, gözleri kapandı ve yüzünde zevk ifadesi belirdi.

"Hayır..." Bir an sonra onu durdurdu, eli onun elinin üzerindeydi. Onun böylesine vahşet ve şiddet uygulayabileceğini bildiğini söylediği halde ona karşı nazikti... öyle olmadığı zamanlarda bile hareketlerindeki özeni hissediyordu. Ona asla zarar vermezdi -bunu biliyordu- ama yine de onun ne olduğunu bilmek omurgasında küçük bir ürperti yarattı.

İmparatorluktaki en tehlikeli savaşçılardan biriydi. Ve tamamen ona aitti.

"Öyle mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Elini çekerken konuşmadı, gözlerinde tanıdığı ve sevdiği karanlık bakış yoğunlaşıyordu. Uzanıp havlusunu çözdü ve onu umursamadan yere bıraktı.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı, aşağı uzandı ve bedenini kaldırdı. Kadın bacaklarını adamın kalçalarının etrafına sararak kolayca ilerledi. Adam ona doğru bastırırken yumuşak bir inilti kaçtı, horoz kedi dudaklarının korusunda sıkışmıştı.

Dudağını ısırarak kalçalarını salladı, adamın şaftında aşağı yukarı kaymaya başladı. "Ah, öyle mi? Bilmiyorum... Sanırım bundan hoşlanıyorum..."

Adamın derin hırıltısı onu gülümsetti ve adamın eli saçlarında sıkılaştığında, ne olacağını bildiği için nefesi kesildi. Adam başını geriye çekti, dudakları boynunun narin derisinde bir iz bıraktı.

Hareket etti ve ikisini de yatağın yumuşak yüzeyine doğru geriye doğru yuvarladı. İki eliyle onun üzerinde durarak aşağıya, ona baktı.

"Benim... her zaman için," diye mırıldandı ve karanlık gözlerindeki sevgi ve ihtiyaç onu ruhunun derinliklerine kadar işledi. Onun duygusuz ve soğuk olduğunu nasıl düşünebilirdi ki?

"Sen benim olduğun gibi senin de," diye kabul etti.

Hareket etti ve sonra oradaydı, vücudunun girişine doğru bastırdı. Ona doğru bastırırken bakışları onunkilerden ayrılmadı. Kadın onu kabul ederken uzun, yavaş bir saf zevk yolculuğuydu ve adam kendini kabzasına kadar oturtup onu tamamen doldururken ikisi de inledi.

"Her zaman benim." Gülümsedi ve uzanıp adamın uzun perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı.

Sonra adam hareket etmeye başlayınca nefesi kesildi. Saniyeler içinde buna dayanamayacağını anladı. Her şey çok fazlaydı -kaçırılma, kurtarma, neredeyse ondan uzaklaşması ve sonra birbirleri hakkında ne hissettiklerini itiraf etmeleri.

İnledi, sırtını kamburlaştırdı ve onunla birlikte hareket etti. Onun aklını ve ruhunu okuyabiliyormuş gibi karanlık gözlerine yansıyan ihtiyacını gördü. Her hamle ve kalçalarının birleştiği her an ikisini de daha yükseğe çıkardı, ta ki sonunda eşikte durana kadar.

"Benimle gel," diye fısıldadı.

"Her zaman," diye mırıldandı ve sert bir hamleyle ikisini de paramparça etti.

ALDIĞI ZEVK TARIF EDİLEMEZDİ. Daha sonra Indra nefes alış verişi normale dönerken hareketsiz ve kemiksiz yatıyordu. Adam ondan ayrılmış ve onu hemen kollarının arasına almıştı. Indra gülümsedi, parmak uçlarını adamın ön kolunda gezdirirken vücudu hoş bir ağrı kütlesine dönüşmüştü.

"Şu -"

"Çok kısa," diye homurdandı. "Bir dahaki sefere daha dayanıklı olacağım."

Güldü. "Harika diyecektim ama bana yine bunları ikram etmeyi planlıyorsan... Şikayet etmeyeceğim."

Adamın eline uzanarak bileğinin iç kısmını, yara izlerinin üzerinden öpmek için hamle yaptı ve durakladı. Dudakları kıvrıldı.

"Aşkım? Duşta düzgünce yıkandığından emin oldun mu?"

"Ha? Ne kaçırdım?" Bileğine bakmak için elini beline koyarak ayağa kalktığı anda, sesinde yeni başlayan bir telaş vardı.

"Kutsal *Liaanas*, savaşın anası," diye nefes aldı. "O bizi kutsadı."

Orada, bileklerinin etrafında karanlık bir şekilde kıvrılan dövme benzer izler vardı.

Indra'nın Madison'ın kocası Danaar'da gördüğü türden.

Çiftleşme izleri.

Heyecanla ona bakmak için döndü. Nazik ellerini adamın yüzüne onu bilekleri yerine kendisine bakmaya zorladı. Adam onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri hâlâ şaşkındı.

"Bu kadar mı demek istiyorlar?" diye sordu. "Artık benimsin ve imparatorlukta hiç kimse buna itiraz edemez mi?"

Gülümsedi ve onu kendine çekerek bağlılıktan, sıcaklıktan ve her zaman hayalini kurduğu tüm önsezilerden bahseden ateşli bir öpücükle dudaklarına yapıştı.

"İmparatorlukta ve çok ötesinde. Sonsuzluğun kendisi için."

EPİLOG

"F

Lanet *olsun!*"

İndra midesi tekrar yuvarlanırken küfretti ve çılgınca banyoya doğru koştu. Daha yeni tam zamanında , kahvaltıda yediği azıcık şey de binayı boşaltmaya karar verince kapağı kaldırdı.

Cehennem gibi geçen birkaç dakikanın sonunda Nyek'i yanında diz çökmüş, elinde soğuk bir bez ve ağzını yıkamak için bir bardak suyla buldu.

"Endişelenmeye başlıyorum," dedi ona o kesin üslubuyla, kaşları çatılmıştı. "Son bir haftadır her sabah hastalanıyorsun. Belki de sabah yemeğimizdeki bir şey seni rahatsız ediyordur... yine de Miisan'dan bazı taramalar yapmasını istemeni istiyorum."

Bardağı alarak ağzını çalkaladı ve ardından adama yaslandı, hastalık dalgası geçerken başını adamın omzuna yasladı.

"Gerek yok," dedi adam saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltirken. Adamın dokunuşu o kadar nazikti ki gülümsedi. Dün gece yatakta o kadar nazik davranmamıştı... hâlâ *çok* güzel yerleri ağrıyordu. Ona bakarken gülümsedi. "Sorunun ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Bu insanların başına çok sık gelen bir şey mi?" Boğazının arkasından homurdandı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Evet. İnsanların başına çok geliyor."

Gitmeleri gerektiğini biliyordu. Bu, banyo zemininde yapılacak türden bir konuşma değildi. Ama sonra... bu özel konuşmanın daha çok bir banyo zemininde gerçekleştiğinden şüphelendi

İnsanlık tarihindeki diğer tüm konuşmalardan daha fazla. Ayrıca, henüz hiç hareket etmeye meyilli hissetmiyordu.

"Ama," diye ekledi, göğsünün ortasını okşayarak. Bağnazların elinden çektiği çilenin izlerini hâlâ taşıyordu ama artık gümüş rengi ve düzdü, iyileşmişti. "Bu senin hatan, o yüzden homurdanmak yok."

Şaşkınlık gözlerini doldurdu. "Bu nasıl benim hatam olabilir? Yemeğinizi doğru hazırlamadım mı? I-"

Diz çöktü ve konuşmasını engellemek için parmaklarını adamın dudaklarının üzerine koydu. "Hamile olmam senin suçun, Nyek.

İnsan kadınlar
Buna sabah denir."

"Ne? Emin misin?" Yüzünü önce şaşkınlık sonra merak kapladı ve sanki karnının patlamak üzere olduğunu görmeyi beklermiş gibi karnına baktı.

"Daha önce hiç hamile kalmadım. Ama evet, işaretleri tanıyorum."

Elini uzatıp düz karnının üzerine koyarken gülümsedi. "Baba olmaya hazır mısın, Nyek?"

Adam başını kaldırdı ve kadın onun gözlerindeki yaşların belli belirsiz parıltısını yakaladı. Yaşadığı onca şeye, çektiği onca acıya rağmen onu bir kez bile ağlarken görmemişti. Ama işte buradaydı, banyoda onu kendine çekerken gözlerinde yaşlar vardı.

"Hazır ve istekliyim," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan çatallaşmıştı. "Bu çocuğu ve ondan sonra gelecek olanları, seni sevdiğim ve koruduğum kadar seveceğim ve koruyacağım. Her zaman ve sonsuza dek."

ALIEN PALADIN'S REDEMPTION'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Umarım Nyek ve Indra'nın hikâyesini okumaktan keyif almışsınızdır.

Latharian evrenindeki bir sonraki kitap [ALTAV'IN GELİNİ](#) olacak!

Arkadaşlarınıza söylemek de dahil olmak üzere bu haberi yayma konusundaki yardımlarınız için minnettarım. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur! Lütfen favori kitap sitenize bir yorum bırakın!

MINA'NIN HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN!

<https://minacarter.com/index.php/newsletter/>

AYRICA MINA CARTER TARAfindAN

Cyborg'un Fiyatı

O galaksideki en tehlikeli yaratıklardan biri... öyleyse neden ellerini ondan uzak tutamıyor?

Birleşik Filo Gemisi *Valkyrie*'de kıdemsiz bir hemşire olan Samara'nın günleri genellikle ufak tefek çarpma ve kırılmalarla ve ara sıra yapılan sağlık veya çalışma alanı kontrolleriyle geçiyor.

Ancak tehlikeli bir mahkûm gemiye transfer edildiğinde, kendini hücre görevinde bulur. Büyük, ölümcül görünümlü askeri sınıf cyborg ile uğraşmak korkutucu olmalıydı, ancak yeşil gözlerine bir bakış ve büyük, sert vücudunun gri gemi kıyafeti altında nasıl görüneceğinden başka bir şey düşünemiyor...

O küçük, yumuşak ve kırılğan... Ellerini kendine saklamalı ve onu unutmalı.

Yakalanan ve incelenmek üzere tıbbi bir tesise götürülen cyborg Lyon, kendisini esir alanlardan acı ve aşağılanmadan başka bir şey beklemes. Ancak Samara diğerleri gibi değildir, yaralarını özenle tedavi eder ve içinde bir ateş yakar. Kelepçelerinin sıkıca kilitlendiğinden emin olmayı ihmal ettiğinde, kıyamet kopar. Hücre duvarına karşı sıcak, şehvetli bir cehennem. Ekibi geldiğinde, Lyon çekip gitmesi gerektiğini biliyor... ama yapamıyor. Küçük insanı onun derisinin altına girmiştir. Onu çektiği acıların bedeli olarak alacak, yatağında tutacak ve ilgisini kaybetmesi için gereken süre ikisine de zevk verecektir.

Ancak evrenin ve Filo'nun başka fikirleri vardır. Gemideki bir iz sürücü, bir uçan gemi sürüsünü başlarına musallat eder. Lyon ve Samara ihanetten ve uçan böcek saldırısından kurtulabilecekler mi, yoksa sonsuza dek sürecektir mutlulukları ateş altında dağılacak mı?

KOPYANIZI ŞİMDİ ALIN

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'de birçok türde çok satan romantizm yazarıdır. Kocas1, kızı ve otoriter kedisiyle İngiltere'de yaşamaktadır.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.